XXXII. ÉVFOLYAM 1. SZÁM Ára: 1,80 Ft 1976. JANUÁR 1.

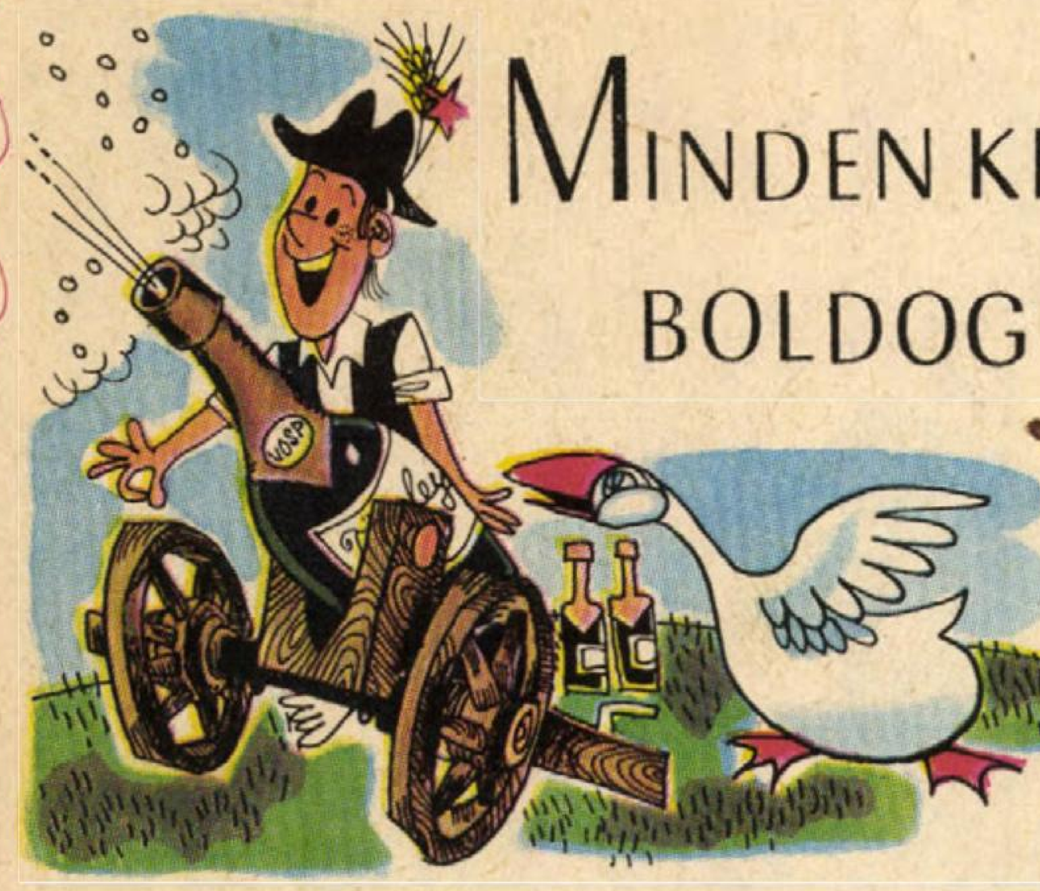

— Inkább vénlány maradok, de munkaerőt nem csábítok!

Mészáros András rajza

KEDVES LUDAS!

MINDEN KEDVES OLVASÓJÁNAK BOLDOG ÚJ ÉVET KÍVÁN A Ludas Matyi SZERKESZTŐSÉGE

JÓ HA VAN...

Azt mondja a feleségem: ugorj le fiam a Zöldértbe, hozzál két fej hagymát és egy kiló krumplit. Ugrom, amennyire öreg lábaimtól telik, odaállok a pult elé, kérek két fej hagymát. Azt nem tudok adni, mondja az eladó, de vigyen egy hálóval az ugyan két kiló, de jó, hogy van. Kérek egy kiló krumplit is. Azt nem tudok adni, mondja az eladó, de vigyen egy hálóval, az ugyan két és fél kiló, de jó, ha van otthon.

Mivel más választásom nincs, megveszem s hazaviszem a négy és fél kilós pakkot. Közben tűnődöm: mit kezdjünk ennyi hagymával, a fele el fog rohadni nálunk, ki kell majd dobálni. Azon is tűnődöm: mikor vásárolhatok pontosan annyit, amennyi nekem éppen kell?

M. G.
Budapest

„TERVEZIK AZ ÚJ TELEFONKÉSZÜLÉKET"

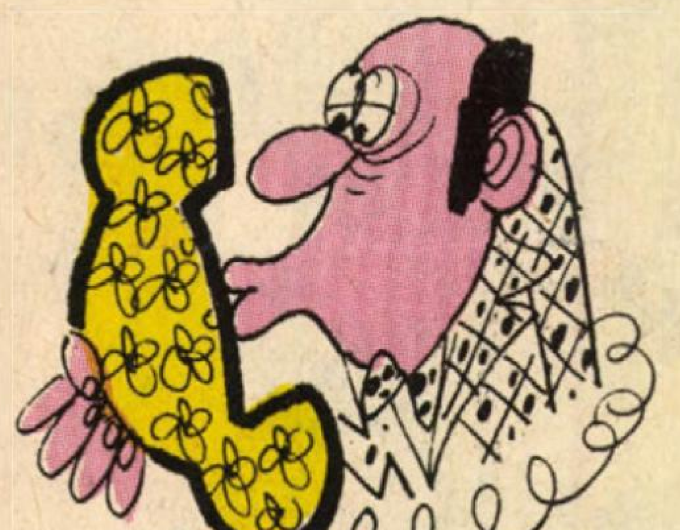
— olvasom az újságban a nagy jelentőségű eseményről szóló híradást. Mert bizony nem kis dolog ez. Olvasom továbbá, hogy a Telefongyár — másirányú elfoglaltságaira hivatkozva — átpasszolta a telefonkészülékek „fejlesztését és korszerűsítését" a Mechanikai Művekhez, melynek „tervezői, fejlesztői már megtervezték az újabb típusú, igényesebb készüléket is, sorozatgyártása n é h á n y é v e n belül megkezdődik..."

Röviden ez a szenzációs híradás lényege.

És ez a lényeg elgondolkoztat kissé.

Szinte látom, amint felbolydul a Mechanikai Művek tervezői-fejlesztői gárdája, és e g y e m b e r k e n t menten nekilendül, hogy megtervezze ezt az újabb típusú, igényesebb készüléket. Rajtuk nem múlt — ők megtervezték. (Hogy hányan és mennyi idő alatt, arról nem szól a híradás.) Most már a sorozatgyártókon van a sor. De hát — mint tudjuk már — erre csak „néhány éven belül" fog sor kerülni. Mármint a sorozatgyártásra.

És addig?... Mi lesz azokkal, akik é v e k ó t a várnak egy olyan csodakészülékre, mely „igényesebb" lesz a réginél? Mitől lesz egy telefonkészülék igényesebb?

Bizonyára simogatásra, gyengéd bánásmódra vár. Esetleg arra, hogy naponta megöntözzék, ne ütögessék, ne csapkodják. Ennek fejében mit ad viszonzásul? Azonnali kapcsolást vagy a hívott fél foglaltsága esetén, a kiállhatatlan sipogás helyett zenét közvetít? (Mondjuk, öregeknek Vivaldit, fiataloknak beat-et.)

És a három perc elteltével halkan sóhajt egyet figyelmeztetésül, vagy gyönge áramütéssel illeti azt, aki csúnya szavakat mond bele, netán gorombáskodik is.

Nagy a gyanúm, hogy amire ezek az új és igényesebb készülékek sorozatgyártása befejeződik, az igények mércéje még magasabb lesz, és akkor itt állunk — teszem azt — százezer korszerűtlen telefonkészülékkel.

Mi a teendő, hogy ne legyen belőlük elfekvő készlet?...

Volna egy javaslatom. Mihelyt elkészül a százezer készülék, osszák ki azok között, akik évek óta várnak telefonra. Addig is, amíg a távbeszélő állomásukat felszerelik, játsszanak vele — ez valamelyest elfoglalja és megnyugtatja a türelmetlenkedőket.

Olcsóbb megoldás: vegyenek telefonkészüléket a játékboltokban, divatszínben —, játszani ezzel is lehet.

Zsiray Károly

KATONADOLOG

1973 októberétől 1974 májusáig fizettem a katonai hozzájárulást (pontosabban szólva levonták), míg aztán bevonultam katonának. Köztudomású, hogy 11 hónap tényleges szolgálat után az ember viszakapja a pénzét, ezt törvény biztosítja.

1975. júliusában felszereltem magam egy igazolással, miszerint a katonai hozzájárulás visszafizetése számomra jár, hiszen már a 13. hónapot tapostam akkor. Vittem bele egy másik igazolást is a vállalatomtól (BKV), amelyben hónaponkénti bontásban, majd összesítésben szerepelt, mennyi a számomra esedékes összeg.

A zamárdi Tanács illetékese azonban ezt kevésnek találta, ezért egy kérelmet kellett írnom, miszerint is kérem, hogy a számomra visszajáró összeget a Tanács kifizesse. Megírtam, s vártam, hogy mindezen papírokkal a pénztárhoz vezetnek, ahol a dokumentumokat leadom, a pénzt felveszem, amit aláírásommal igazolok. Ekkor ért a csalódás: a Tanácsban nincs pénztár. Nem kell persze kétségbeesni — nyugtattak meg — a IV. negyedévi községfejlesztési alapból majd „lecsípik" ezt az összeget. Ott kellett hagynom az összes igazolást, meg miegyebet, felírták a címemet és megígérték, hogy elküldik a pénzt. December 15-e van ma, mikor levelemet írom, a IV. negyedév utolsó havának második felében járunk. Se pénz, se egy megnyugtató levél. Meddig várjak még?

Winczheim Tibor
őrvezető,
7601 Pécs, Pf. 248/S

ROSSZABBUL IS TÖRTÉNHETETT VOLNA

December 10-én, délután, sokadmagammal várakoztunk a 20/A jelzésű buszra, a Vágány utcai megállóban. Jó félórai ácsorgás után, 17 óra körül, végre megérkezett a busz, a szokottnál is zsúfoltabban.

A Kámfor utcánál a buszunkat beérte a következő járat. Az utazóközönséget felkérték, hogy szálljon át a GC 48—70 forgalmi rendszámú kocsira, míg a másik visszafordult a Keleti pályaudvari végállomás felé. Az eddig is tömött két busz utasai alig-alig fértek fel egy járműre. Zúgolódni kezdtek, és megkérdezték a vezetőt, hogy csúcsforgalomban miért ilyen ritkán indítják a járatokat? A buszvezető válaszként lehülyézte az elégedetlenkedőket, s azzal a kijelentésével, hogy „... mindjárt megmondom, hová menjenek" teljesen „lefegyverezte" az utasokat. Így csend lett.

Csak a következő megállónál következett újabb baj. A Chinoin Gyógyszerárugyár dolgozói és a közeli Ankara utcai óvodából a gyermekeikkel haza igyekvő szülők megrohamozták a buszt. Jómagam — megkísérelve a lehetetlent — 8 éves kislányommal szerettem volna leszállni. A GC 48—70-es busz vezetője azonban sietett és indított, rámcsapta az ajtót, még szerencse, hogy nem a gyerekre! Csak a nagy kiabálásra állt meg ismét, és így sikerült „szerencsésen" hazaérnünk.

De történhetett volna másképp is.

Rehus Józsefné,
Bp. IV., Ankara u. 34.

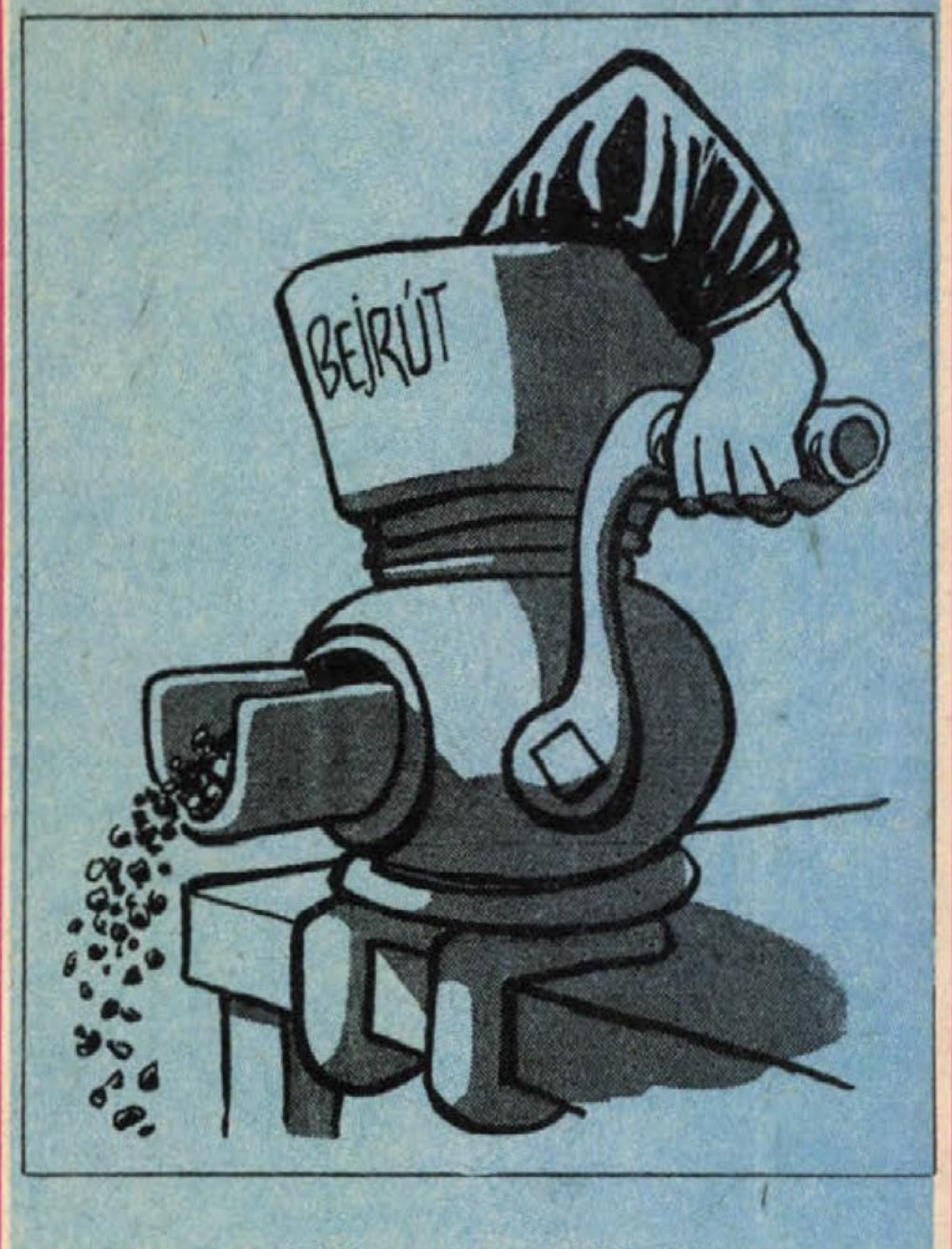
CSÍKELVEZETŐ TRAFÓ

Orion „Duna" típusú nagyképernyős készülékemhez sehol sem kapok csíkelvezető trafót. Még a Gelka sem tud szerezni számomra. Abban reménykedem, hogy a Ludas olvasói között akad valaki, akinek van ilyen trafója, vagy legalább jó ötlettel tud szolgálni, hogy hol keressem, hol találom?

Oláh Sándorné,
2700 Cegléd, XIV. k., 182. sz.
Külterület

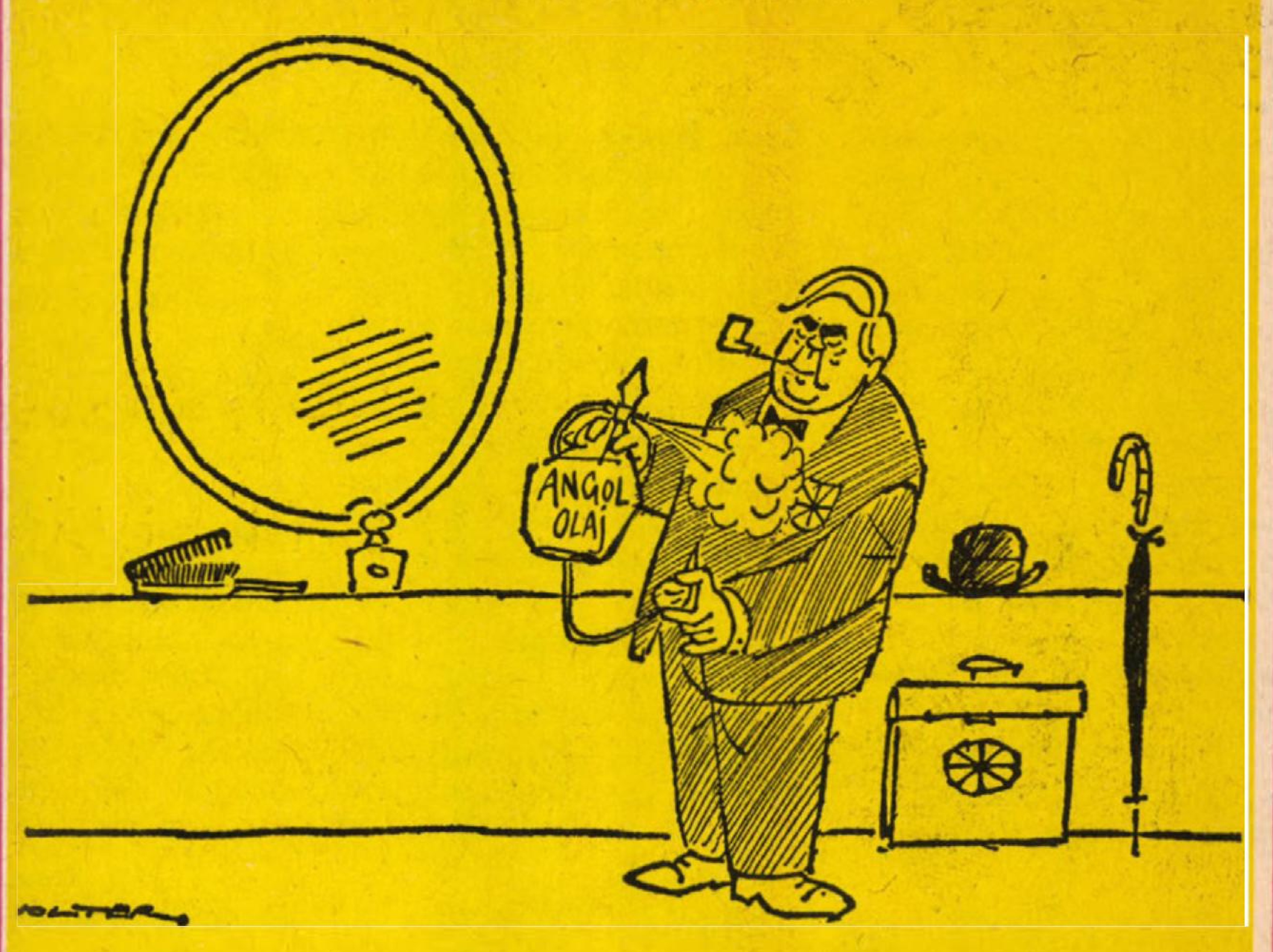
MIRŐL RAJZOL A NYUGATI SAJTÓ?

LIBANONI HELYZETKÉP

Kommentár nélkül
(„International Herald Tribune")

ÉSZAKI-TENGERI ILLATOK

– Így legalább nem lesz szegényszagom a Közös Piacban
(Die Presse, Ausztria)

Vivát Benyovszky!

A „Vivát Benyovszky!" tizenhárom részből állt. A harmadik rész után elhatároztam, hogy nem nézem tovább. Nyertem tíz órát. Tíz órát visszakaptam az élettől. Ajándék!

Van hatszáz percem!

Micsoda boldogság!

Diákkoromban éreztem ilyen boldognak magamat, amikor elmaradt egy óra és kimehettünk az udvarra játszani. S most tíz ora maradt el. Nekem.

Mihez kezdjek ennyi visszalopott perccel? Leghasznosabb lenne nyelvet tanulni.

Ha kétpercenként megtanulok egy szót, mondjuk angolul, az tíz óra alatt háromszáz szó. Valahol olvastam, hogy egy angol földműves szókincse négyötszáz szó. Mire a Benyovszky-sorozat véget ér, úgy fogok beszélni, mint egy angol földműves, csak valamivel hallgatagabb leszek. Minek annyit dumálni, nem igaz?

Ezért jók a sorozatok.

Ezért jók a gyenge sorozatok.

Persze, ilyen elhatározásokhoz jellem kell, olyan, mint az enyém: elhatároztam, hogy nem nézem tovább Benyovszky Móricot és amit én egyszer elhatározok...

Tíz óra!

Gazdagabb lettem tíz órával. Idő-Krőzus vagyok. Perc-Dárius. Rohanó korunkban ritkaság az ilyesmi.

Lehet, hogy nem csinálok semmit, csak ülök és nézek magam elé. Körülöttem mindenki lót-fut, rohan, szalad, televíziót nez, csak én ülök nyugodtan semmit se csinálva. De az is lehet, hogy Horatiust fogok olvasni. Mit nekem vonatok, autók, repülők! Csak siessetek!

Köszönöm neked Televízió! Ez a tíz óra sokat

ér. S nem csak nekem, hanem az egész világnak, mert könnyen megeshet, hogy kigondolok egy új filozófiai rendszert. Ha rendszert nem is, de lerakom az alapjait.

Érdemes volt megcsinalni a „Vivát Benyovszky!"-t?

Nagyon is érdemes volt, ha az új filozófiai rendszeremmel sikerül világosságot gyújtanom az agyakban.

Tíz óra.

Tíz boldog óra. Esetleg. Tíz nővel. Csütörtökön és vasárnap. Jönnek majd a szőkék, a barnák, a feketék... Hát nem csodálatos?

Köszönöm neked, Móric!

A lehetőséget!

Lehet, hogy aludni fogok. Egyedül. Elalszom és álmomban délszaki tájon járok majd, fehér fogú, fekete nőkkel és a lábunk bokáig süpped a tengerparti homokban.

Az is lehet, hogy rendet rakok a könyveim között. Hét évvel ezelőtt — testés után — ideiglenesen visszaraktam a könyveket a polcokra és azóta még nem volt időm a rendszerezésre.

A portörlés — a könyvek összecsapdosása — fizikai munka. Négyezer könyvem van. Komoly fizikai munka. Sebaj! Megerősödöm. A karizmaim megvastagodnak. A sok hajlongás jót tesz meszesedő derekamnak. Tíz óra alatt talán el is készülök a munkával. Ha nem, az se baj. Lesz még sorozat a televízióban és akkor majd folytatom.

Hatszáz perc élet.

Tíz óra élet.

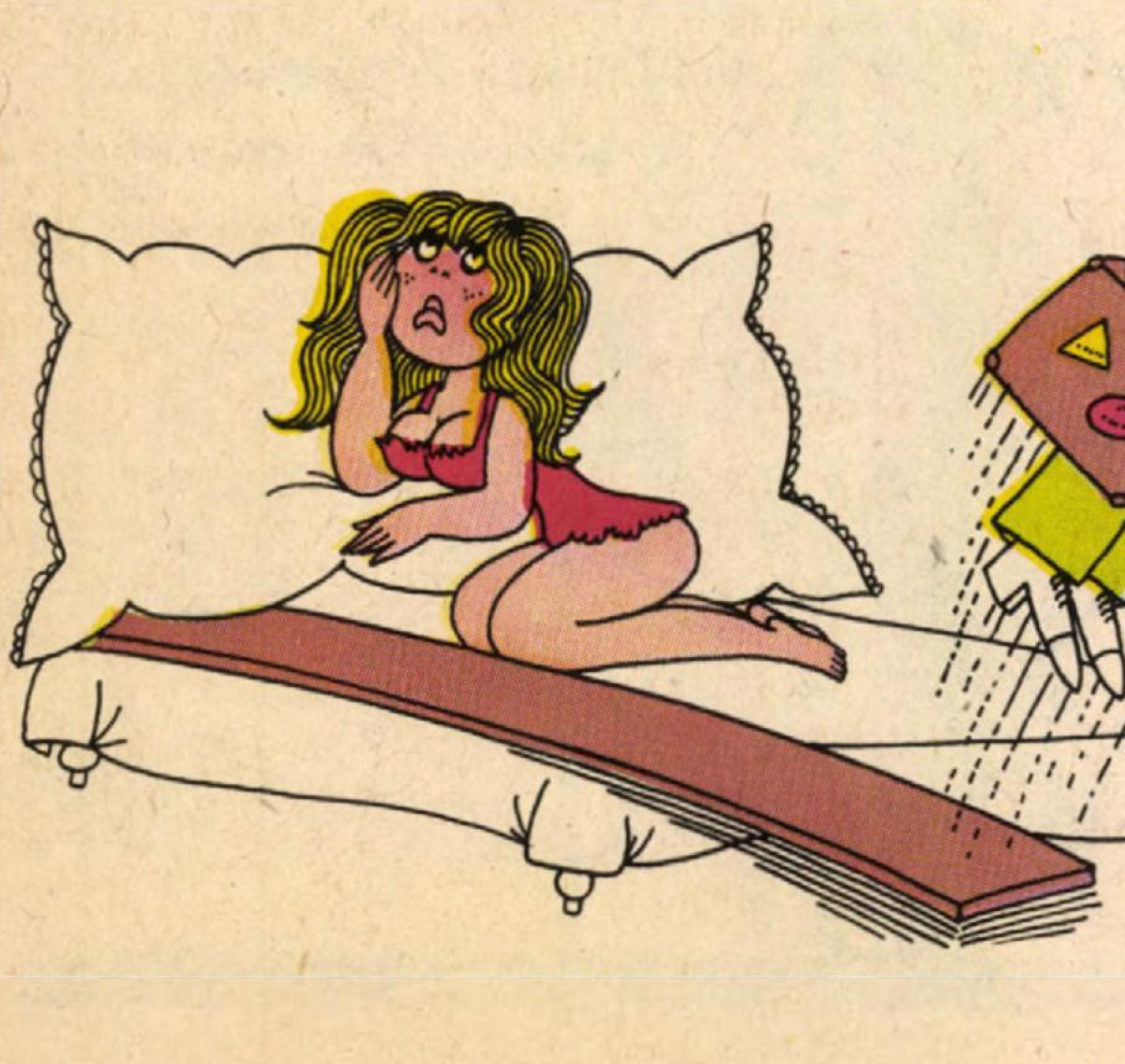
Egy kis örökkévalóság.

A harmadik folytatás után nem néztem tovább Benyovszkyt.

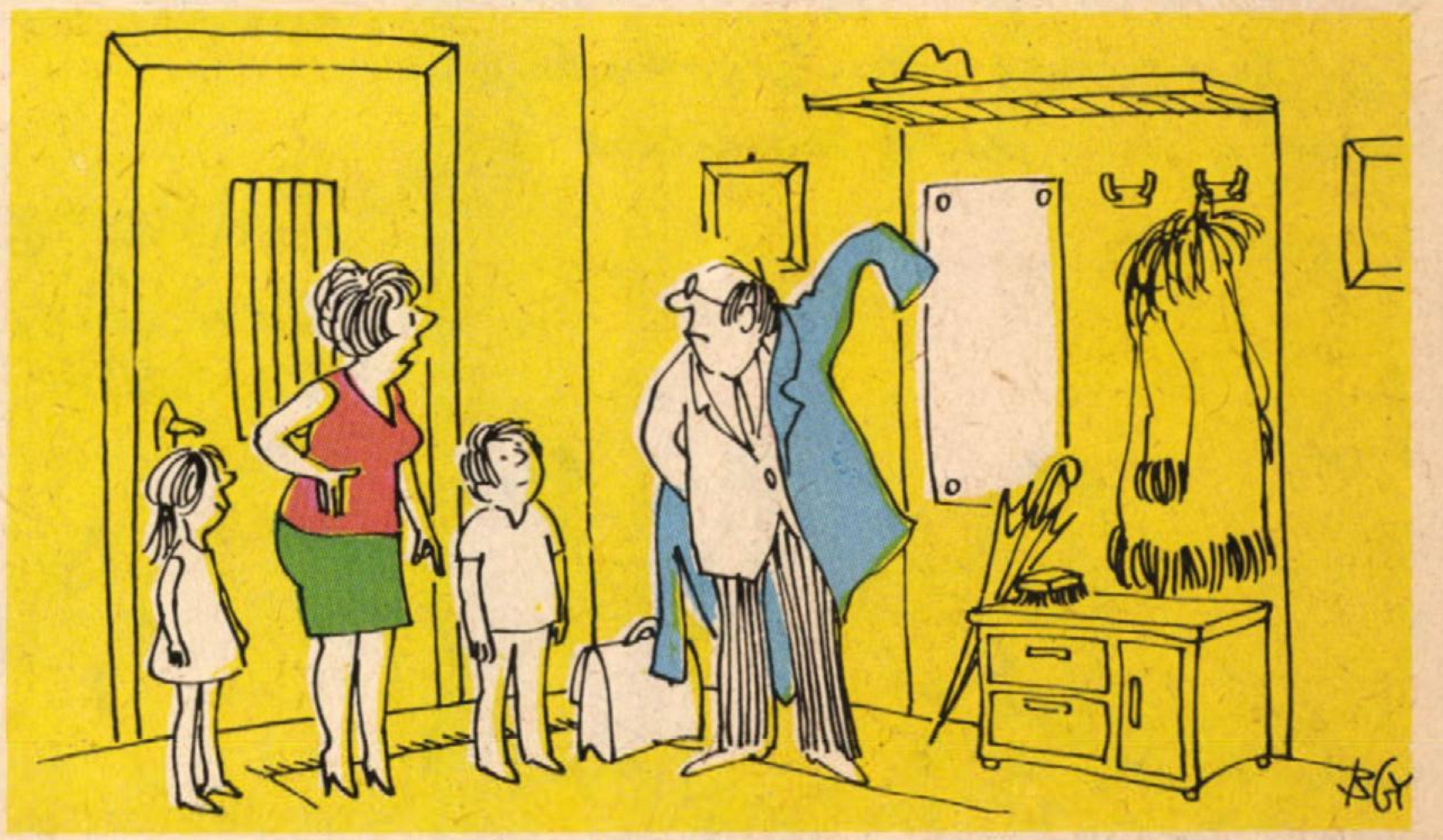
Átkapcsoltam a második csatornára.

Mikes György

RÖVID HÁZASSÁG

CSALÁDI PERPATVAR

– Ne beszélj nekem reáljövedelemről meg fogyasztói árszínvonalról. Mondd meg magyarul: mennyi fizetést hoztál?!

EGY LÉPÉSSEL TOVÁBB

Az új év küszöbét átlépve, egyenesen a nyakam közé esik Hudák Jenő. Jobbról-balról megcsókol és édes Gézámnak szólít, amit csak kivételes alkalmakkor enged meg magának, tisztán, szóda nélkül.

— Ezt már szeretem! — veregetem meg a vállát, óvatosan, hogy hanyatt ne essen. — Így kell az évet kezdeni, ilyen vidáman, derűlátással és pálinkával tele! Öröm találkozni veled, ha nem lehelsz rám.

— Miért ne lennék vidám? — ölelget Hudák. — feleli Hudák. — Amennyiben elfogadják a javaslatomat legfelsőbb helyen, és létrehozzák a *Magánügyi Minisztériumot*, nyilván engem neveznek ki az új minisztérium élére.

— Nyilván — bólintok rá. — Már annak sincs értelme, hogy valaki Hudák Jenő, hát még annak, hogy magánügyi miniszter is.

— Megszoktam már, hogy később térdre esel előttem — mondja Hudák szelíden —, ezért hajlandó vagyok egy rövid magyarázatra.

Ha minden jól megy, pár hét múlva miniszter leszek. Nem rossz kezdés egy új esztendőre, mi?

— Én meg bíboros hercegérsek — mondom örömmel —, ugye, jól kijövünk majd egymással?

— Majd ha kijózanodsz — simogat meg Hudák gyengéden —, megérted, amit mondtam. Én ugyanis valóban várom a kinevezésemet.

— Annyira szemtelen vagy — szólok rá mérgesen —, hogy máris tiszta a fejem! Mindjárt kiderül, melyikünk az ittas: légy szíves, közöljed velem: milyen minisztert fogok majd tisztelni benned?

— Szívesen elárulom — — Ha nem hosszabb, mint ide a következő sarok.

— Addig meg fogod érteni — jegyzi meg Hudák —, ha nem vagy reménytelen eset. Először is arra felelj: volt-e már neked magánügyed?

— Nem is egy! — felelem mohón.

— Mondták már neked egy magánügyedre, széttárt karokkal, sajnálkozó kajánsággal: „ez az ön magánügye, semmi közünk hozzá!"?

— Nem is egyszer! — kiáltom elismerően.

— Utolsó kérdés: mondták már neked egy magánügyedben, mikor lótottál-futottál fűhöz-fához, hogy: „Magánügyben fordulj a sóhivatalhoz?

— Mondták! — követem Hudákot, izgatottan.

— Nos, magyarázza Hudák —, ez adta a gondolatot nekem: a sóhivatalból Magánügyi Minisztériumot kell csinálni! Amely a magánügyeket intézi és képviseli, *nem magánügyi síkon!* Mert abban a minutában, hogy a magánügyedet egy állami szerv intézi, erő áll a magánügyed mögött! Pecsétek, felszólítások, határidők! Mondd el gyorsan egy magánügyedet!

— Fáj a fejem! — felelem ijedten.

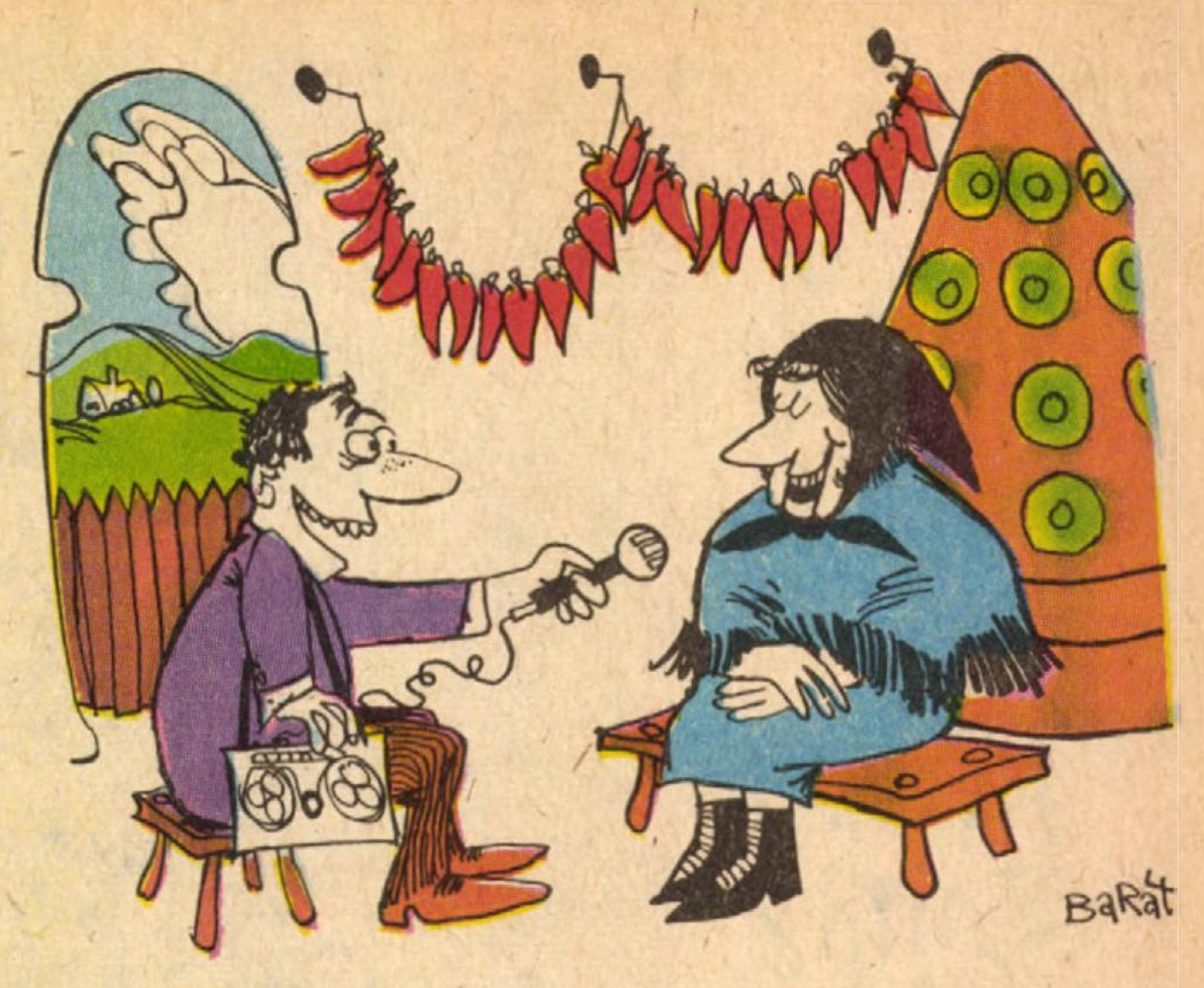
— Abszolút magánügy! — bólint rá Hudák lelkesen. — Most képzeld el ugyanezt a fejfájást, ha egy minisztérium hatáskörében van! Felszólítást küldök a vállalatodhoz, hogy nyolc napon belül közöljék, mi a véleményük a fejfájásod okáról. Esetleg további vizsgálatot kérek a fejfájásod ügyében, felszólítva a Házkezelőséget, bevonva a családtagok munkahelyét, a szakszervezetet, esetleg a munkaügyi osztályt és az OTP-t. Felelj nekem őszintén: mikor nézhetsz nagyobb reménnyel a fejfájásod megszüntetése elé: ha te intézed az ügyeidet, vagy ha én, miniszteri hivatalomból intézem a saját magánfejed fájdalmait?

— Meghajtom a fejem előtted! — ismerem be alázatosan Hudák zsenijét. — Imádkozni fogok érte, hogy a javaslatod megvalósuljon. Addig is, mit tehetek érted?

— Adj egy Karilt — mondja Hudák és reménykedve néz rám. — Egy kicsit sokat ittam és fáj a fejem.

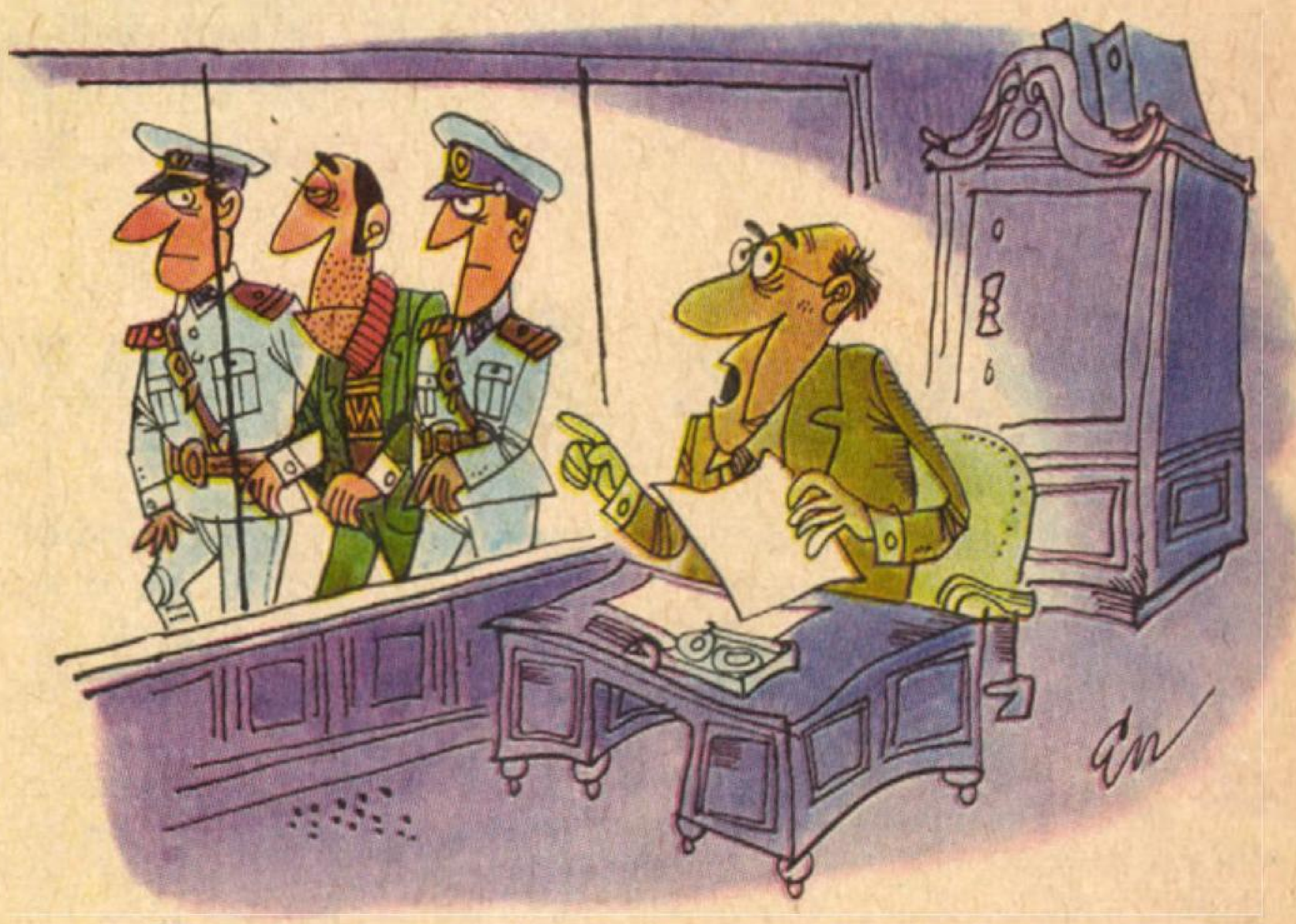
Somogyi Pál

IPAROSODÓ FALU

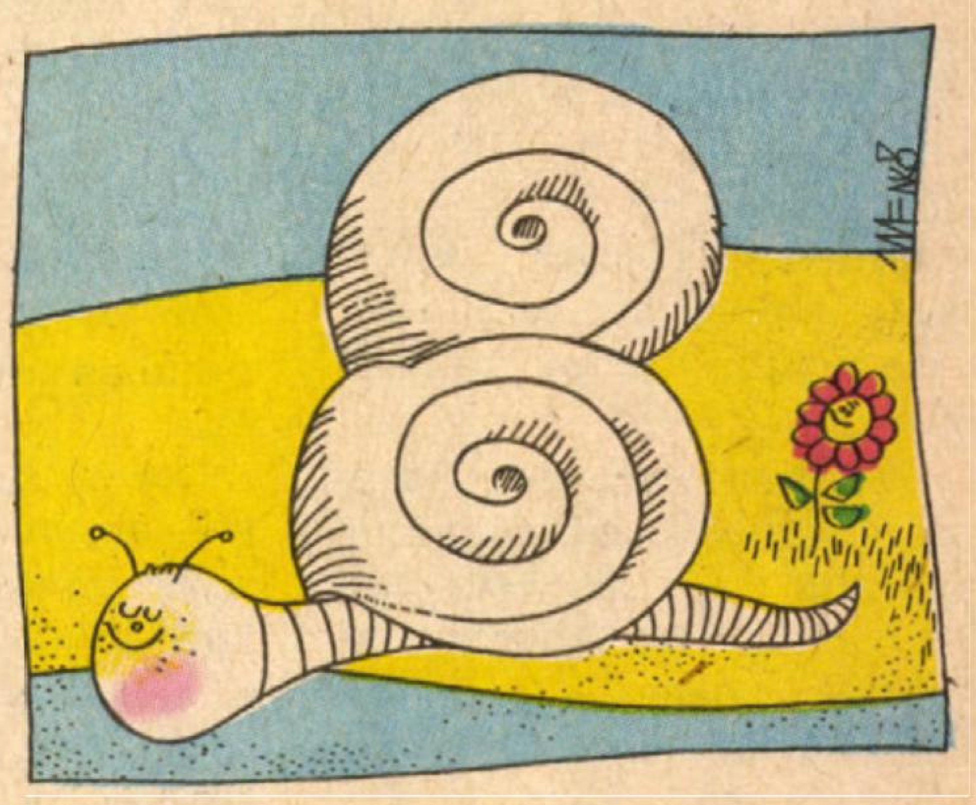
– Ezeket a szép népdalokat a fonóban éneklik?
– Dehogy, kedveském, a kesztyűgyárban.

SZIGORÚ MUNKAFEGYELEM

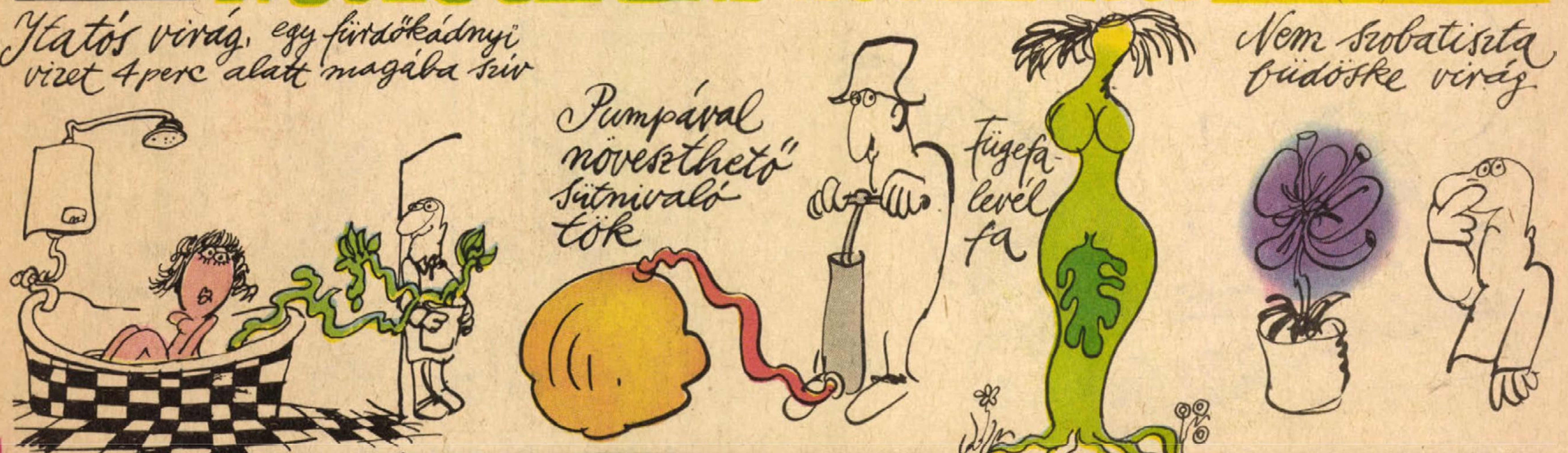

– Ezerszer megmondtam, hogy a privát ügyeit ne intézze munkaidőben . . .

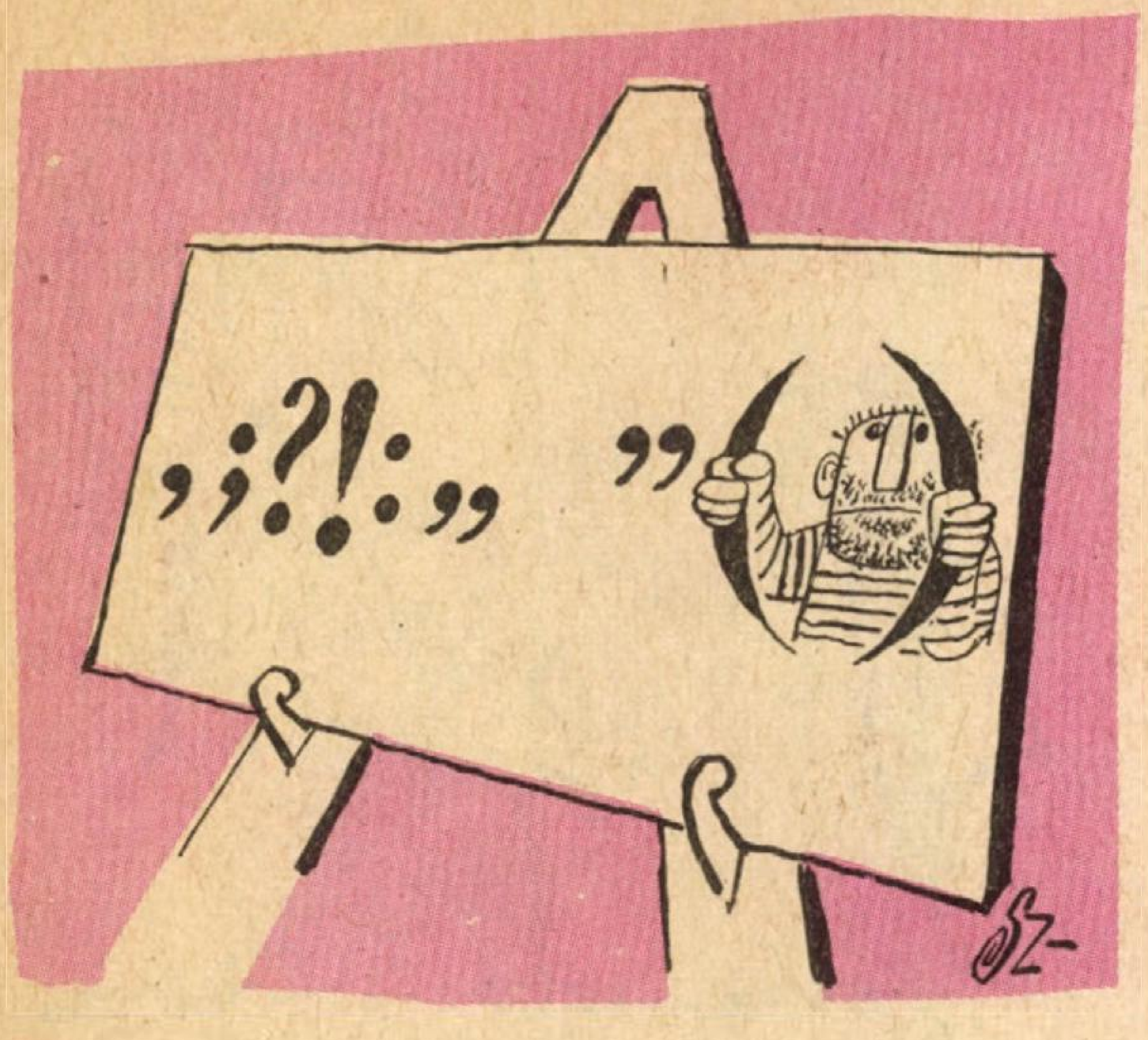
EMELETRÁÉPÍTÉS

SAJDIK: A JÖVŐ SZÁZAD NÖVÉNYEIBŐL

ÍRÁSJELEK

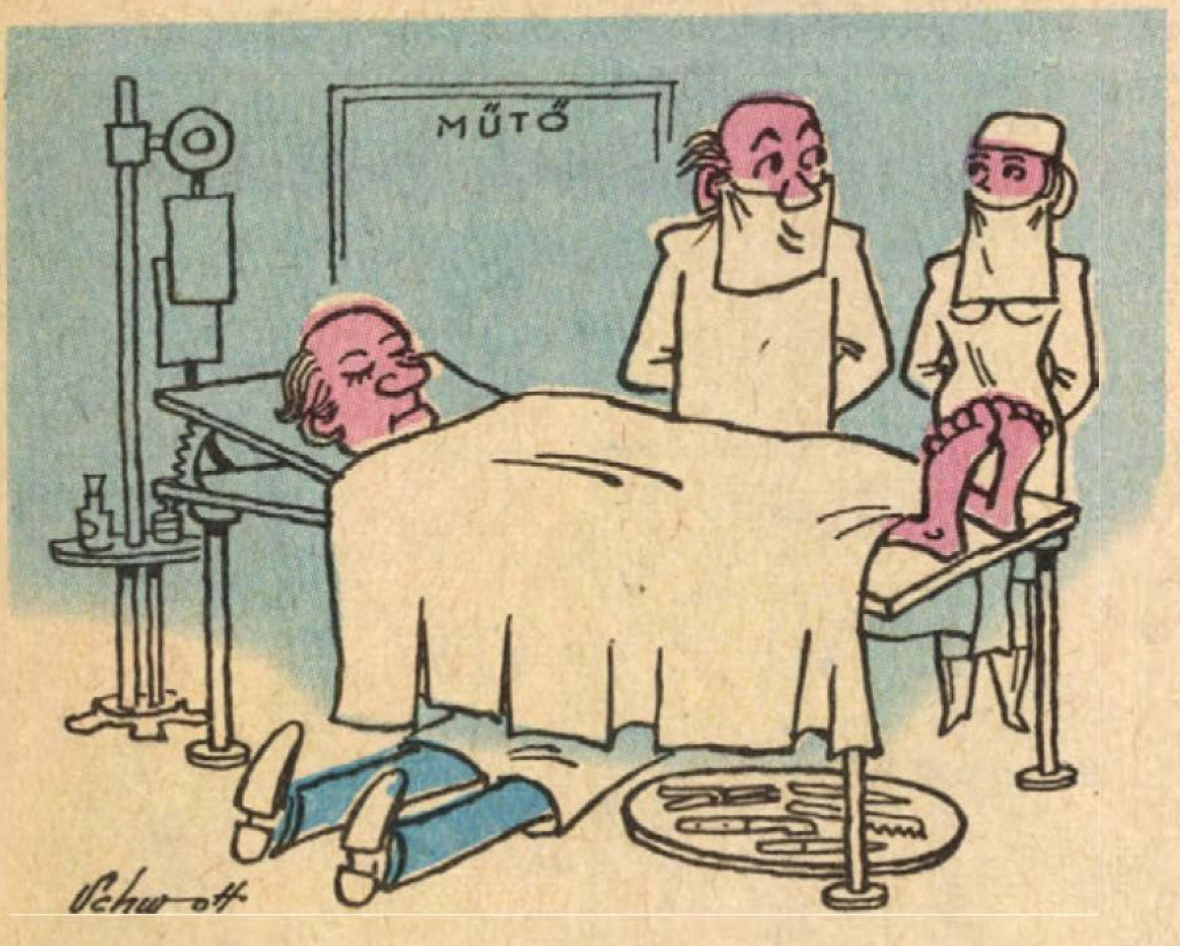

TANÍTÁSI SZÜNET

– Egy jó idegzetű pótmamát kérek.

A MŰTŐBEN

– A doktor úrnak mindig van valami speciális módszere...

AZ ELSŐ SZÉLHÁMOS

Nem volt akkor még autóbusz,
nem volt MALÉV, sem IBUSZ,
a Lánchídon szép Budára
döcögött az omnibusz.
Két ló húzta ezt a lomha,
roppant társas-szekeret,
nem volt soha sürgős dolga,
a két ló nem sietett.

A budai Lánchíd-főnél,
hol közel az Alagút,
a kettőnek harmadik ló
adott örök randevút.
Innen az út kicsit dombos,
két lóban kevés a szusz,
még egy kellett, hogy kaptasson
fölfelé az omnibusz.

Kellett ez a kis segítség
a lankán a hajlatig,
és a szélen került hámba
mindig ez a harmadik.
S mivel szélen került hámba
harmadiknak fölfele,
eme lónak a szakmában
szélhámos volt a neve.

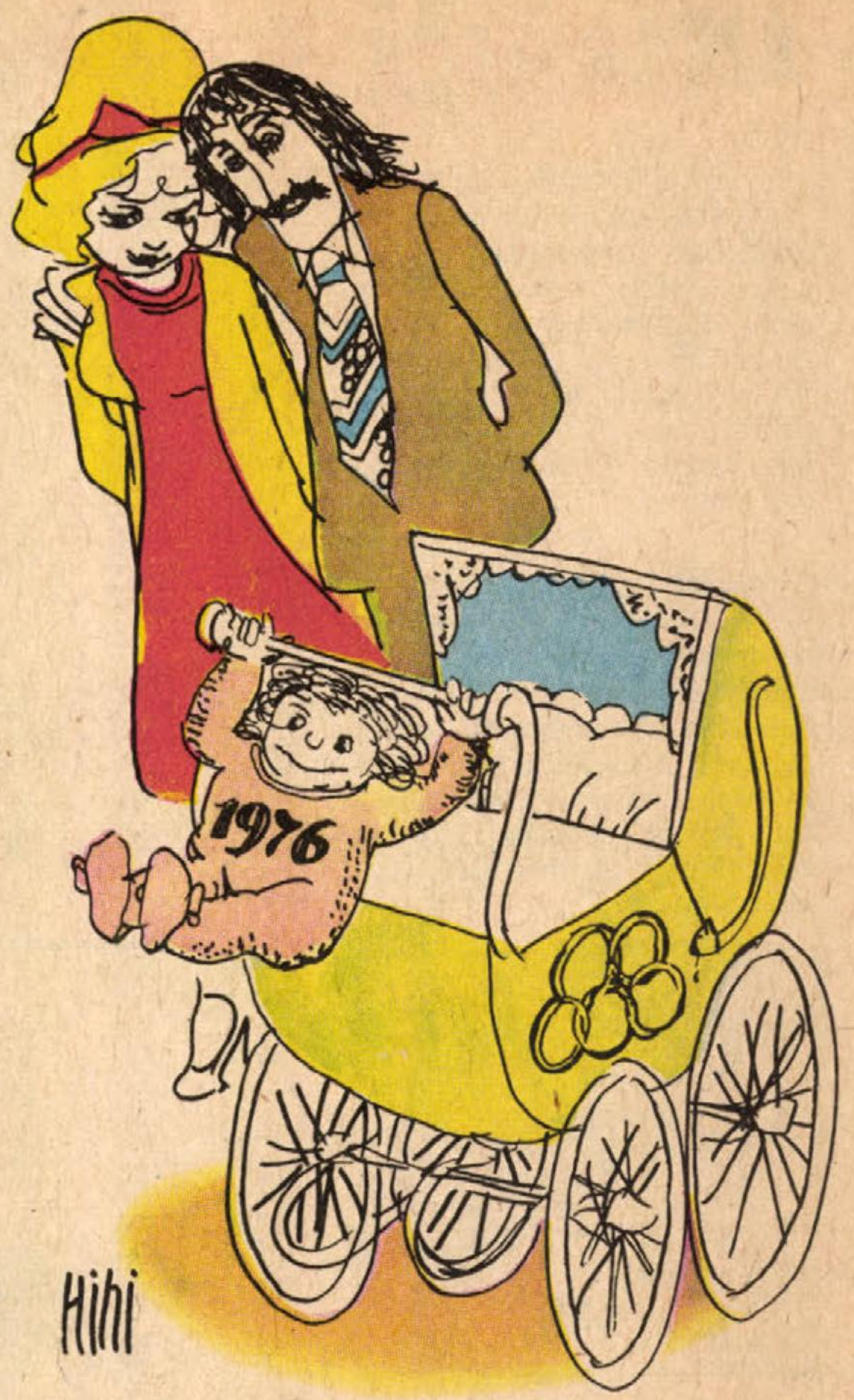
Rég elveszett omnibuszló-
krónikákban még az állt:
eskü alatt mondta két ló,
hogy a szélhámos lazsált.
Nem húzott, csak épp színlelte,
mert húzni nem szeretett,
így szállt ősről rokonságra
a szélhámos-nevezet.

Ez a híres omnibuszló,
ez a lógós harmadik,
rég az örökkévalóság
istállójában lakik.
Az emléke él a nyelvben,
nyelvkincsünkben kis kavics.
Omnibuszok nincsenek már,
de szélhámos van ma is.

Bródy László

OLIMPIAI ÉV

MUNKAERŐHIÁNY

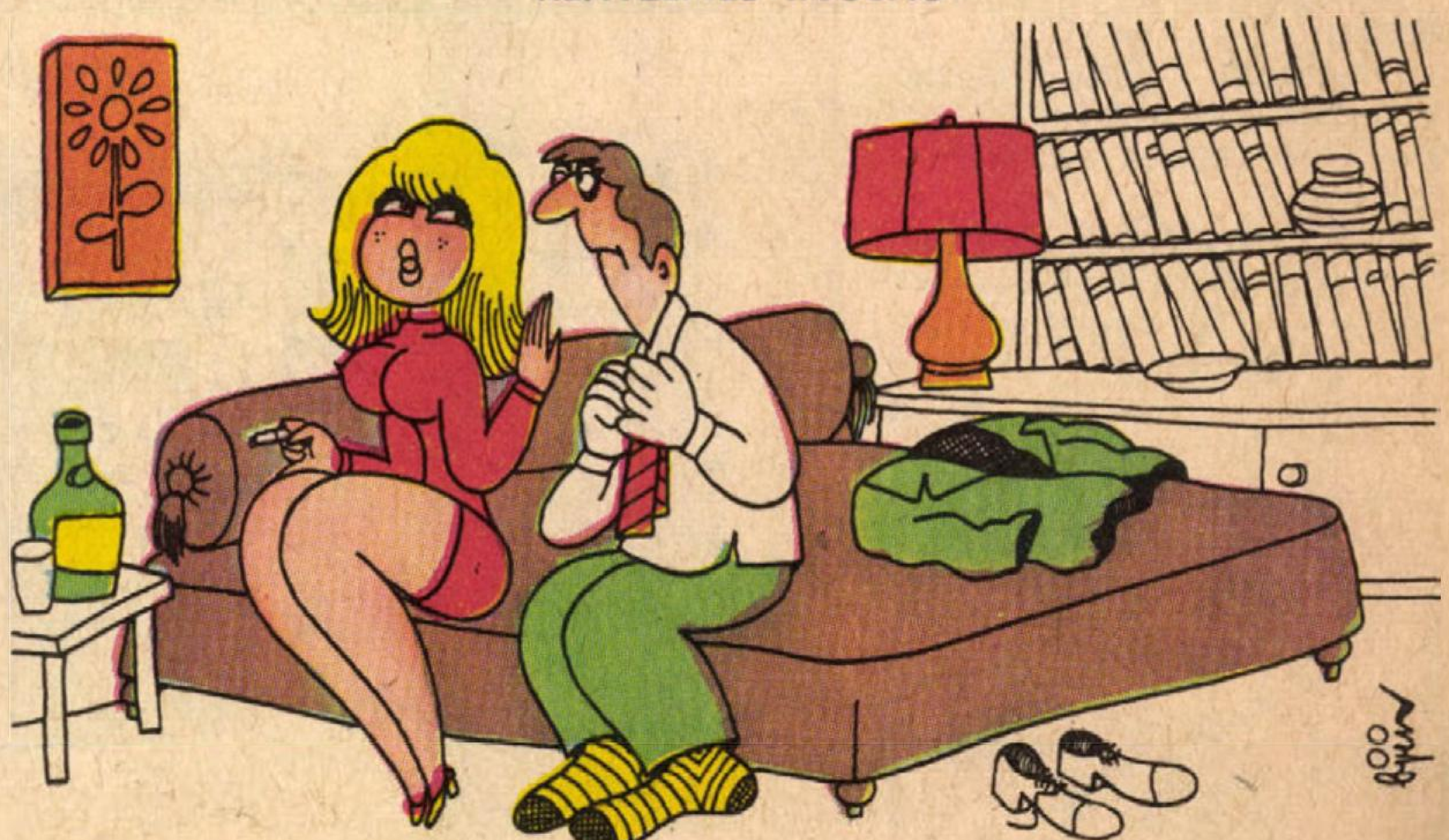

FILOZÓFIKUS HANGULATBAN

– ... honnan jöttünk, hová megyünk?

KÉNYELMES IFJÚSÁG

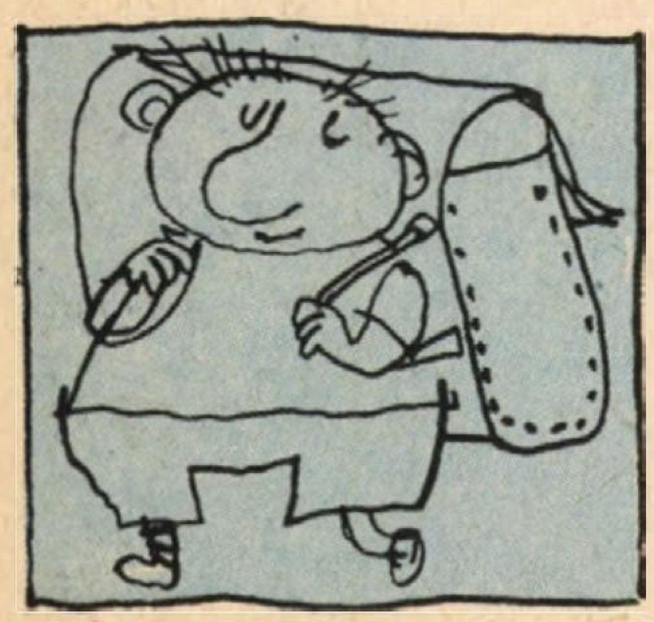
– Ma már egyszer levetkőztem a tüdőszűrésen...

TRIBÜN

Sonny Randle, a virginiai egyetem labdarúgóedzője mondta:
— Jónéhányszor alaposan megjártuk, de ebből most már elég volt. Soha többé nem adok ösztöndíjat olyan játékosnak, aki elsősorban tanulni jött az egyetemre.

*

Vaszilij Alekszejev, az ólomsúlyú súlyemelés sokszoros világrekordere, a 150 kilós izomember:
— Ha rámnéznek, talán el sem hinnék, hogy nem is olyan régen még vézna kis figura voltam, alig 70 kiló. Hogy mikor? Hatéves koromban.

Vannak idegtépő szerepkörök. Gilles Grattont, a Toronto Toros 22 eves jégkorongkapusát megkérdezték: milyen tanácsot adhatna a fiataloknak?
— Csak ennyit: vonuljatok vissza, amíg még nem késő. Vagyis úgy 12—13 éves korotokban.

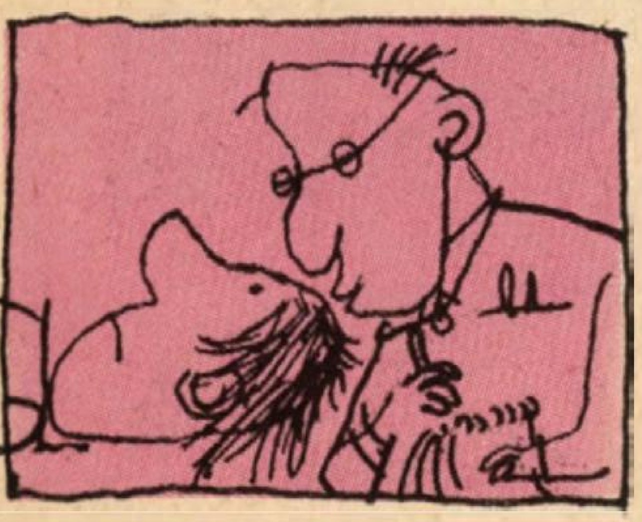

Champ Henson, az Ohio-egyetem 125 kilós rögbijátékosa tavasszal elhagyja az atyai farmot, elmegy profinak, a Vikingek csapatához. Raymond Henson, az édesapja szomorúan fogadta a hírt.
— Most vehetek egy traktort — mondta. — Hogy az húzza az ekét.

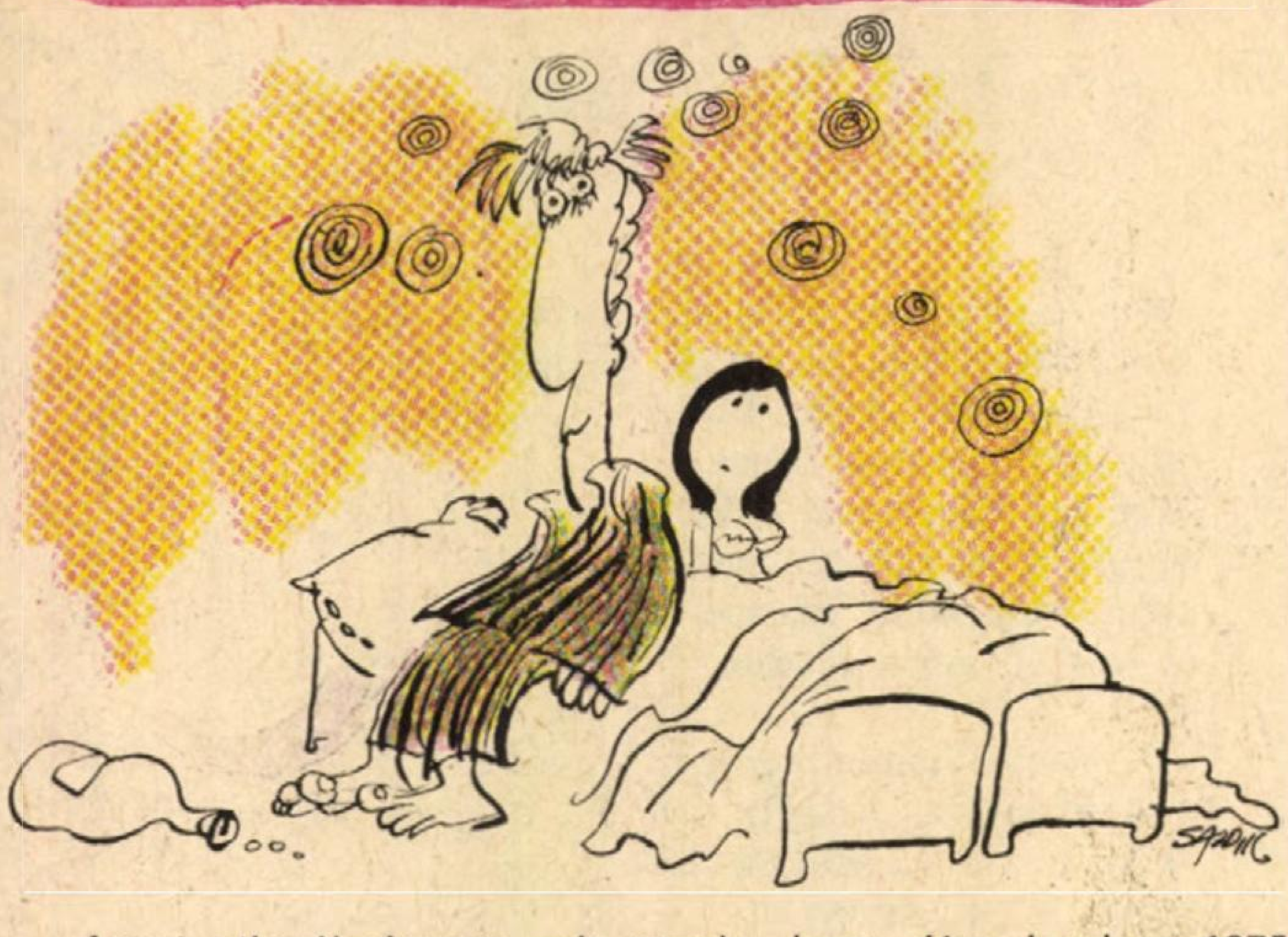
*

Futballvicc a Daily Mirrorban.
Nagyhajú csatár fekszik a pszichiáter díványán, az arcán peregnek a könnyek.
— Huszonöt gólt rúgtam ebben a szezonban — zokogja. — És egyetlen puszit se kaptam!

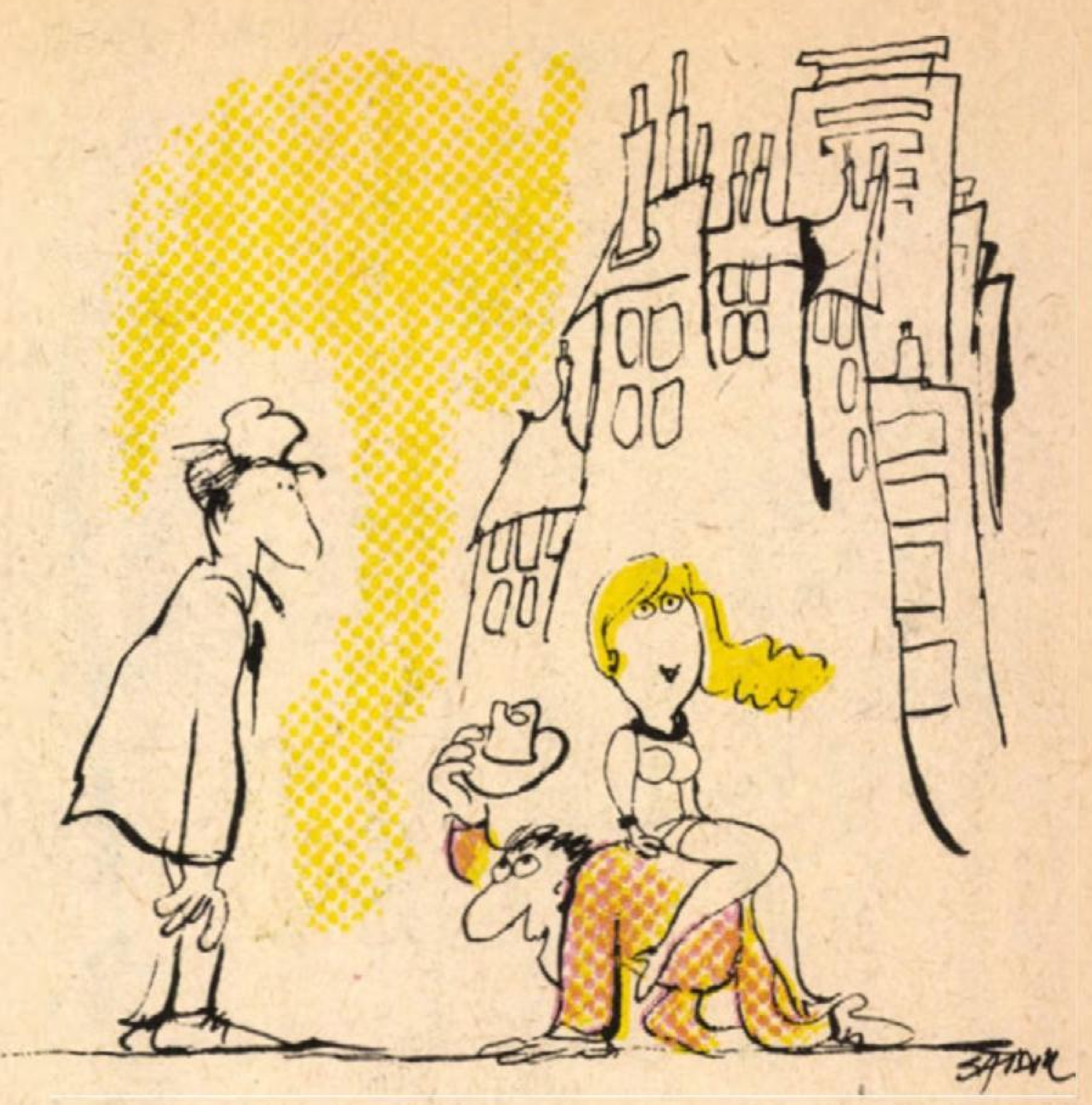
(p. p.)

Újév reggelén

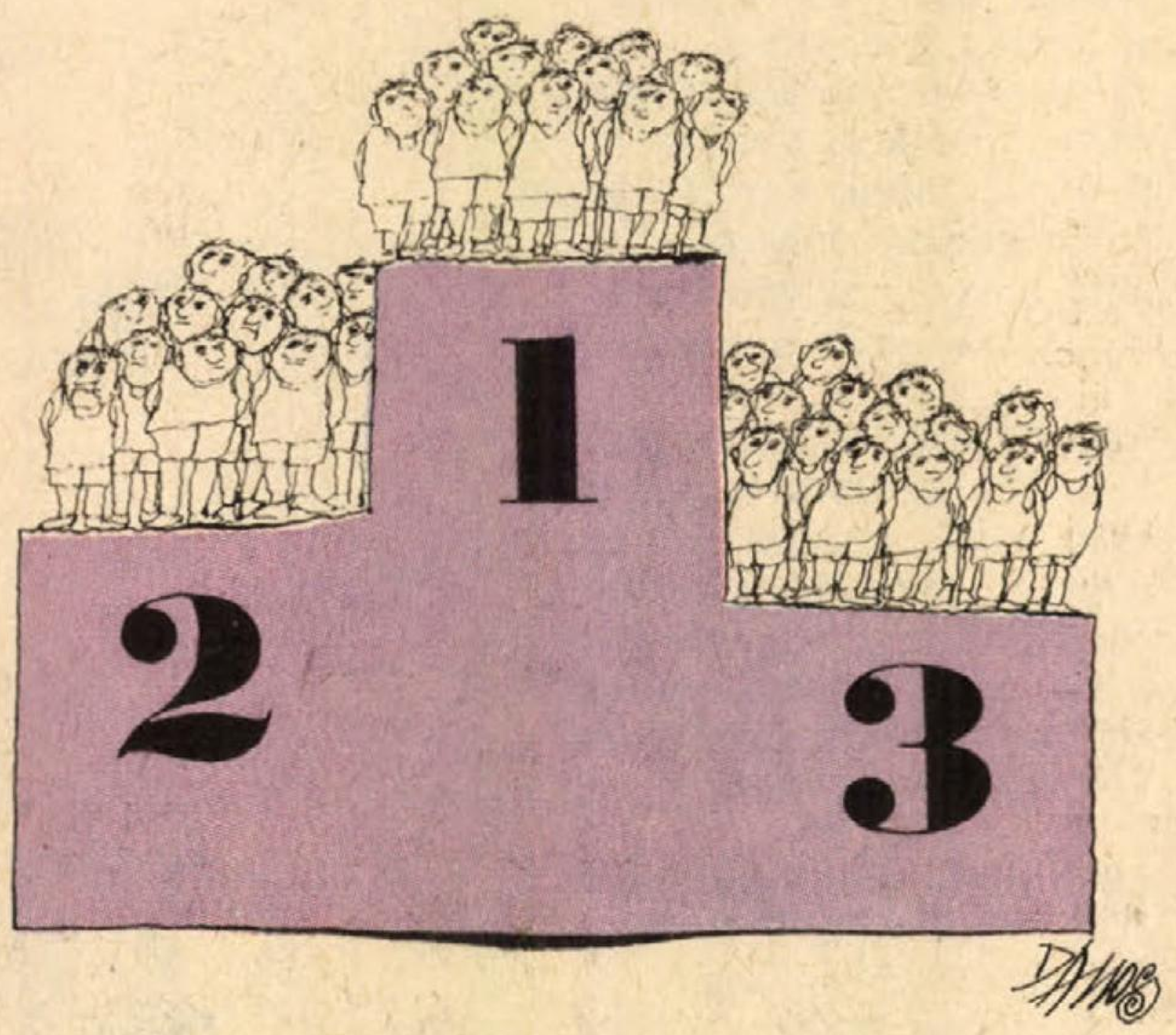

– Annyi sikerélményem volt tavaly, hogy újra kezdem 1975-öt

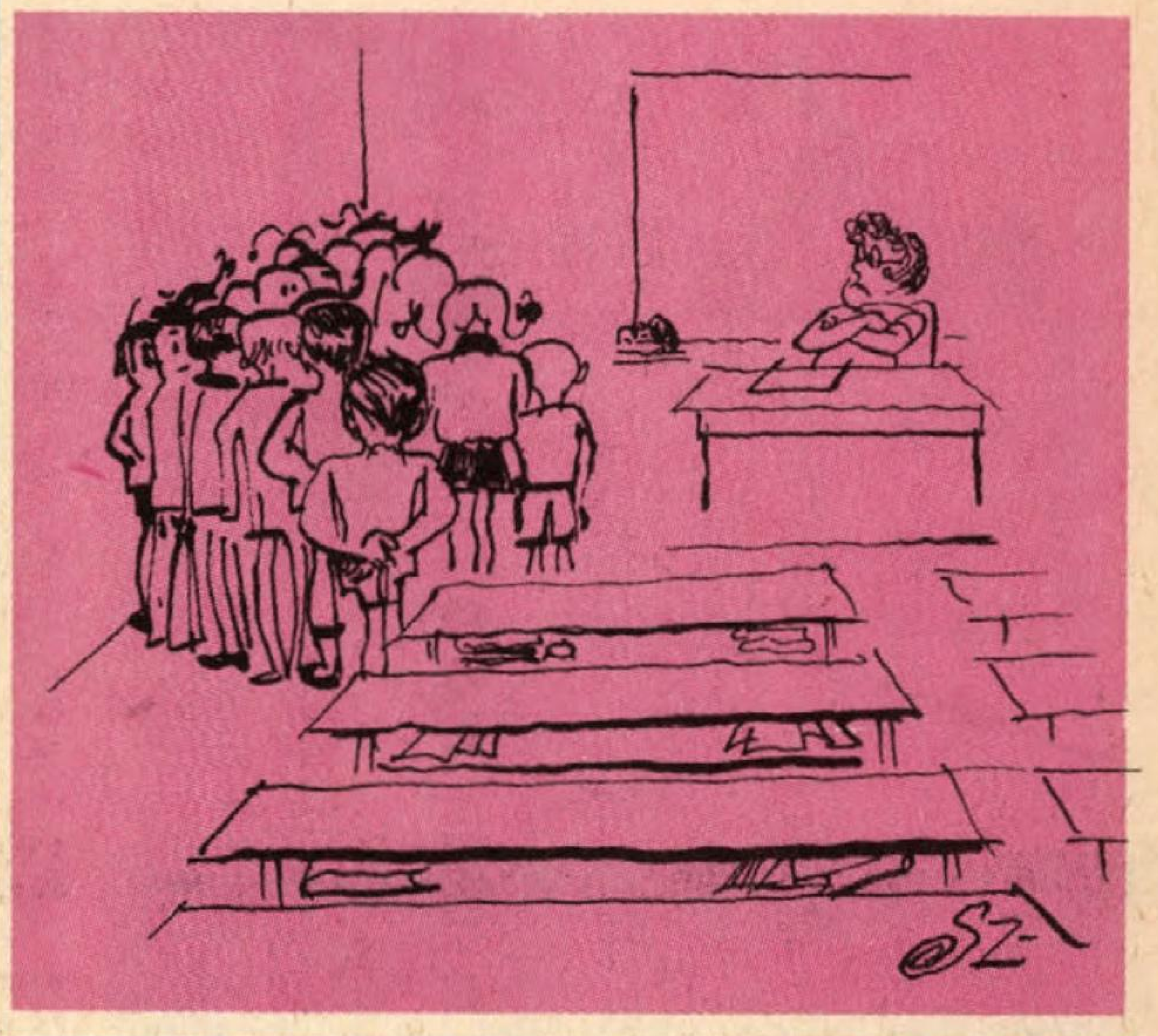

– Tavaly én kezdtem új életet, az idén a feleségem.

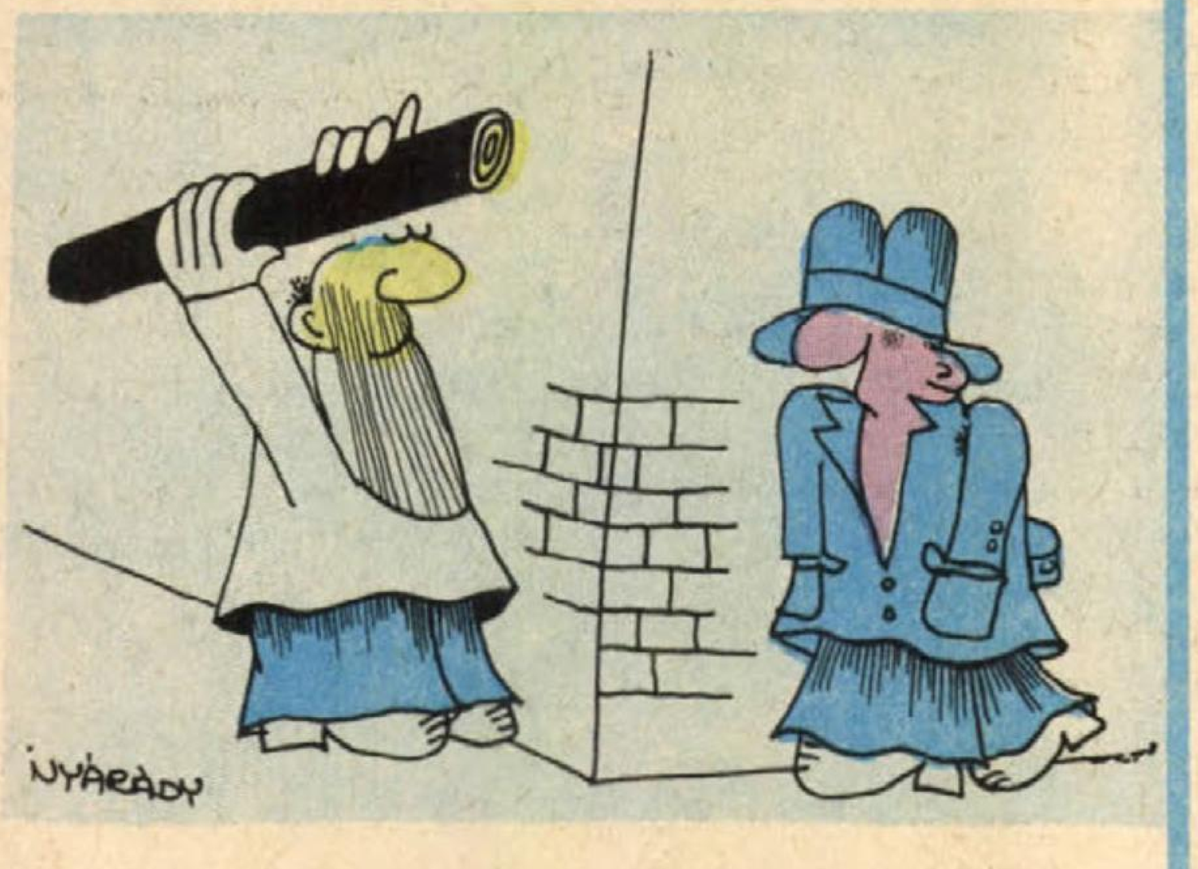
TÖMEGSPORT

NAGYON ROSSZ OSZTÁLY

ÜNNEPEK UTÁN

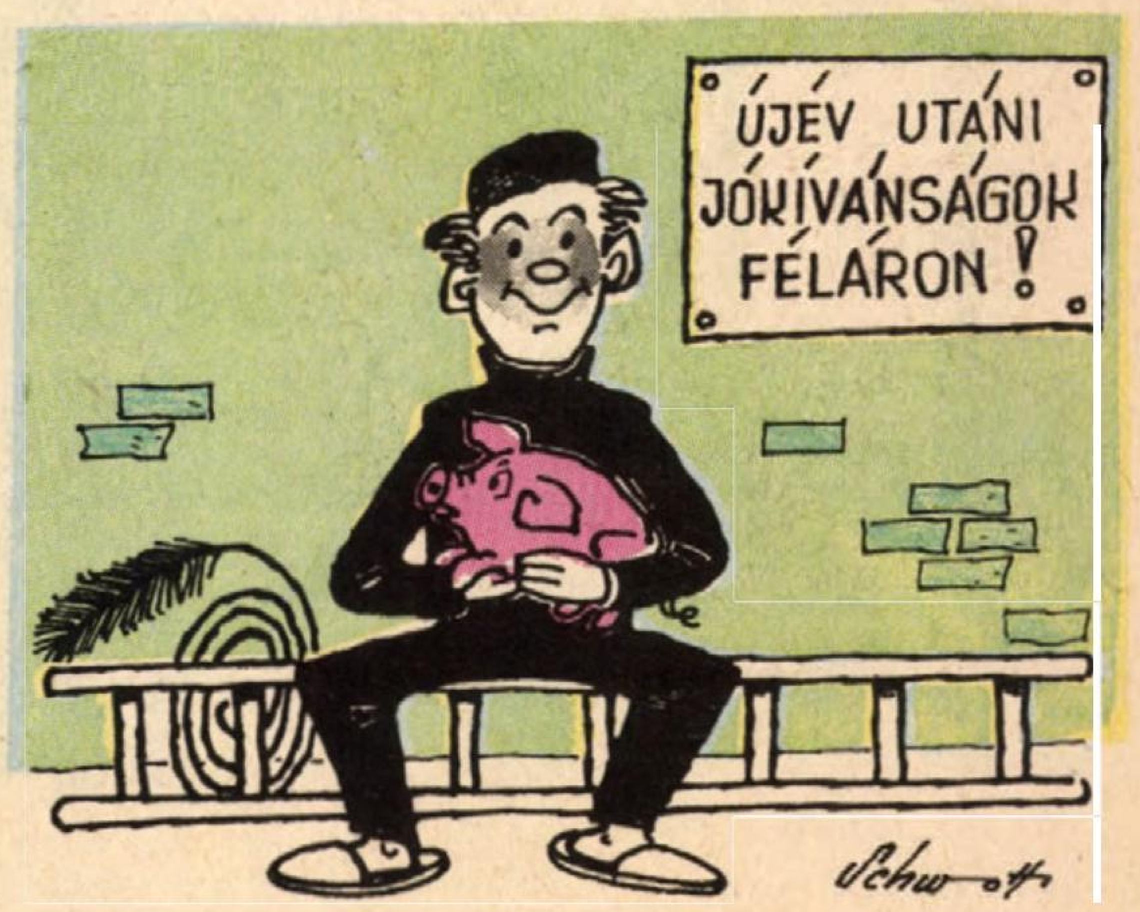
RÉGI BÚTORDARAB

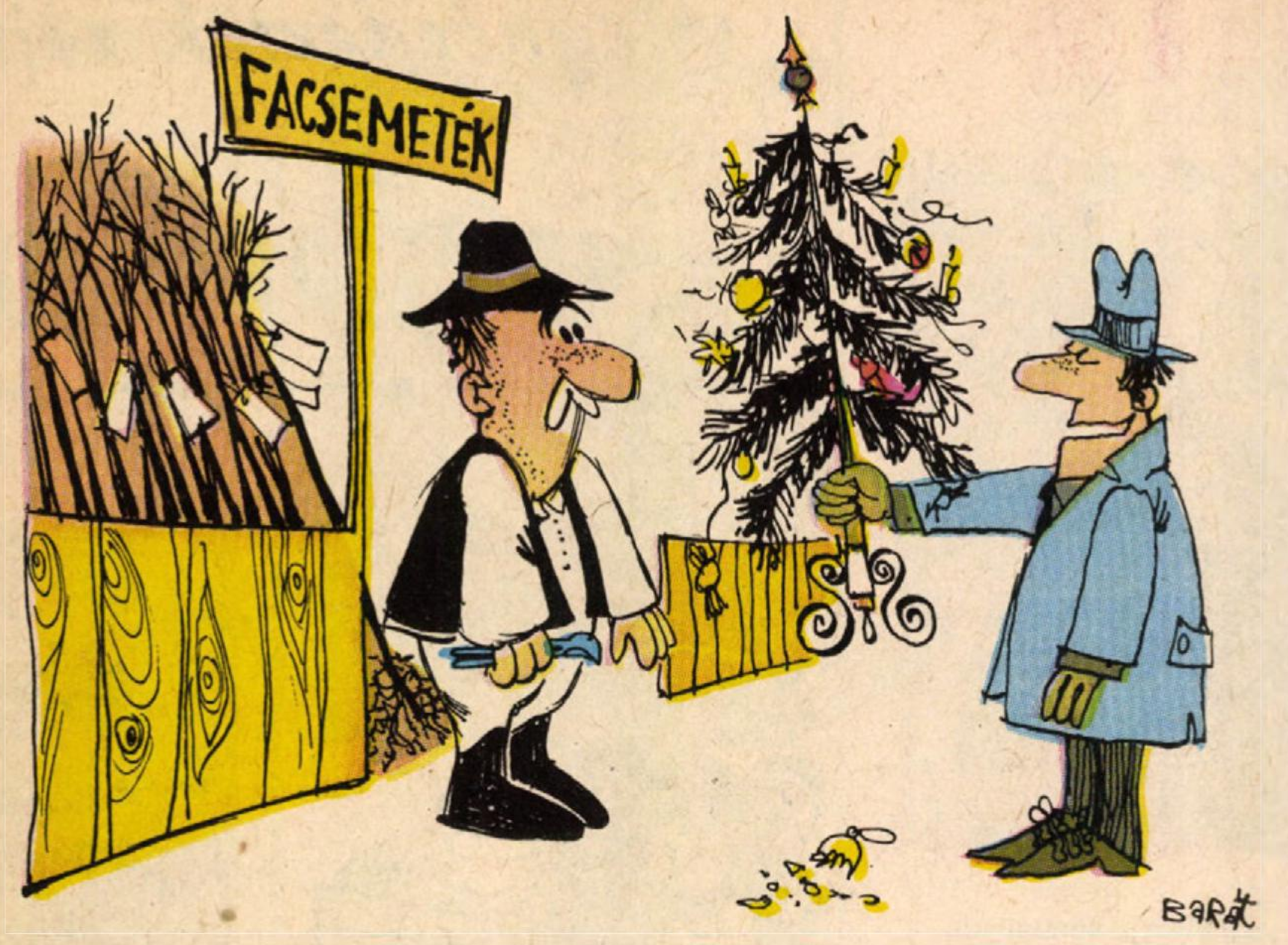
STILUSOS KISKERESKEDŐ

SZEZONVÉGI KIÁRUSITÁS

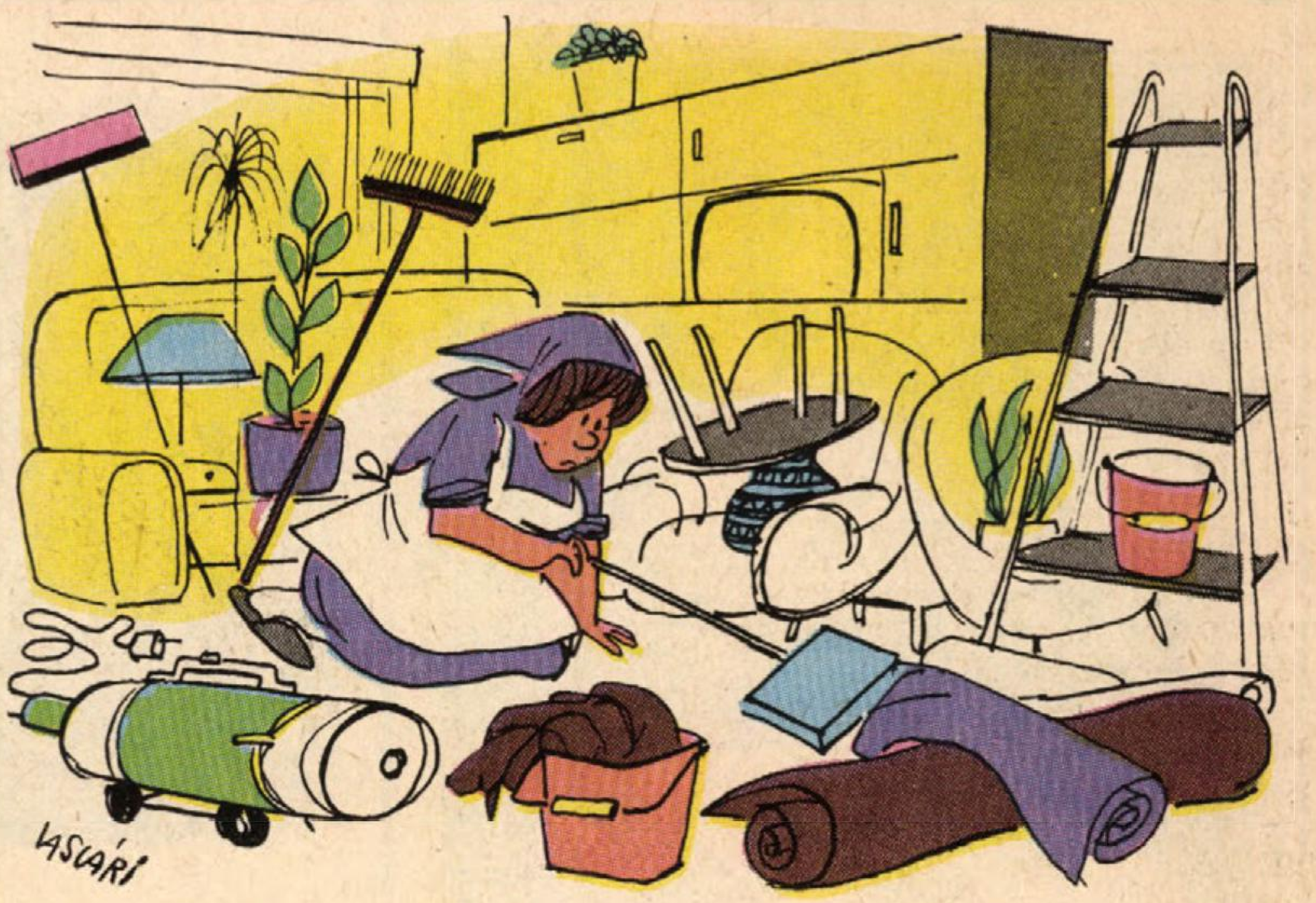

ÜNNEPEK UTÁN

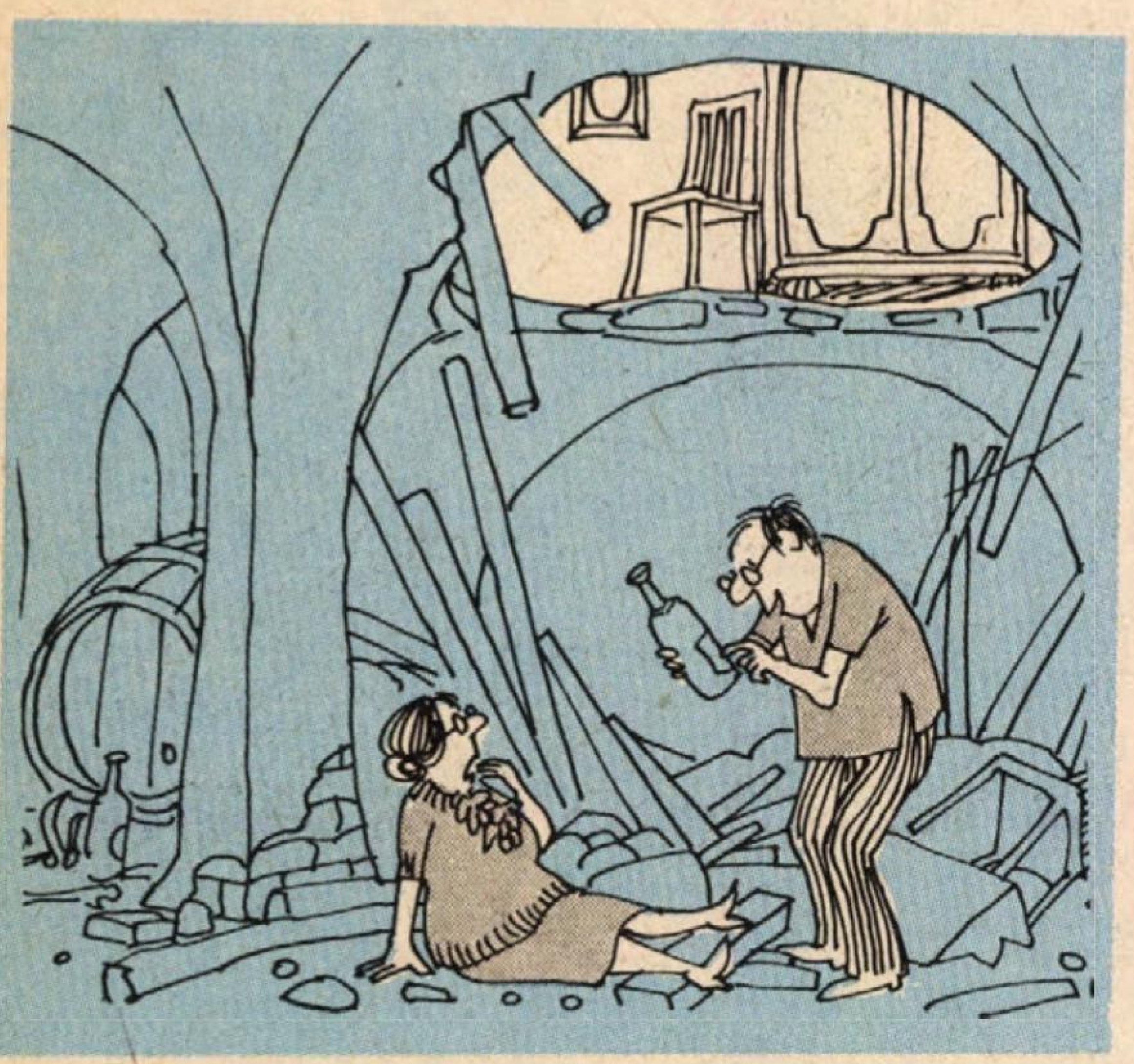
– Ezt a fenyőfát szeretném becserélni szomorúfűzre.

AZ EMBER TRAGÉDIÁJA LII.

„A felmagasztalt női ideál." (Madách)

PÉCSI PINCESZAKADÁS

– Látod, minden rosszban van valami jó: ez egy százéves cirfandli!

NŐI DOLGOK

– Kellene egy új tavaszi kabát...

Licit

— Jónapot Oderai úr.

— Jónapot Koppenhághay úr. Mit csinál a kisunoka?

— Aranyos... Képzelje, azt mondja nekem: pa-pa-pa...

— Rendesen még nem tudja?

— Hogy-hogy rendesen? Miért a magáé mit mond?

— Azt, hogy: nagypapa...

— No és? Az enyém viszont tisztán, szépen, kimondja, ha éhes, hogy: kávé.

— Az már valami. Az enyém így mondja: kérek szépen kávét!

— Persze az én kisunokám nemcsak a kávét tudja kimondani. Hanem azt is, hogy tea...

— Miért ne tudná? Útóvégre egyidős az enyémmel, ő is kétéves. Az enyém is kéri a teát. De néha pirítóst is rendel hozzá, vagy lágy tojást, amire éppen kedve szottyan.

— Hűha... De képzelje, a kisunokám megismeri az utcán az apja autóját. Azt mondja: papa... autó...

— Szakasztott, mint a miénk. De az még hozzáteszi: Zsiguli, négy hengeres, 1500 köbcenti...

— Es, ha látná, milyen boldog, amikor beülteti az apja! Megfogja a kormányt...

— A miénk nemcsak megfogja, de kormányoz is. És kiteszi az indexet.

— Háááát... A miénk, képzelje, már kezdi énekelni az anyja után, hogy: poca, poca, tarka...

— Egyedül még nem megy?

— Mi az, hogy egyedül?

— Egyedül, kíséret nélkül. Mert az enyém úgy fújja kívülről a pocapocát, hogy a szomszédban is hallani.

— Rendben van Oderai úr, rendben van. De azt azért még el akarom mondani, hogy a miénk már kezdi ismerni a betűket. Tudja melyik betű az A, a B, a C...

— Nemsokára talán már össze is olvassa. Mint a miénk. Ugyanis a miénk teljesen egyedül megtanult olvasni.

— Olvasni? Egy kétéves gyerek?

— Miért ne? A maguké még nem olvas?

— Idefigyeljen Oderai. Sajnos a miénk még nem olvas. Az csak ír. És tudja mit ír? A kandidátusi disszertációját írja a hidegen hengerelt vékonyrétegek amorf fizikájáról, amit kiadnak angolul, németül és hollandul. Erre mondjon valamit Oderai!

— Nem mondok semmit, mert látom nagyon ideges. Mióta nagypapa lett, valahogy ingerlékenyebb.

— Nem vagyok ingerlékeny, csak nehezen tűröm, hogy maga folyton rámlicitál az unokájával. Szinte már azt se merem megemlíteni, hogy az enyém, ha meglátja a labdát, püff, belerúg a kis lábával...

— Püff! Csak az egyik kis lábával?

— Mi-i-i-i??!!

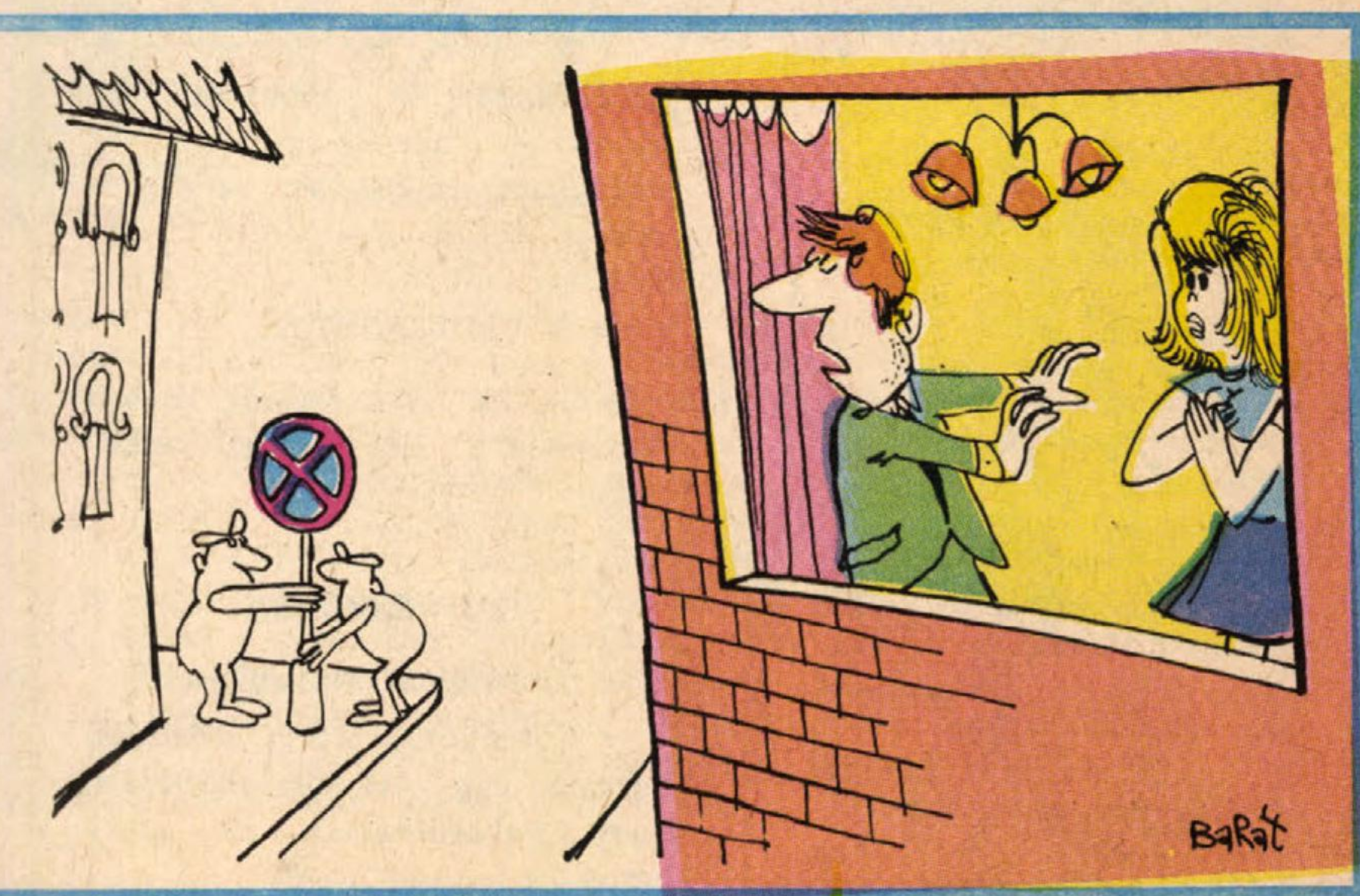
— Csak azért kérdem, mert az enyém abszolút kétlábas...

— Nem, Oderai, a maga unokája nem kétlábas, hanem háromlábas, és öt feje van, és kilenc orra és nyolc füle. Meg tudja még mije van neki? Egy ostoba, hazudós, szenilis nagyapja... Alászolgája!

Novobáczky Sándor

SZERELEM

– Lujza, örökre el kell válnunk! Az utcákban ezentúl tilos kocsival megállni.

Megkérdeztük rajzolóinkat:

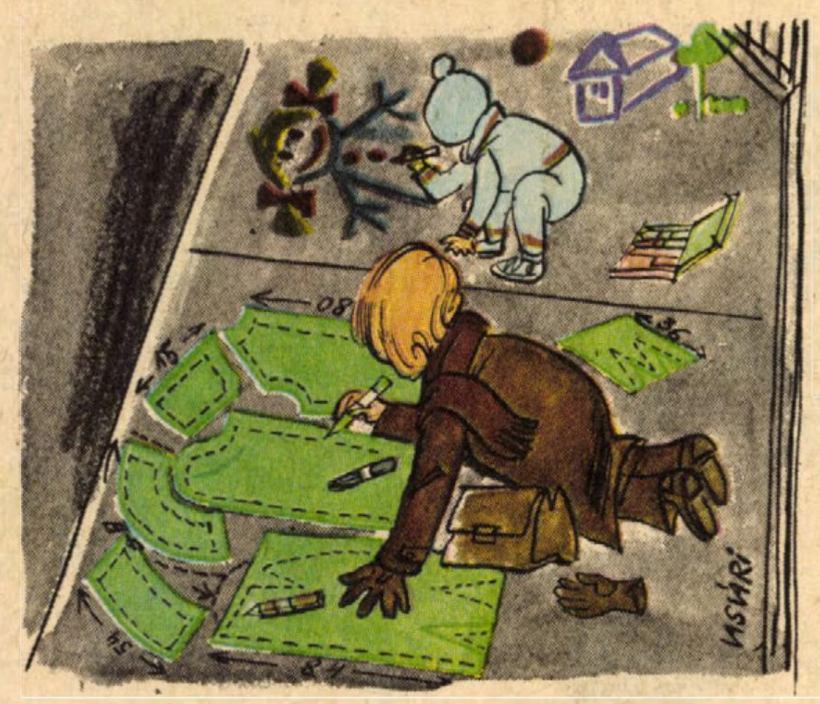
MIRŐL NEM RAJZOLTAK MÉG?

Mészáros András:

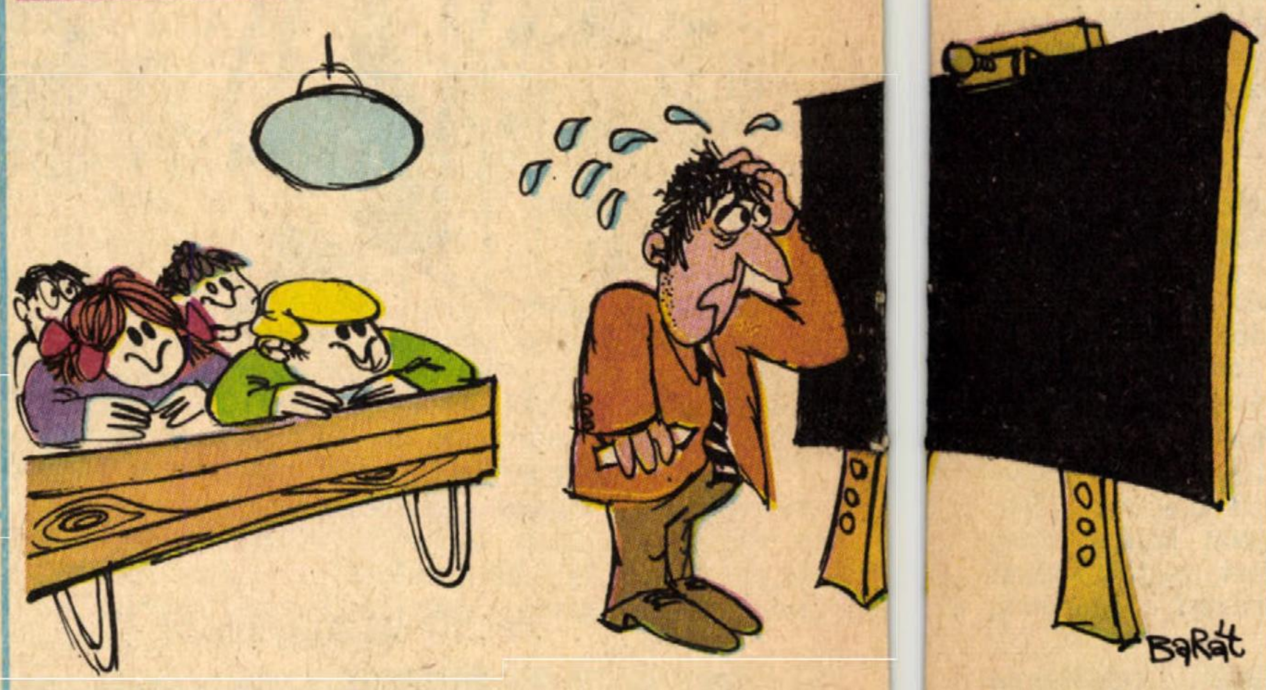
– Rettenetes, most sem merem lerajzolni!

Vasvári Anna:

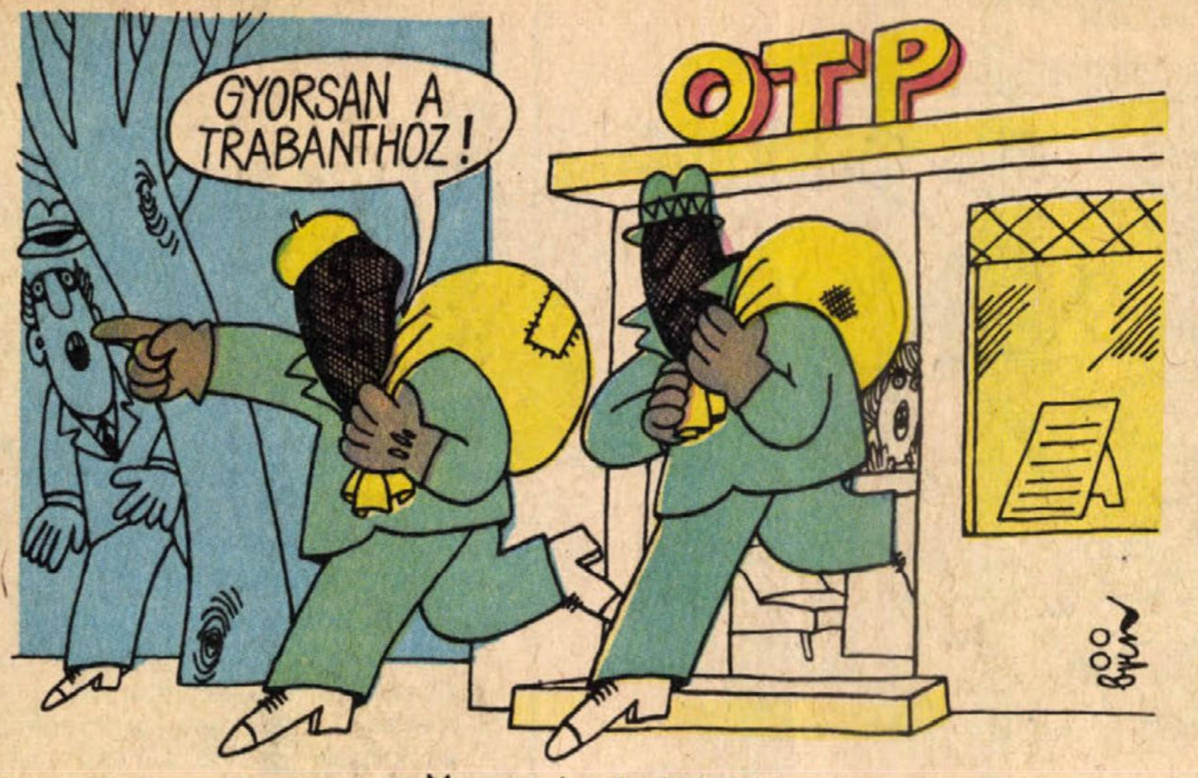
– Szabásmintát egy aszfaltrajz-versenyen.

Barát József:

– Szexuális felvilágosításhoz szükséges oktató jellegű rajzokat.

Balázs-Piri Balázs:

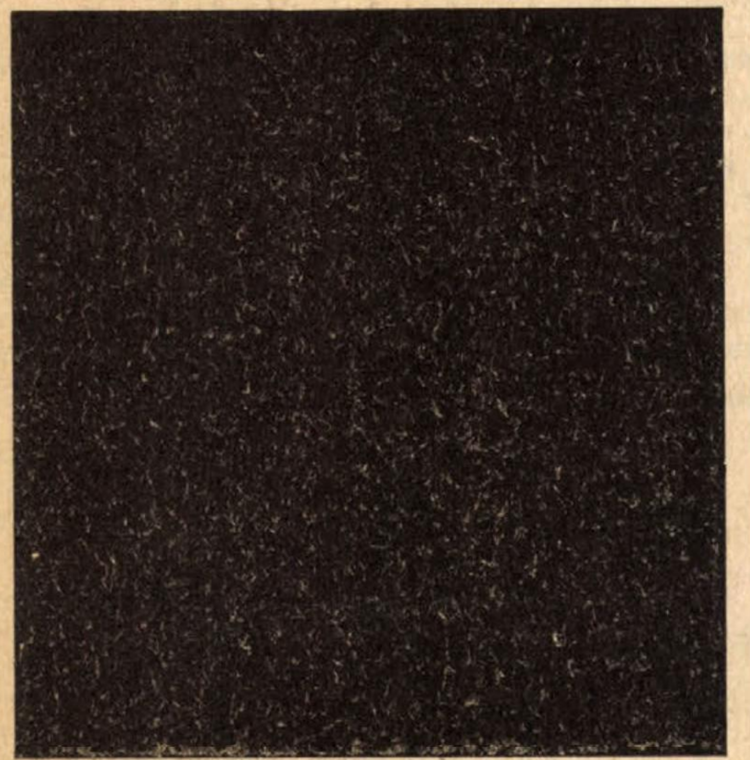
– Magyar bankrablásról . . .

Dallos Jenő:

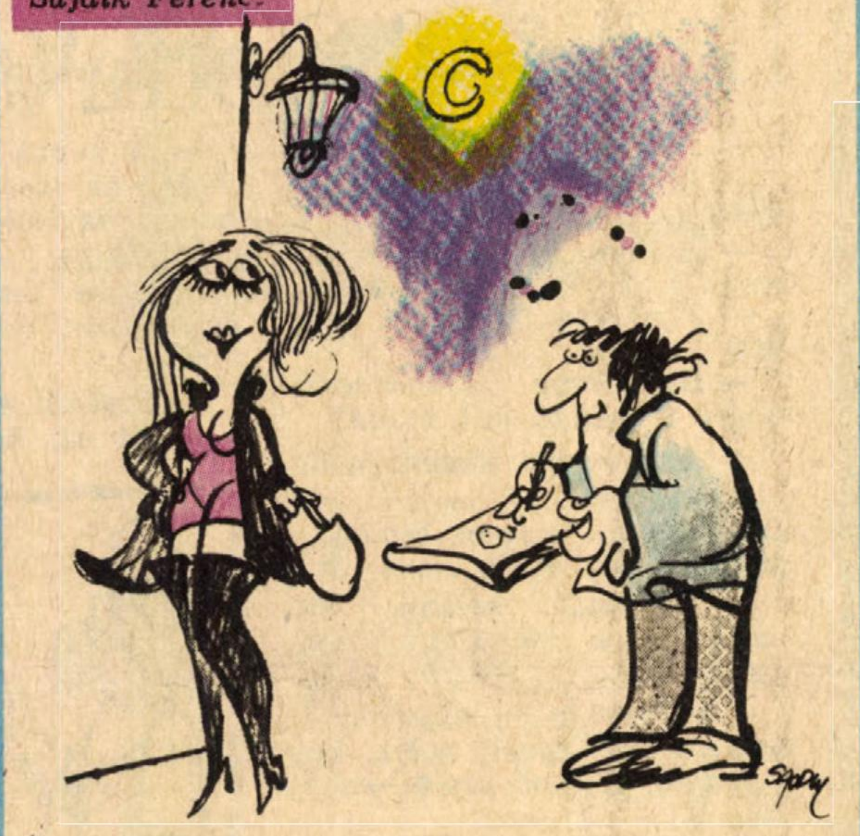
– Arról, hogy egy pincér nem fogadta el a borravalót.

Fülöp György:

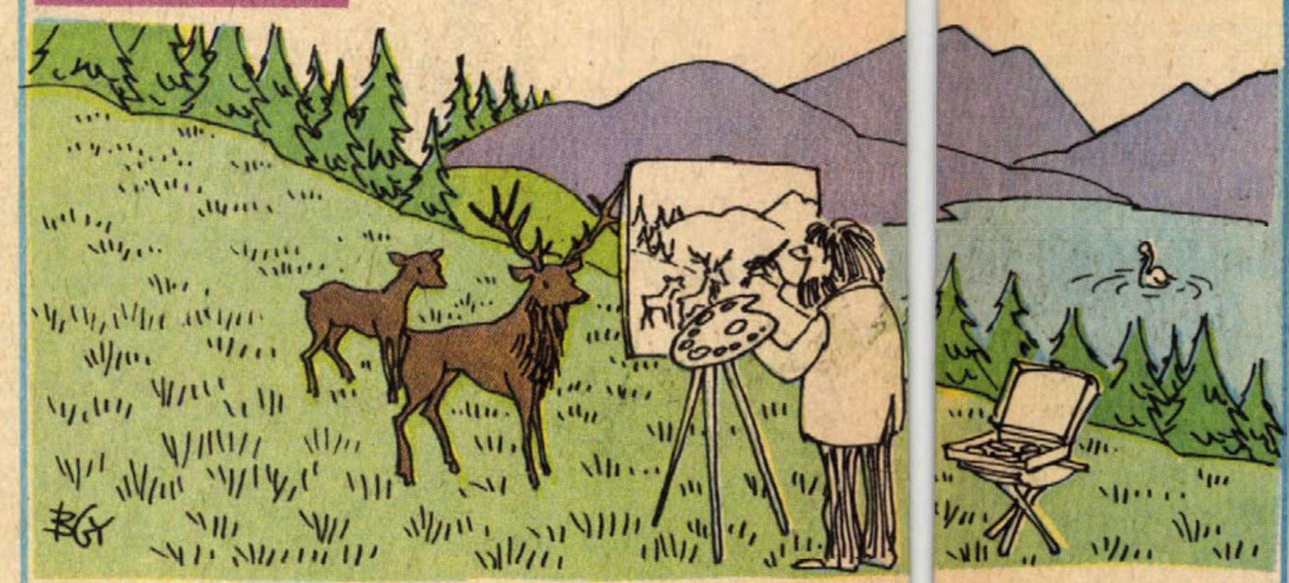
– A Zászlós utcáról este. Most pótolom, tessék . . .

Sajdik Ferenc:

– Az éjszakai életről, mert oda mindig mást küldenek riportra.

Brenner György:

– A giccs születéséről.

Hegedűs István:

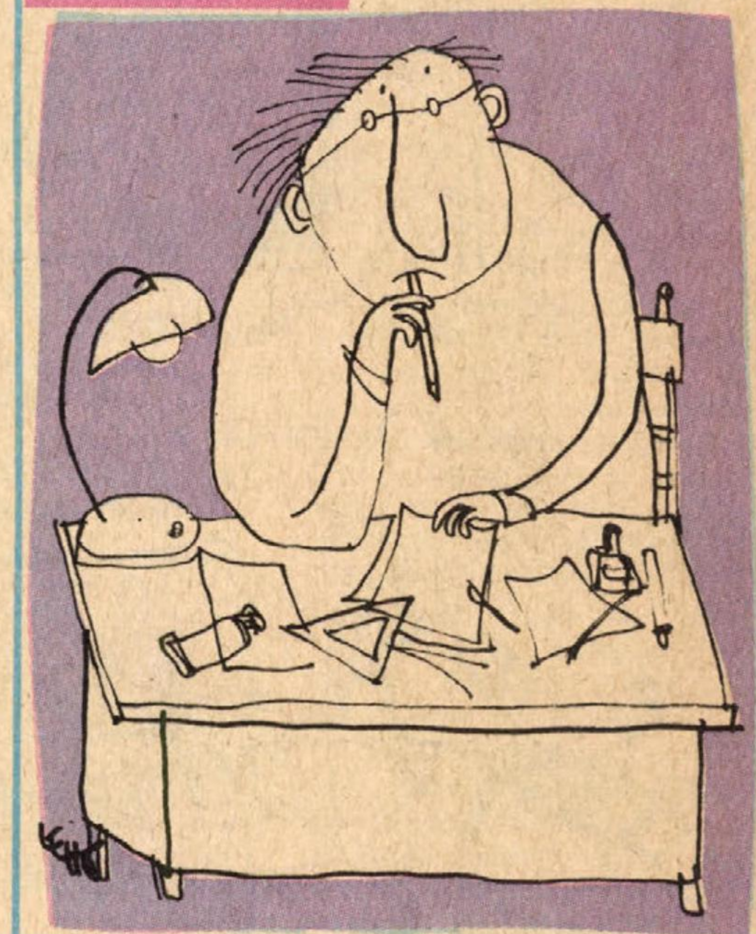
– Az Apokalipszis ötödik lovasáról.

Várnai György:

– Ennek alaposan utána kell nézni.

Lehoczki István:

– Amiről nem lehet . . .

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

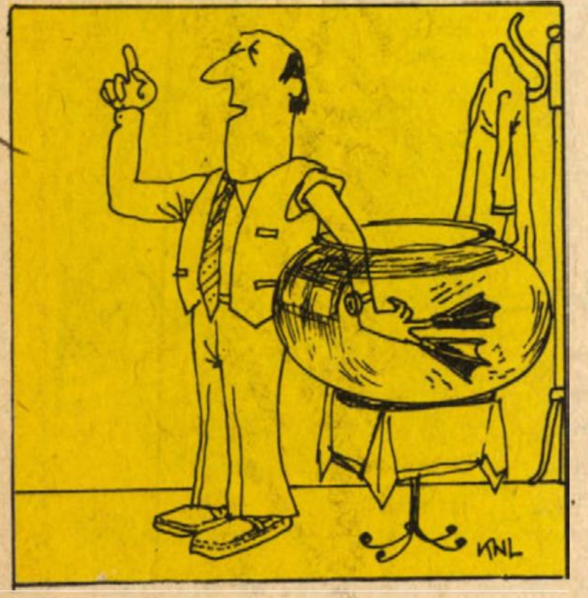
Egy elítélt kihallgatásra jelentkezik a börtönparancsnoknál:

— Főnök úr. szeretnék panaszt tenni az étel minőségére

— Nos, mivel elégedetlen?

— Nézze, kérem, mit találtam a kenyérben: egy reszelőt!

KÖNNYŰBÚVÁR-KIKÉPZÉS

Szilánkok

GŐG

Én nem csak a barátaimat válogatom meg, hanem az ellenségeimet is.

ELŐKELŐSÉG

— Sajnálom, de belépés csak szmokingban és nagyestélyi ruhában! — mondta a portás az átalakított túristaház vendégeinek.

MULASZTÁS

Évtizedek mulasztását nehéz helyrehozni, de könnyű elkövetni.

SZÜLÉSZETEN

— Gratulálok! Fia született!

— Köszönöm. Máris elkezdek keresni egy kis összeköttetést, hogy bekerülhessen az egyetemre . . .

BOLDOGSÁG

— Olyan boldog vagyok. A férjemet lecsukták két évre. Legalább addig sem szaladgál nők után . . .

ILYEN IS VAN

Imszilonék fia rossz társaságba keveredett. Az apja és az anyja társaságába.

NEM RITKA ESET

— Nem tud valahol egy jó albérletet? — kérdezte a lakáshivatal tisztviselője.

FIATAL HÁZASOK

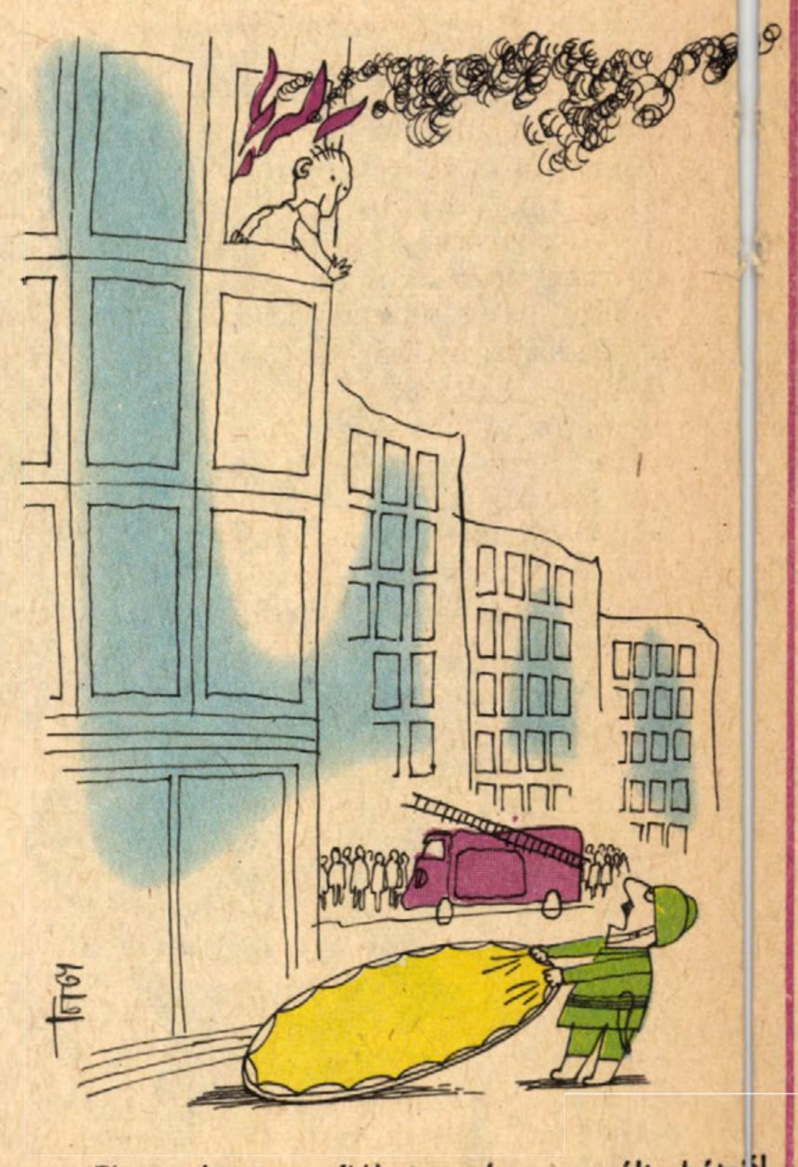
— Egyelőre nem akarunk gyereket, mert már van nyolc.

VÍZ

— Az én feleségem még a hideg vízbe sem teszi a kezét. Ugyanis negyedik emeleten lakunk és ott már nem folyik víz a csapból.

Galambos Szilveszter

CSÚSZTATÁS

– Elengedtem a fiúkat, még a múlt hétről maradt néhány túlórájuk!

SZESZ

A szerencsétlen tag fordítva próbálta belökni a forgóajtót. Csak természetes, hogy beszorult a kis üvegháromszögbe. Rémült szemmel meredt maga elé, vadul taszigálta az ajtót és panaszosan bégető neszeket hallatott. Megnyomtam a forgóajtót, az illető háttal penderült a szilveszteri körútra. Röptében elkapta a galléromat és ennek következtében néhány tétova csacsacsa-lépést mutattunk be.

— Megmentetted az életemet, kisapám! — bömbölte és könny csillogott a szemében. — Be akartak falazni. Mert éjfélkor életbe lépett az új KRESZ. De mondd meg, kisapám, azért, mert az ember az alkoholos befolyásoltság állapotában ül a forgóajtó volánjához, rögtön be kell falazni? Hát szép ez? Humánus ez? De te férfi voltál, kisapám. Megmentetted az életemet. Jutalmul fogadj el egy jótanácsot. Sose igyál, ha vezetsz. Nekem elhiheted, kisapám. Értek hozzá. Egy: gépkocsivezető vagyok. Kettő: ittam.

— Szilveszterkor hagyján — mondtam és próbáltam a galléromat kicibálni a kezéből.

— Szilveszterkor hagyján — mondta ő is. — Ez egy nagy igazság. Csakhogy én nem szilveszterből iszom. Hanem hivatali kötelességből. Meg honfibúból. Érted, kisapám? Honfibúból!

Hirtelen zokogni kezdett.

— Soha többé nem taposom ezt az áldott flasztert. Kisapám, soha többé nem látod a te pajtásodat, Sejnoha Lalit.

— Az meg kicsoda? — kérdeztem.

— Hát én vagyok — mondta sértődötten, majd tovább zokogott. — Sokszáz év múltán négy testetlen árnyat észlelsz majd bolyongani a távoli Kurtakiskend utcái és közterei felett, viharos éjszakán. Mit gondolsz, kié lesz?

— A tiéd.

— Az egyik. A másik a főnökömé. A többi a kollégáimé. Mert az ég madarainak van fészkök, hol lehajtsák bús fejüket, de Sejnoha Lali gépkocsivezetőnek hivatalból innia kell.

A körút tele volt piros papírcsákóval meg rekedt kappantrombitával. Felőlem már akár el is mesélhette.

— Na, várjunk csak — mondtam. — Hogy van ez?

— Pofonegyszerű, kisapám. Reggel elindulunk büszkén és kipihenten. A főnököm vezet. Lejárjuk az ügyfeleket. Első állomás Csaholján. „Á, isten hozta Kehida kartárs! Törköly? Konyak? Szilvórium?" A főnök felhajtja, mert ha nincs pia, nincs üzlet. Ősi átok, magyar átok, turáni átok. Így persze már nem ülhet a volán mellé, de hézag egy szál se, én vezetek tovább. Második állomás Csóripuszta. „Á, isten hozta Kehida kartárs. Törköly? Konyak? Szilvórium?" . . .

— A főnök felhajtja . . .

— Az fel. Az első helyettesét. Vagyis engem. Ő engem, én meg a kisüstit. „Megértik a kartársak ugyebár, csakis tiszta fejjel tárgyalhatok, de majd Sejnoha barátom helyettesít az italozás síkján. Kapd be, Lali!" Én bekapom, mert erős bástya vagyok a hivatali kötelmek arcvonalán, de így persze már nem ülhetek a volán mellé. Hézag még mindig egy szál se, mert vezet tovább Berbécs Buci.

— Az kicsoda?

— A törkölystaféta következő tagja. A másik sofőr.

— Két sofőrrel jártok?

— Hárommal. Mert Vonzalmáson is van ügyfelünk és valakinek csak haza kell hoznia a kocsit. De most aztán mindennek vége. Legközelebb négy helyen értekezünk. És Kurtakiskenden Leupold Jenci is le fog részegülni. Soha többé nem jöhetünk haza! Soha többé nem jöhetünk haza!

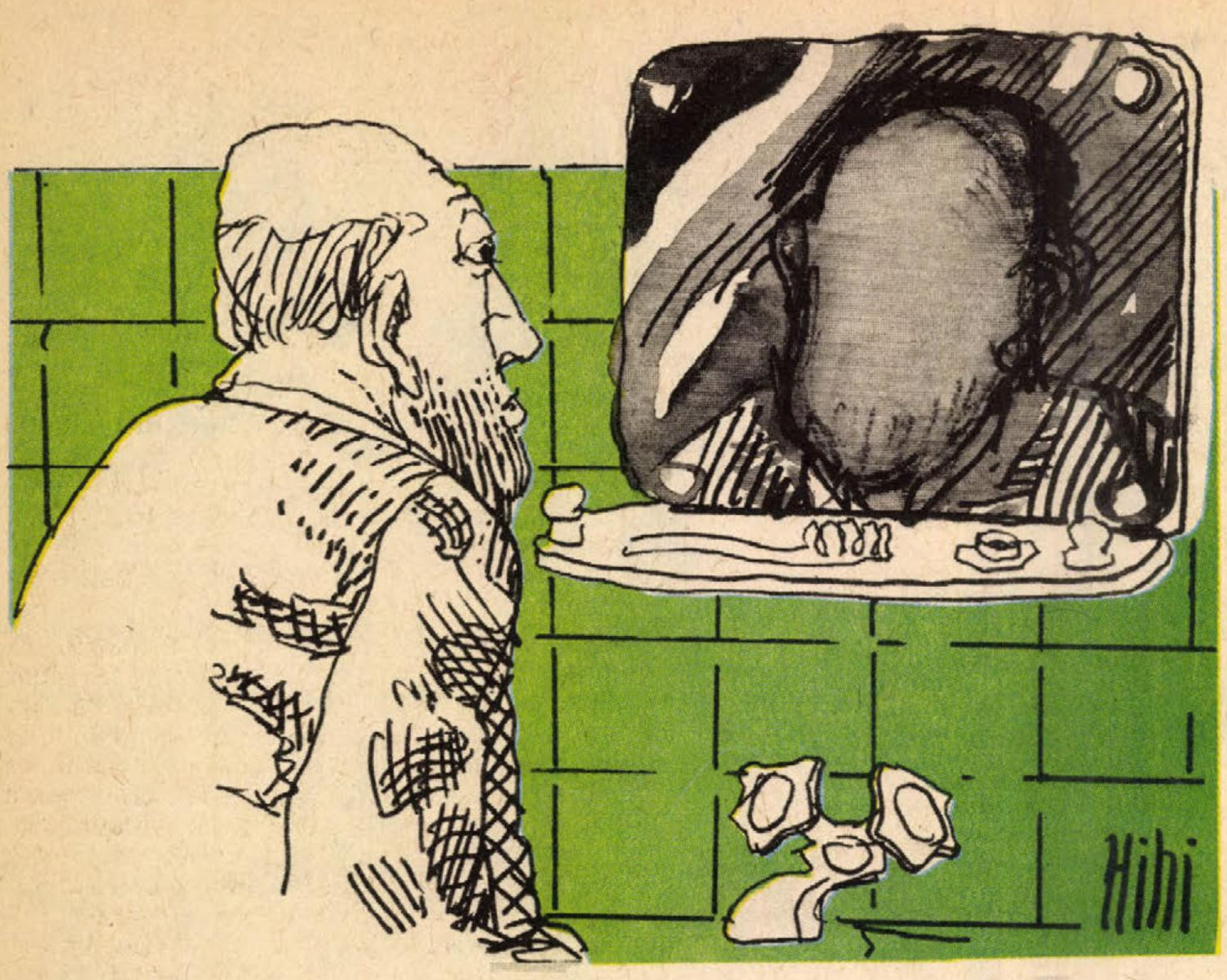
— De hát miért?

— Nem érted, kisapám? Csak négy személyes a kocsink. Hát most mindennek vége. Sokszáz év elteltével négy testetlen árnyék bolyong majd a távoli Kurtakiskend utcái és közterei felett. Soha többé nem taposom ezt az áldott flasztert. Kisapám, soha többé nem látod a te pajtásodat, Sejnoha Lalit.

Ezt még elviselném valahogyan.

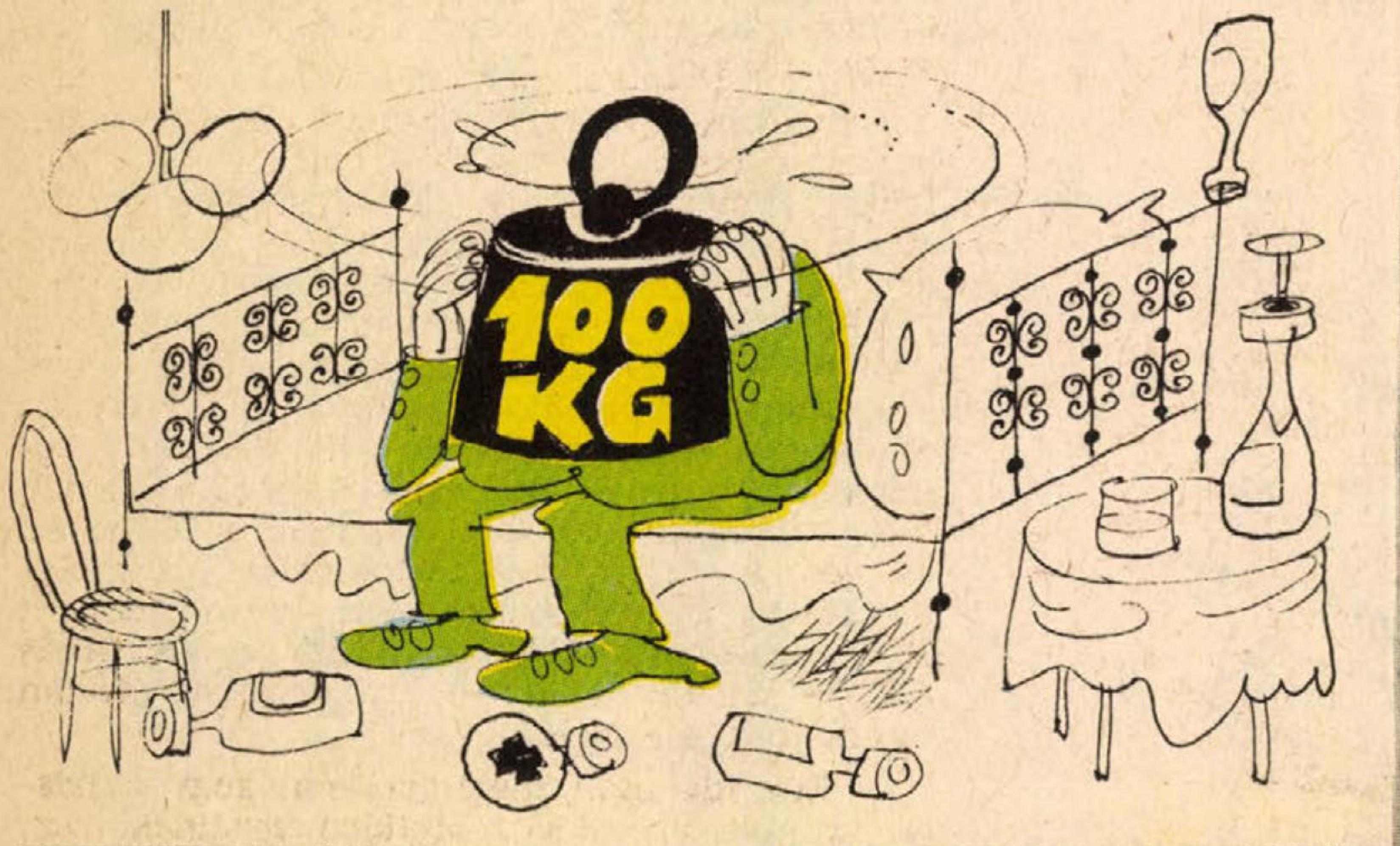
Hiszen eddig se láttam.

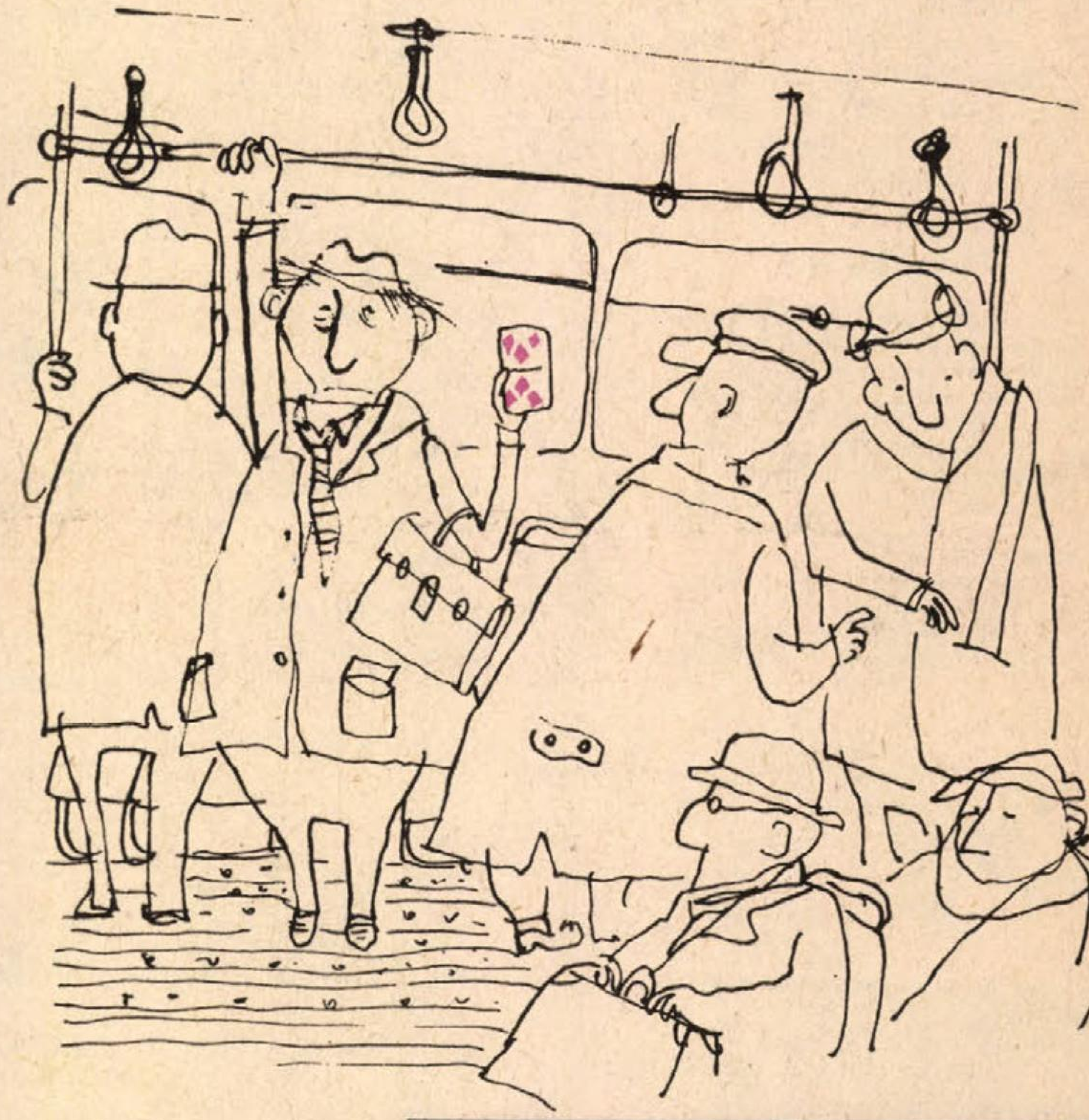
Peterdi Pál

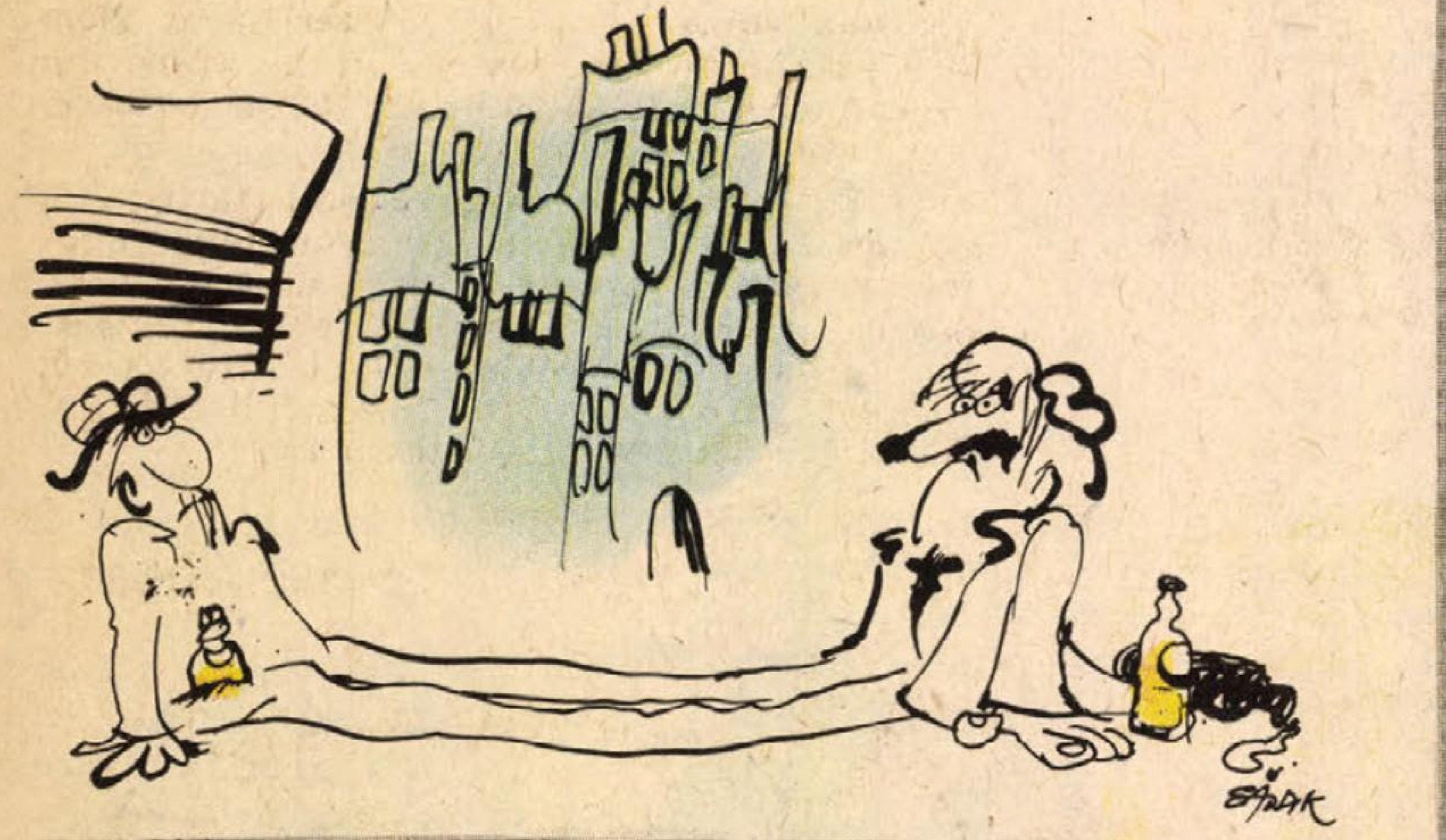

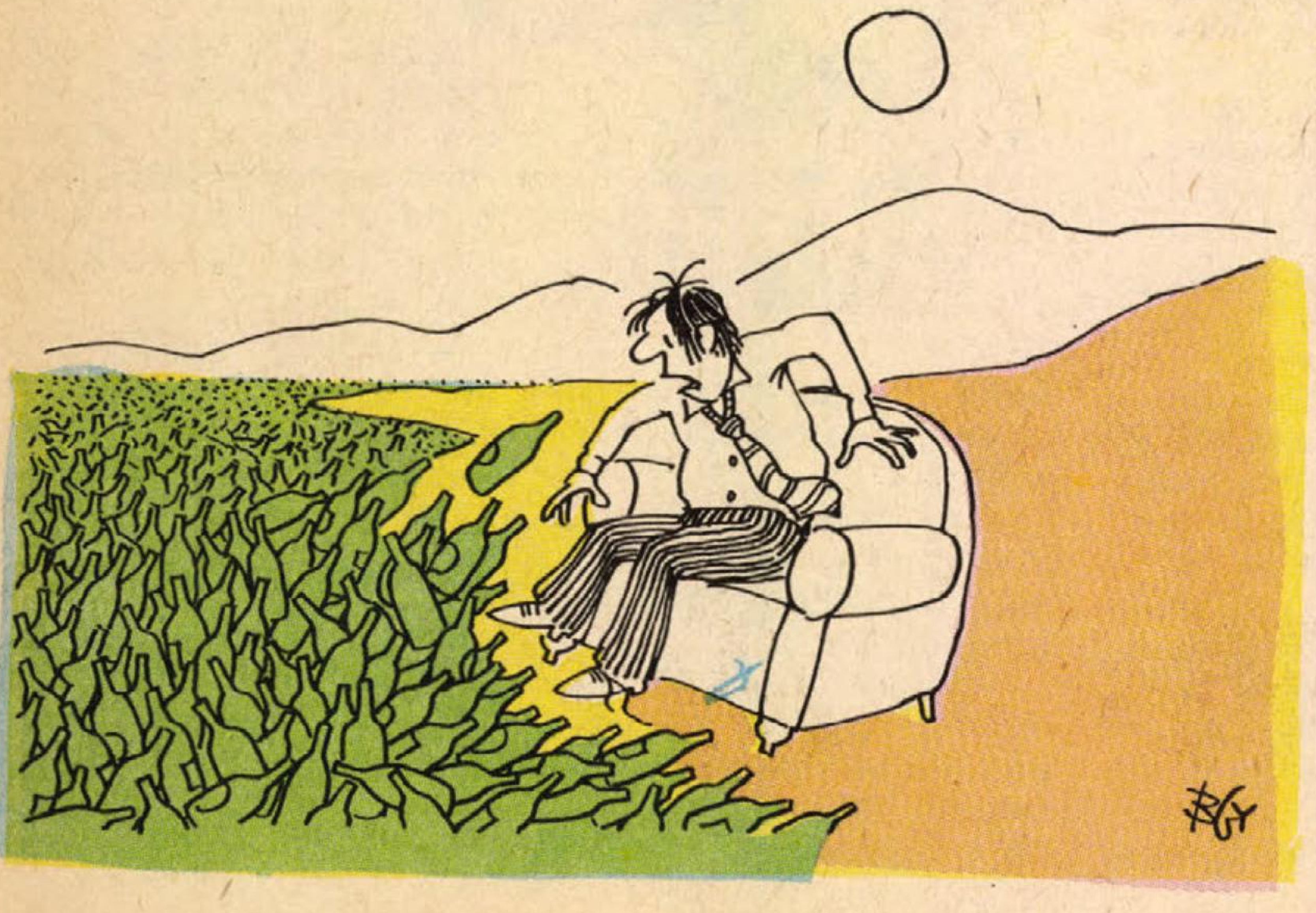
macskajaj

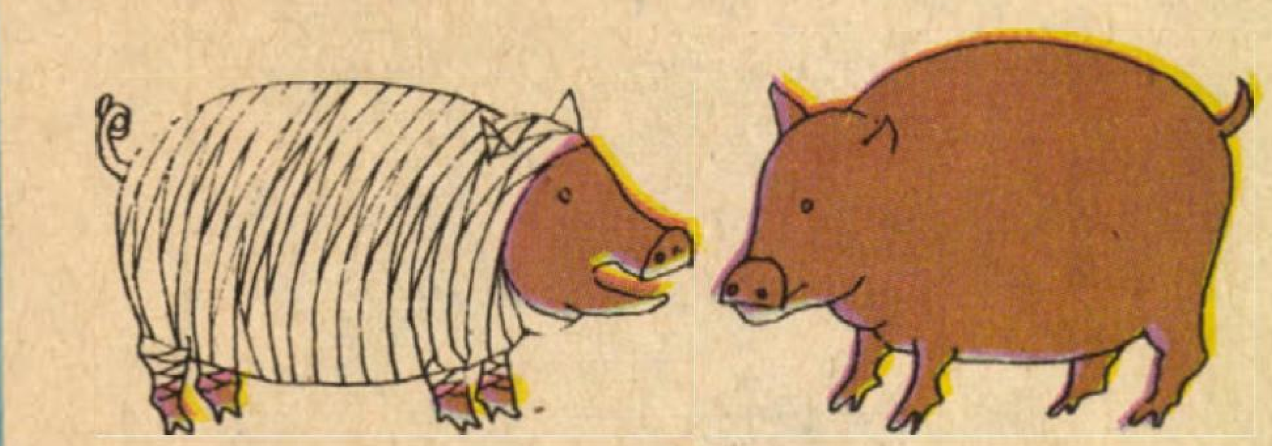

HEGEDŰS, DALLOS, FÜLÖP,
SAJDIK, LEHOCZKI, BALÁZS-PIRI, BRENNER

IMPORT HUMOR

– És képzeld, már súlyosan megsebesítettek, amikor a pesti rokonok táviratoztak: csak egy héttel később tudnak jönni...

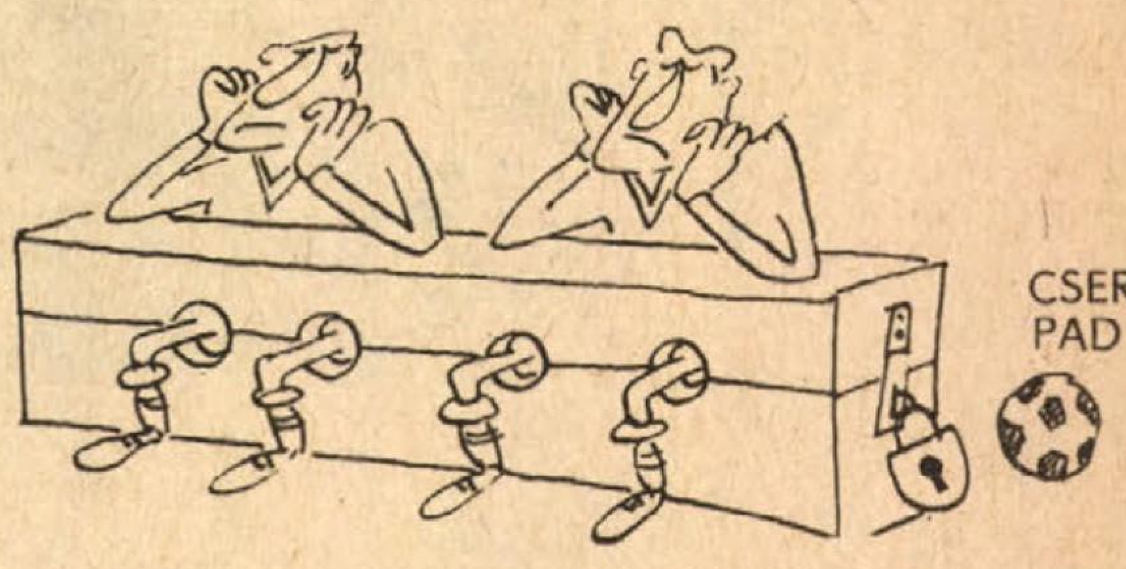
SZÉNABOGLYÁK

JÁTÉK A KÖDBEN

– Elnézést, öregem. Azt hittem, az ellenfél egyik játékosa vagy.

CSEREPAD

MINI MOSOLY

SOKOLDALÚ FÖLHASZNÁLÁS

Megkérdi páciensét az orvos:

— Segített az orvosság?

— De még mennyire! A fiamat kigyógyította a köhögésből, nálam megszüntette a hátfájást és a maradékból a feleségem ragyogóra pucolta az ablakokat.

INKÁBB NE!

A vállalat elhatározta, hogy kis ünnepséget rendez abból az alkalomból, hogy hetvenéves a takarítónéni, aki egész életét itt dolgozta le. Hallván erről, a néni bekopog az igazgatóhoz.

— Nagyon kérem, ne rendezenek semmit se az én tiszteletemre!

— Dehát ne legyen ilyen szerény, kedves...

— Ki beszél itt szerénységről? Egyszerűen elképzelem, hogy mennyi takarítanivalóm lenne egy ilyen hacacáré után!

IDŐREND

Középkorú hölgy kísér be az orvoshoz egy fiatalembert és zavartan közli:

— Ő a vejem. Véresre vertem a palacsintasütővel.

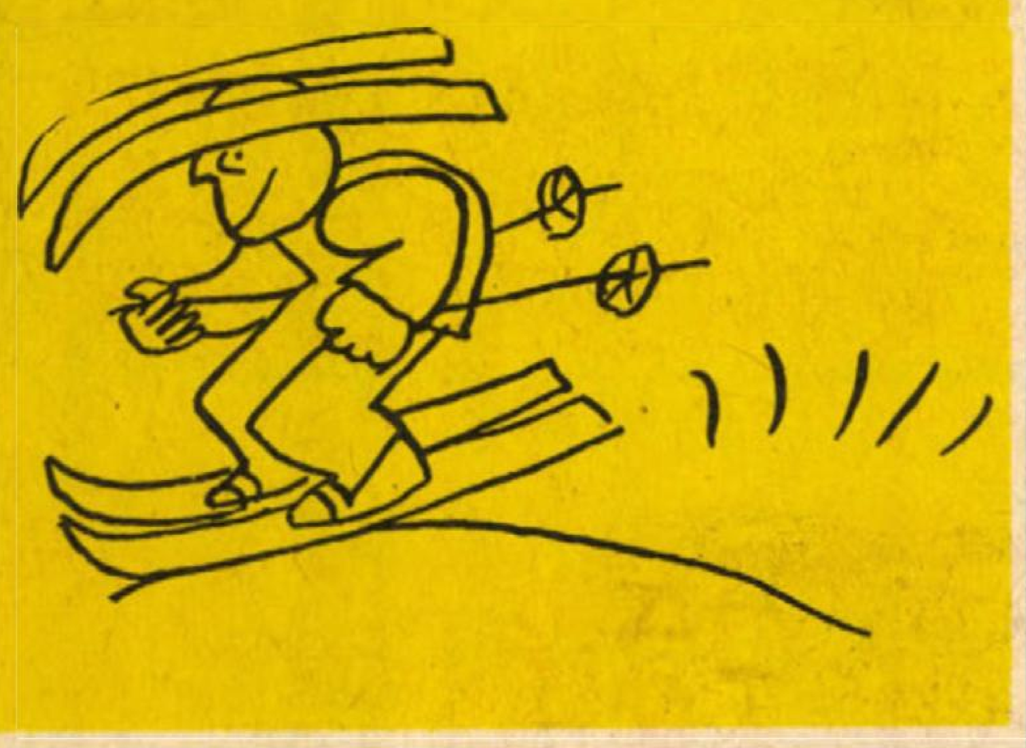
Megvizsgálja a beteget az orvos, azután megkérdi a hölgytől:

— Hogyan bántalmazhatta ilyen keményen a lánya férjét?

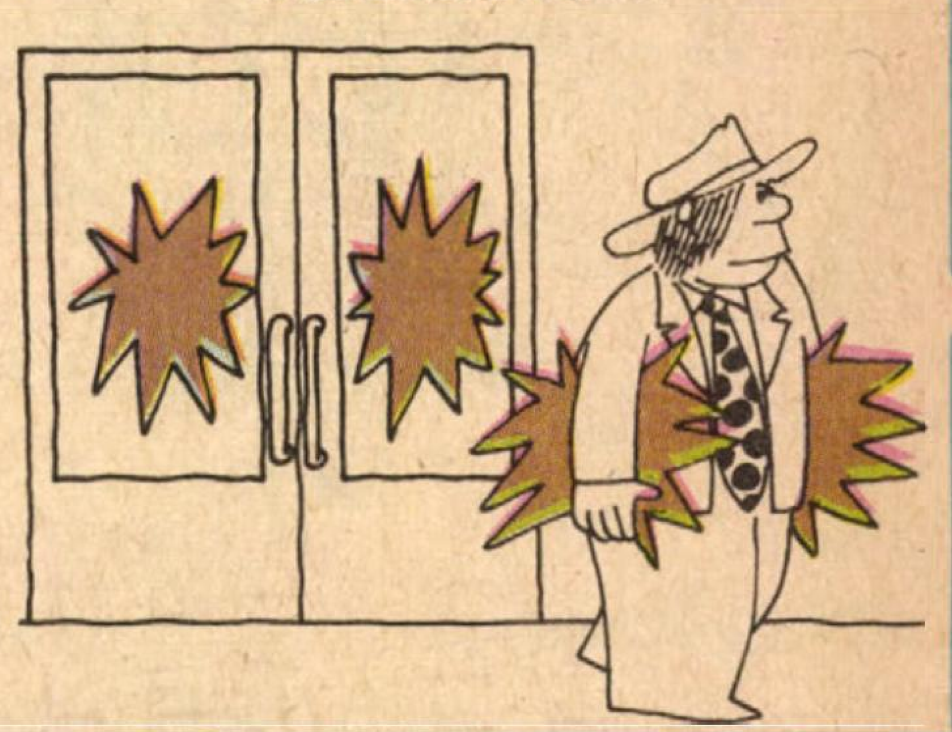
— Pardon — igazítja helyre a hölgy —, három nappal ezelőtt, amikor a verés elkezdődött, még nem volt a lányom férje!

(A Krokodil-ból fordította: K. A.)

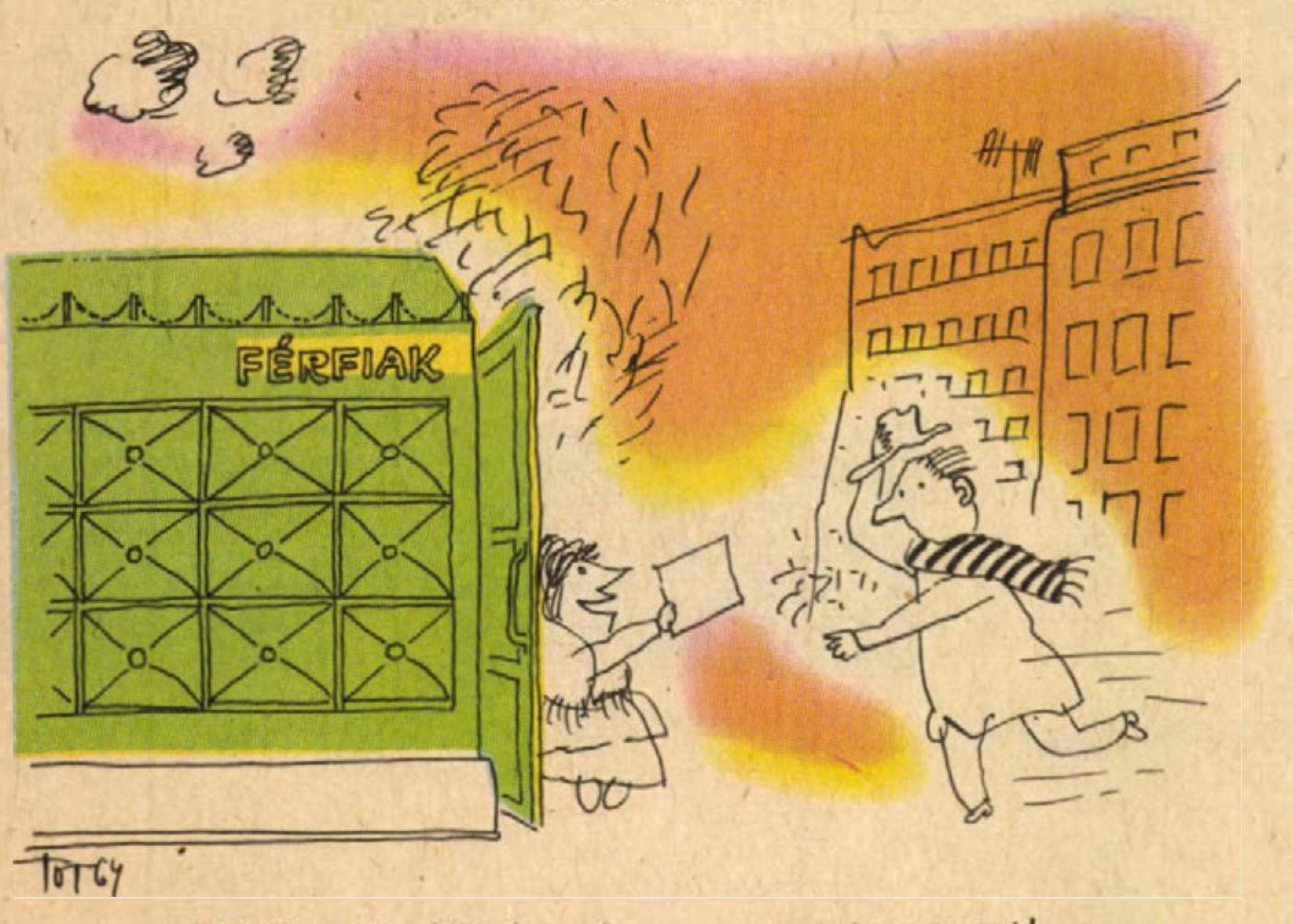
ÓVATOS SÍELŐ

LEHOZNÁM NÉKED A CSILLAGOKAT...

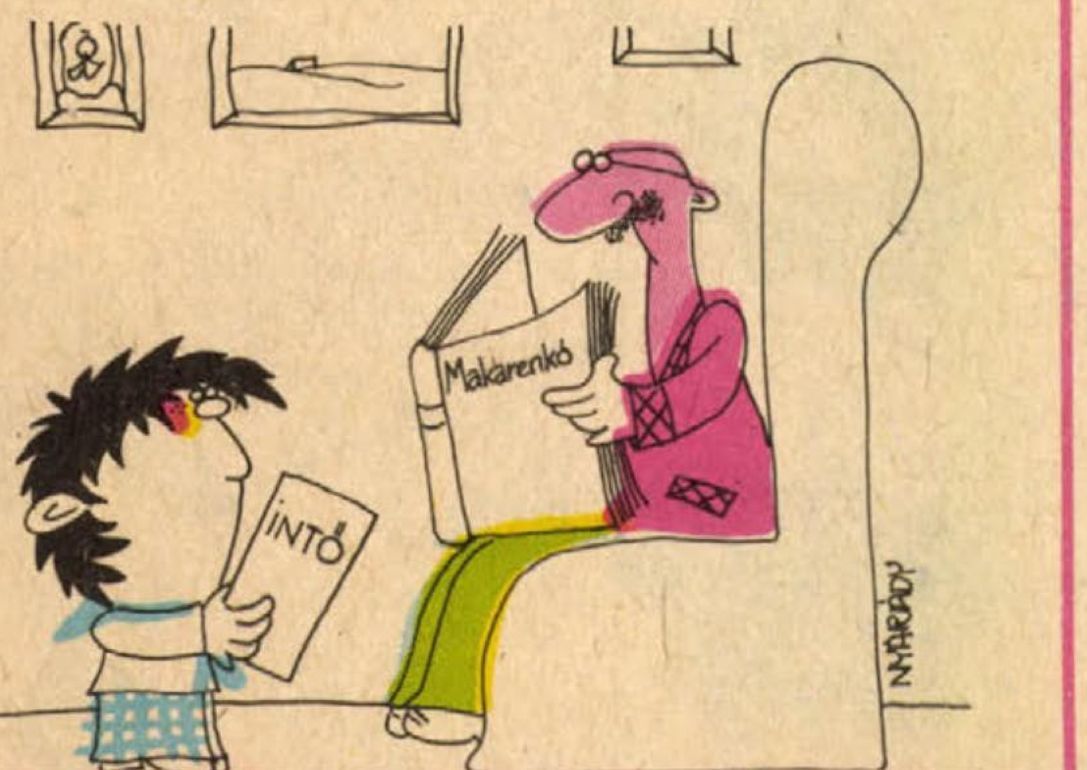

NÉPSZERŰ EMBER

– Művész úr, kérek szépen egy autogramot!

NYUGODT SZÜLŐ

Hétköznapi csoda

Az eszpresszóba — ahova Annát vártam —, elsőnek érkeztem, már ültem, amikor egyszerre csak feltűnt. Gyors léptekkel, pontosabban: futólépésben érkezett. Nem hittem a szememnek. Mikor utoljára találkoztunk, szinte húzta a lábát, mit kerteljek? Bicegett. Idős, törődött, az élettől megfáradt asszonynak látszott. És most? Még csak nem is lihegett a futástól. Leült — leröppent a székre, arcán valami különös, mámoros ragyogás — 10 évet fiatalodott két hónap alatt. Ugyan mitől? Új kozmetikus? Új fodrász? Új munkahely? Új szerelem?

— Jól nézel ki — jegyeztem meg, kicsit fanyarul, kicsit rosszkedvűen, kicsit irigyen, ahogy igazi jó barátnők szokták.

— Persze! — nevetett. Mit? Nevetett?! Csilingelt, kacarászott, mint egy teenager. — Hát, ami azt illeti, legfőbb ideje volt! Már magam is megijedtem magamtól. Húztam a lábam, fájt a derekam, a múltkor, a járdán valaki belémkarolt, hogy átsegít az utca másik oldalára, hátha egyedül nem érek oda. Fodrászhoz már alig sikerült elvergődnöm, hiszen a taxi drága, és nehezen tudtam magam rászánni a negyedórás gyalogtúrára...

— És most házhoz jár a fodrász? — kockáztattam meg a kérdést, tökéletes frizurája láttán.

— Házhoz? Igen! Én járok — futok hozzá, házhoz, s ő soron kívül csinál nekem frizurát. Egyébként, rájöttem: a hivatalba is hamarabb érek gyalog, azaz kocogva, mintha várok az autóbuszra.

— Értem már. Szóval beiratkoztál a kocogó mozgalomba.

— Oda is! Új életet kezdtem! Megváltozott a közérzetem, a viszonyom a világmindenséghez, az emberekhez...

— Szóval — új viszony?

— Új viszony? Az is... De nem ez a fő. Új alap, drága barátnőm, új, szilárd, kényelmes alapokon állok és járok az életben...

Ebben a percben világosság gyúlt az agyamban. Lenéztem. Az alapra. Anna formás lábára. És a lábán... a lábán valami csodálatosan új... cipőre. Hát ez az!

— Ez az — közölte Anna. — A cipő. Hosszú évek után most először, persze véletlenül, sikerült! Vettem egy pár cipőt. Szép. Kényelmes. És nemcsak ülni lehet benne. Ha hiszed, ha nem — állni is. Járni is. Igaz, az üzletben megmondták: gyári hibás. Elfelejtették megkeményíteni.

Pongrácz Zsuzsa

TÜCSÖK és BOGÁR

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI . . .

A házigazda megmutatja egy hölgyvendégnek a lakás díszét: a tigrisbőrt.

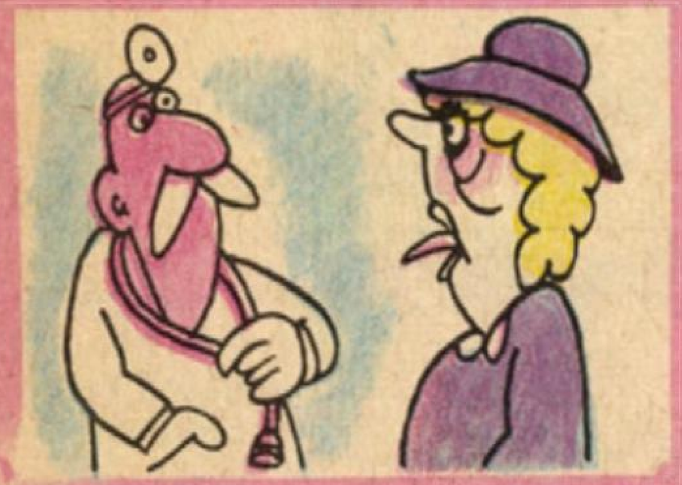
— Ezt a tigrist Bengáliában lőttem. Élet-halálharc volt. Vagy a tigris vagy én . . .

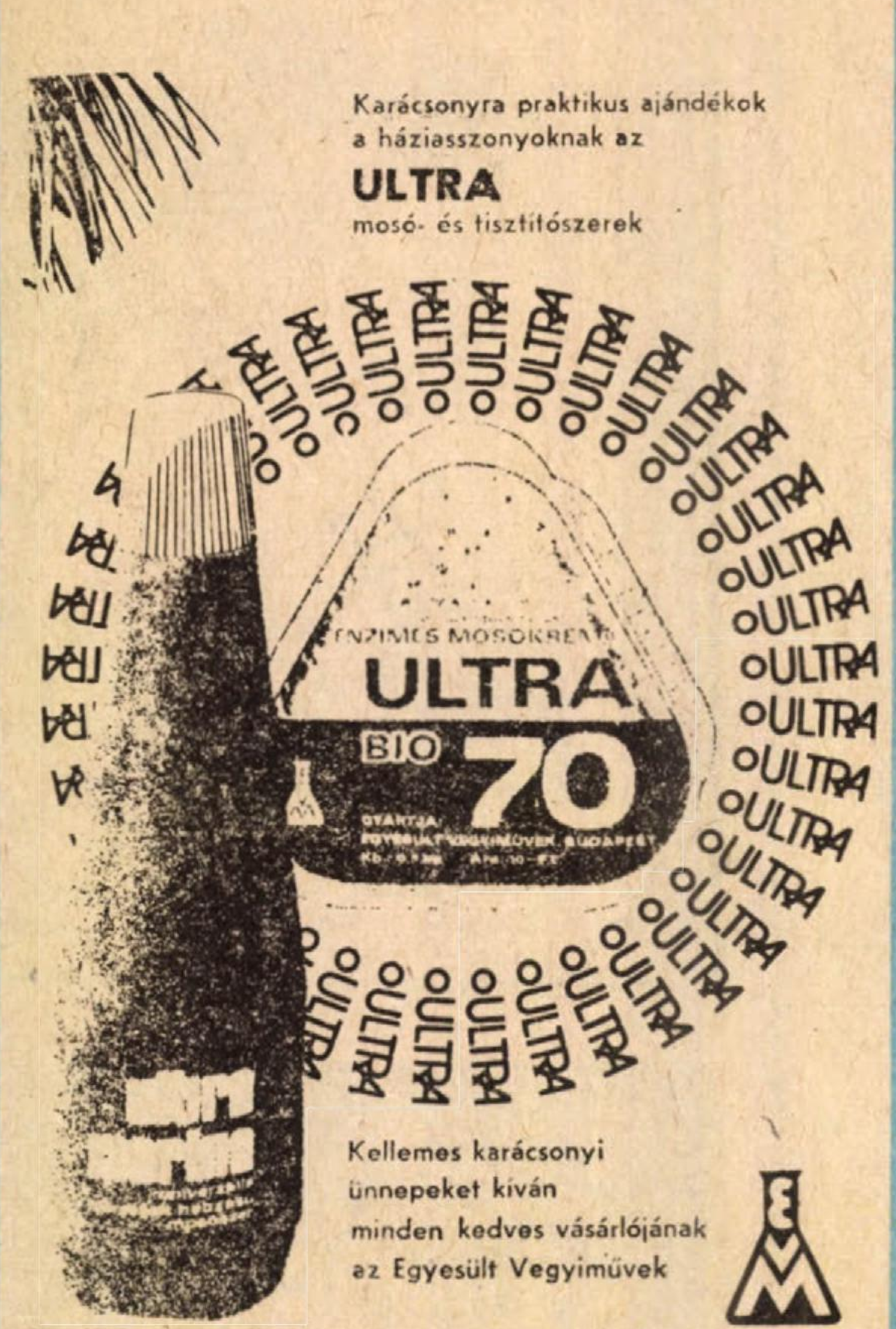
— Meg kell, hogy mondjam — szólt közbe a hölgy — a tigrisbőr sokkal értékesebb.

Egy korosabb hölgy így szól az orvoshoz:

— Fantasztikus, mennyit fejlődött az orvostudomány! Amikor fiatal voltam, még le kellett vetkőznöm, most pedig már elég, ha megmutatom a nyelvemet.

Még karácsonykor is mossunk? Ez aztán a figyelmesség!

(Az Esti Hírlap hirdetései között fedezte fel Britt Lajosné)

Társadalmi munkában készült

KEVÉS A LÁNY, DE SEGÍTENEK RAJTA

Társadalmi munkában?

(A Közlekedési Hírlapból ollózta Mészáros József)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

1974-ben a hazai építőanyagipar 3,4 millió tonna cementet állított elő. Képünkön: a négy- és fél milliárd forintos költséggel továbbépülő Hejőcsabai Cementgyár, amelynek évi teljesítménye másfél millió tonna lesz. (MTI-fotó: Bisztray Károly felvétele—KS)

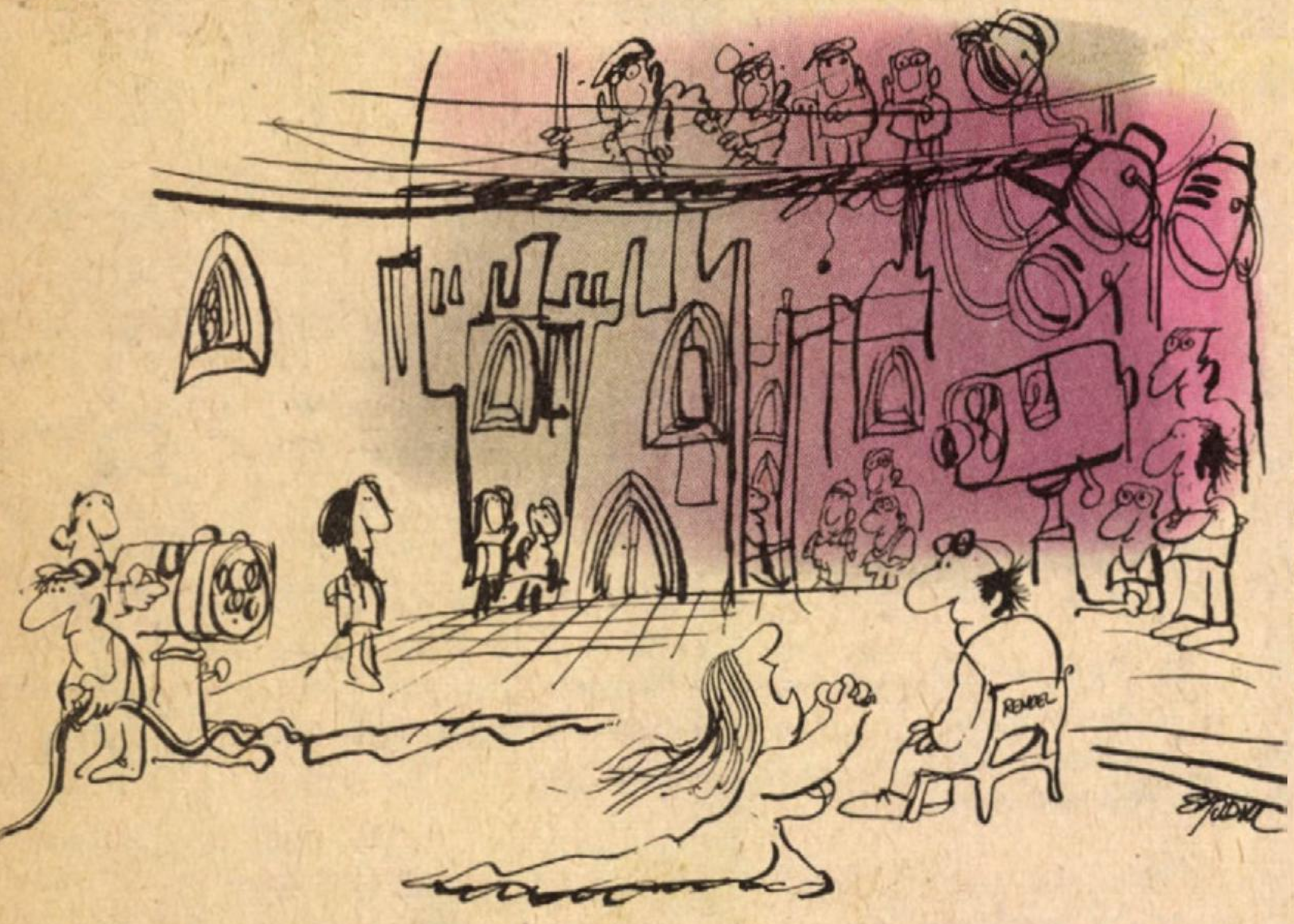
Mennyi esik ebből a jó öreg gémeskútra?

(A Petőfi Népe c. lapban fedezte fel Béres Sándor, kecskeméti olvasónk)

Tavaly előfordult, hogy aki nem vette meg időben karácsonyfa a fenyőfát, az az utolsó napokban már nem kapott. Nagyobb volt a kínálat, mint a kereslet.

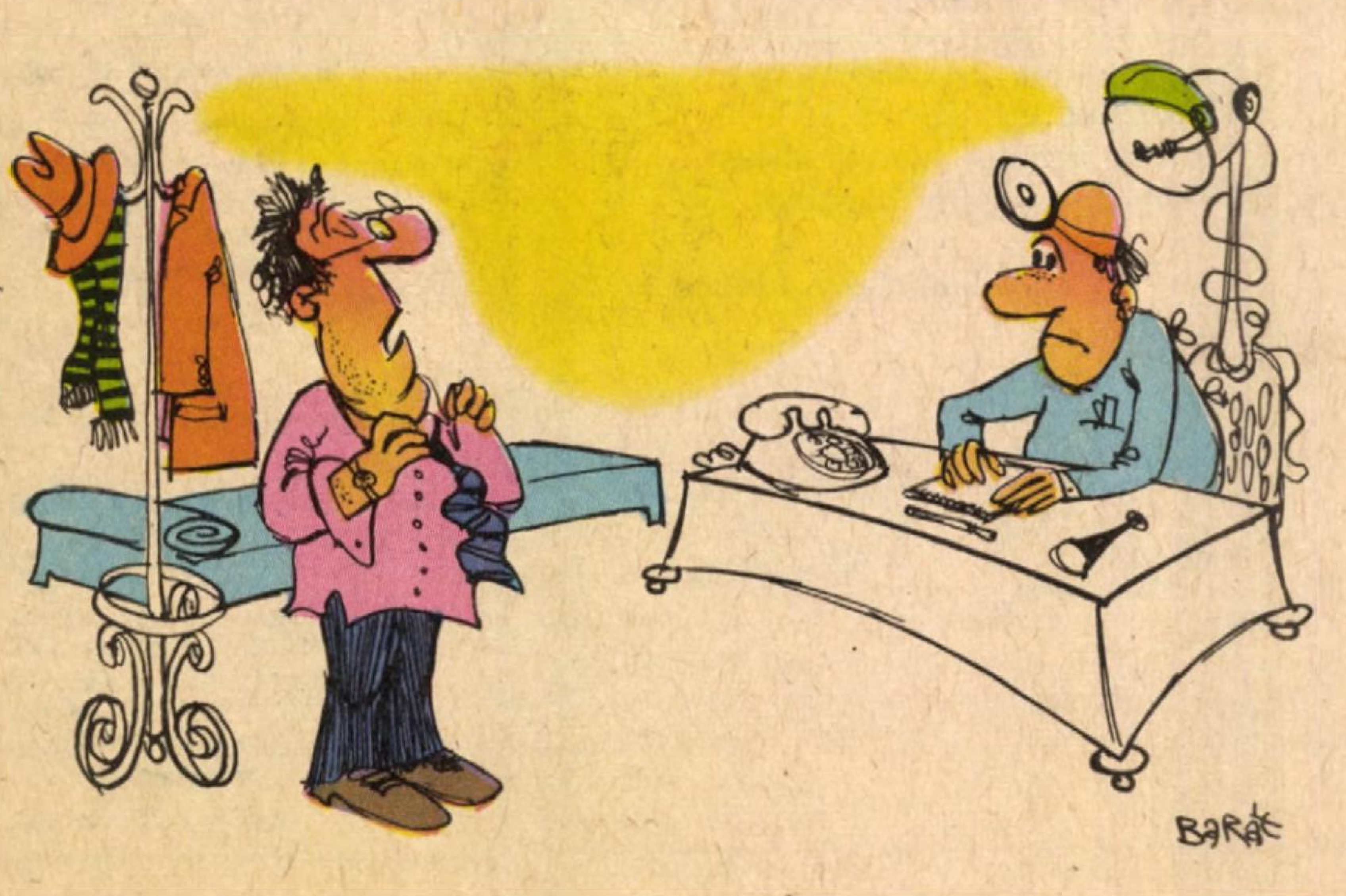
Ez teljesen érthető. Nagyobb volt a kínálat vásárlóból, mint fenyőfából.

(A Tolna megyei Népújságban bukkant rá Zs. L. szekszárdi olvasónk)

BONYOLULT SZEREPOSZTÁS

— Könyörgök, rendező úr, hagyjuk ki a szerelmi jelenetet! A volt férjemmel kell játszanom, és a jelenlegi férjem rettenetesen féltékeny!

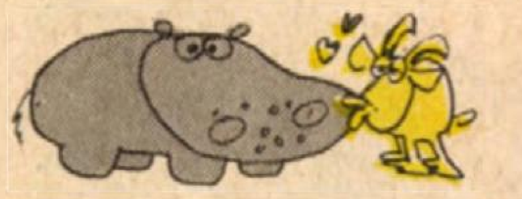
HÁLAPÉNZ

— Nem szeretném, ha hálátlannak tartana, de biztosíthatom, hogy az SZTK-t pontosan fizetem.

DZSUNGEL

Rettenthetetlen bátor szív
dobog a bősz jaguárban,
de menne csak tüzelőért
a pincébe, januárban . . .

Betoppanó gazella-férj
meredt, mint egy vízióra:
kecses neje épp ráborult
egy nagy rusnya vízilóra.

— Megőrizzük emlékedet,
a lelkünkbe belevésvén!
(prédikált egy boldog zebra
az oroszlán temetésén.)

Sikeresen leleplezték
kilenc korrupt elefántot,
ki az ügybe újabb kilenc
elefántot belerántott.

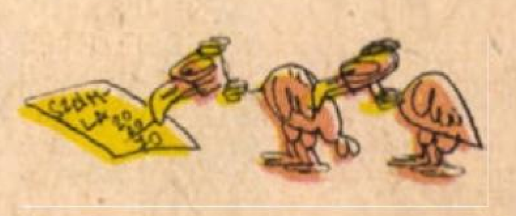
Bivaly ült a pocsolyában.
Szólt a zebra: „ni, a bugris . . .
– Nono – felelte a bivaly –,
Kegyed sem egy királytigris!

Kővé meredt kisegeret
bűvölget a sunyi kobra:
– Így marad ön emlékemben,
mint a hősiesség szobra.

Oly öreg volt a rántotthús,
hogy keselyűk pirulának . . .
Utána a számlát hozták
még keserűbb pirulának.

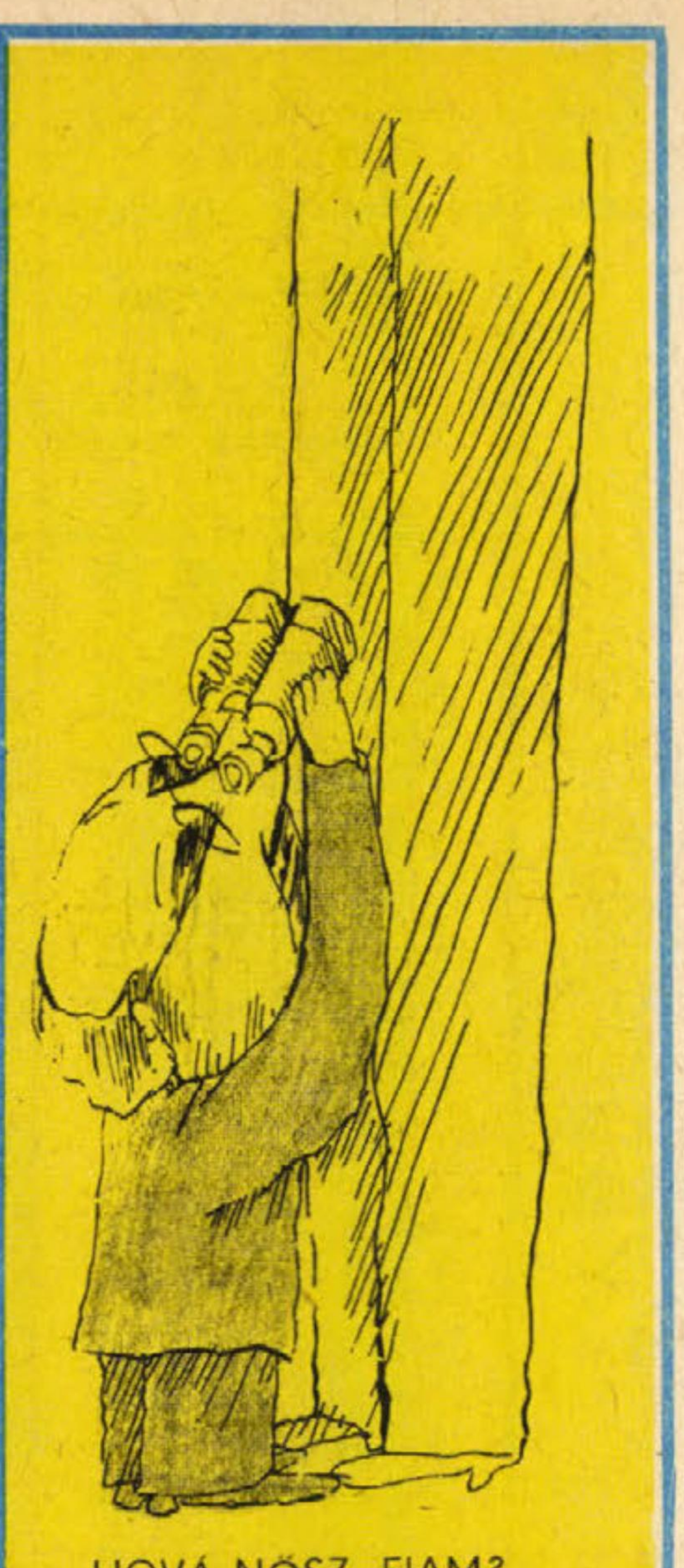
Fülöp György

CSAK FIATALOKTÓL

TÓT
DALLOS
LEHOCZKI

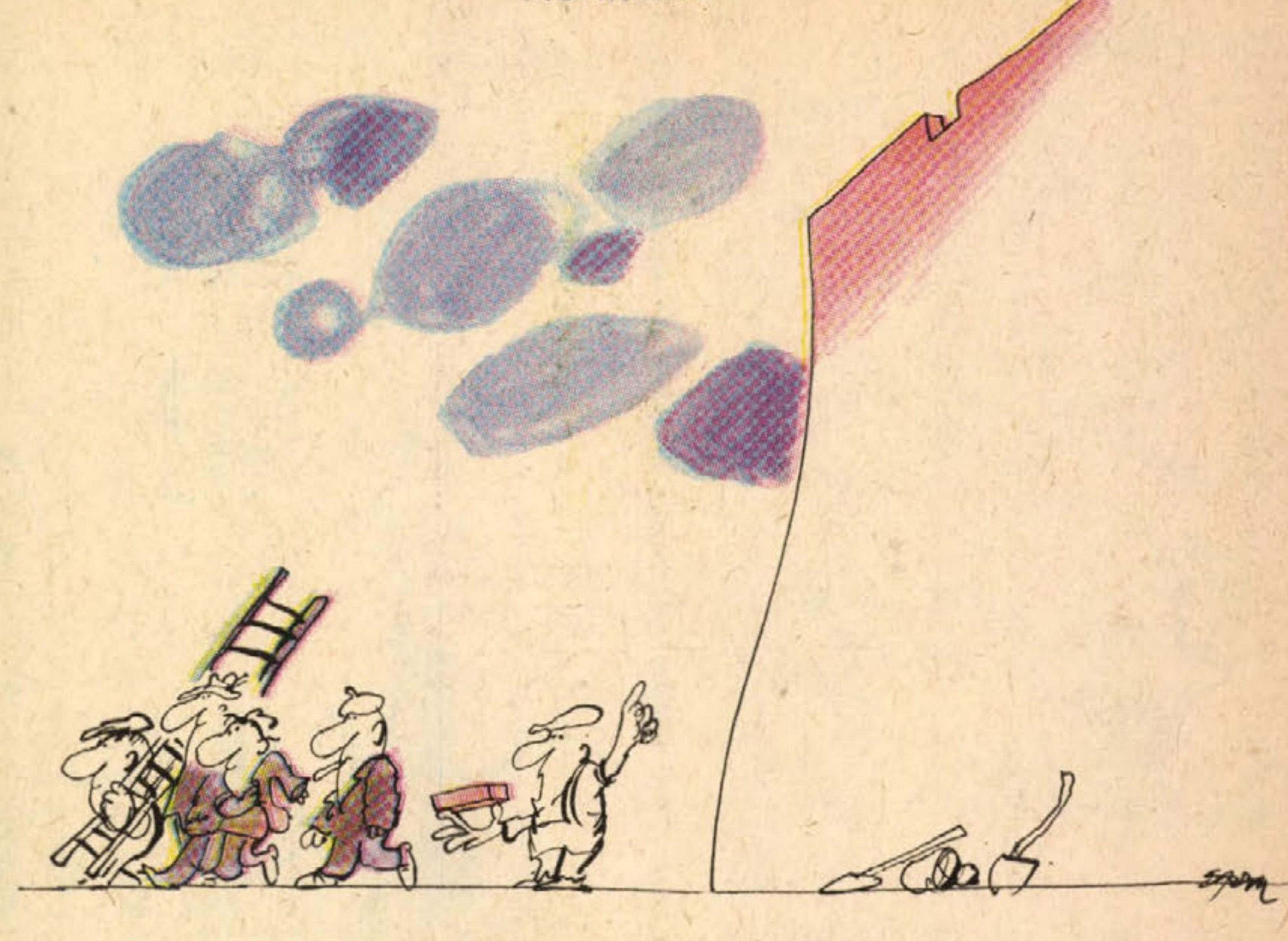
GYANÚTLANSÁG

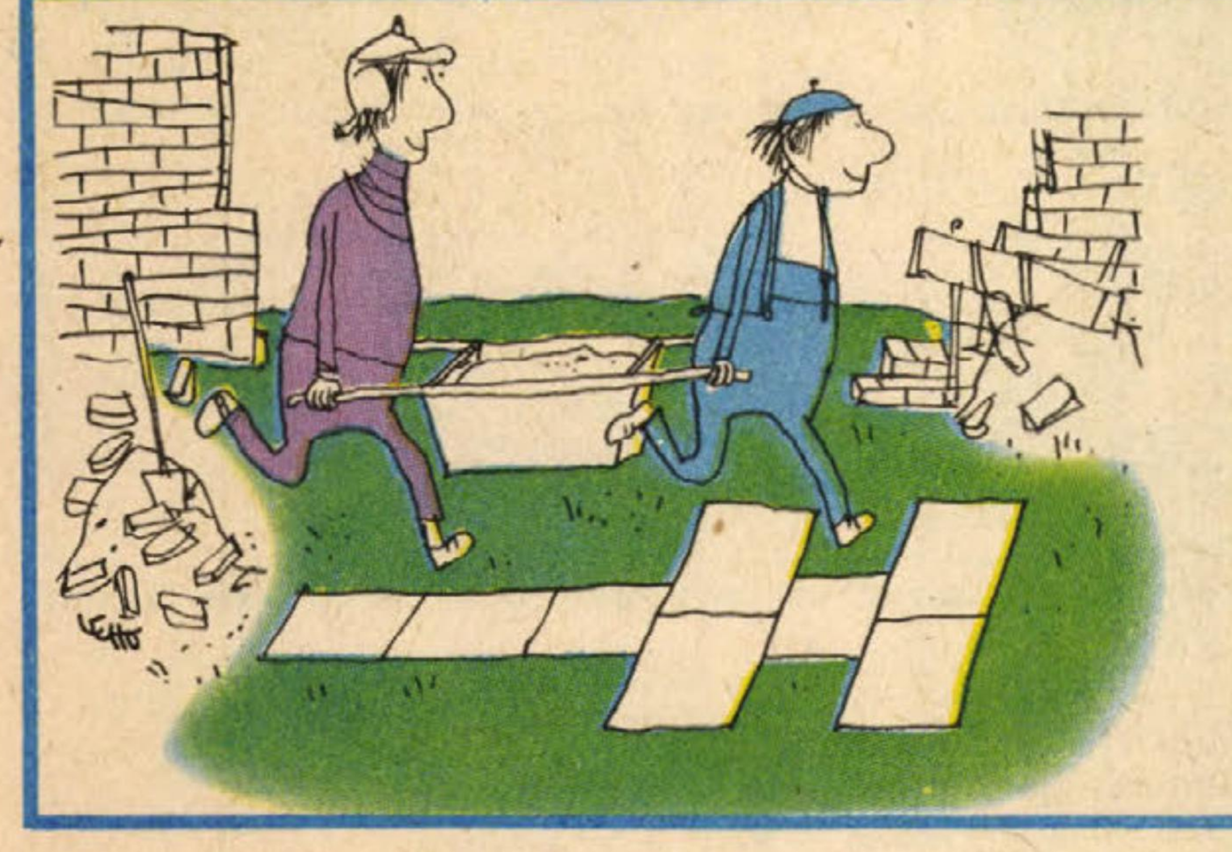

HOVÁ NŐSZ, FIAM?

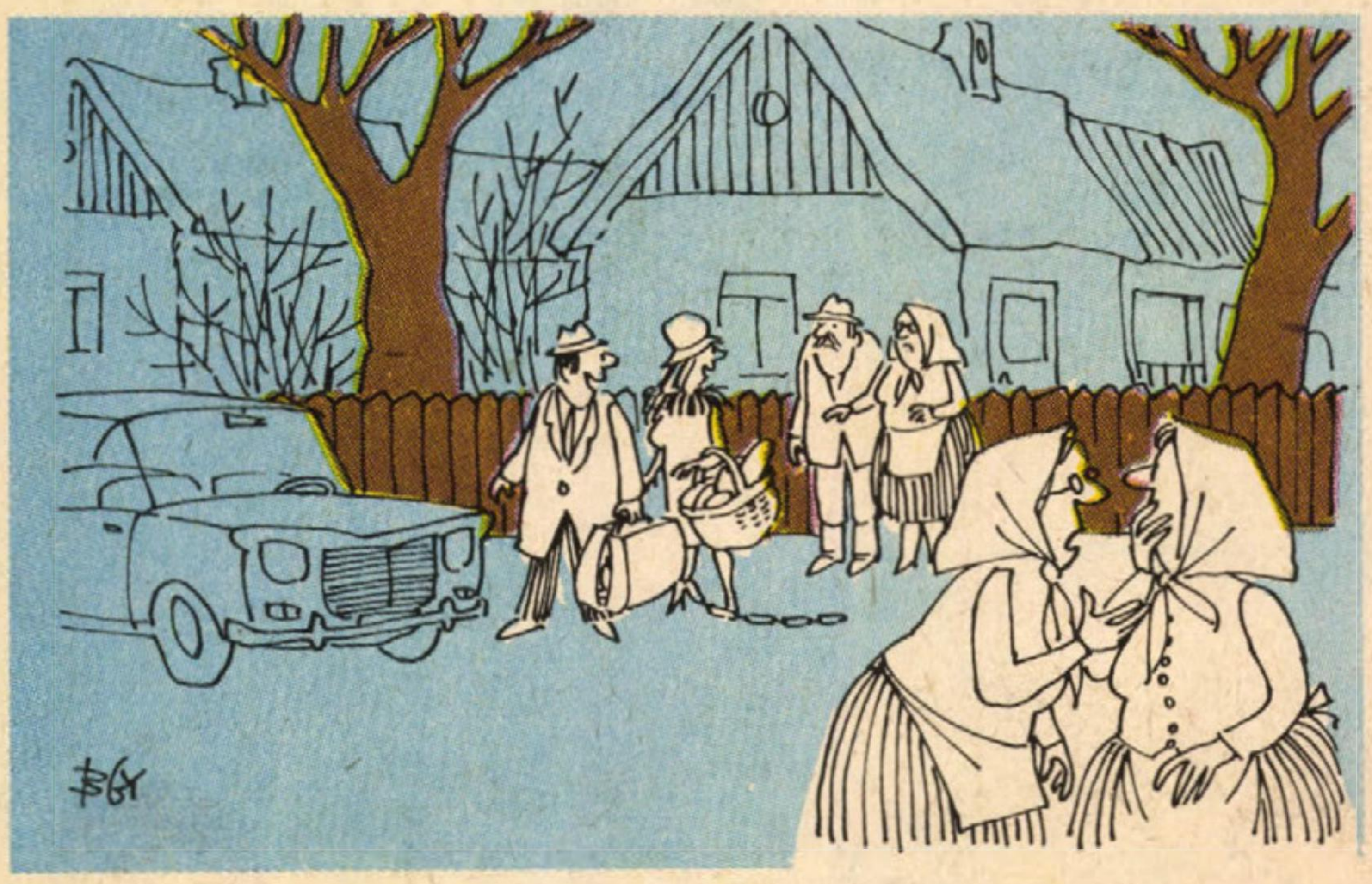
MUNKAIDŐ

— Szaktársak, tudom, hogy lejárt a munkaidő, de valaki vállalja el maszek alapon, hogy odateszi az utolsó téglát.

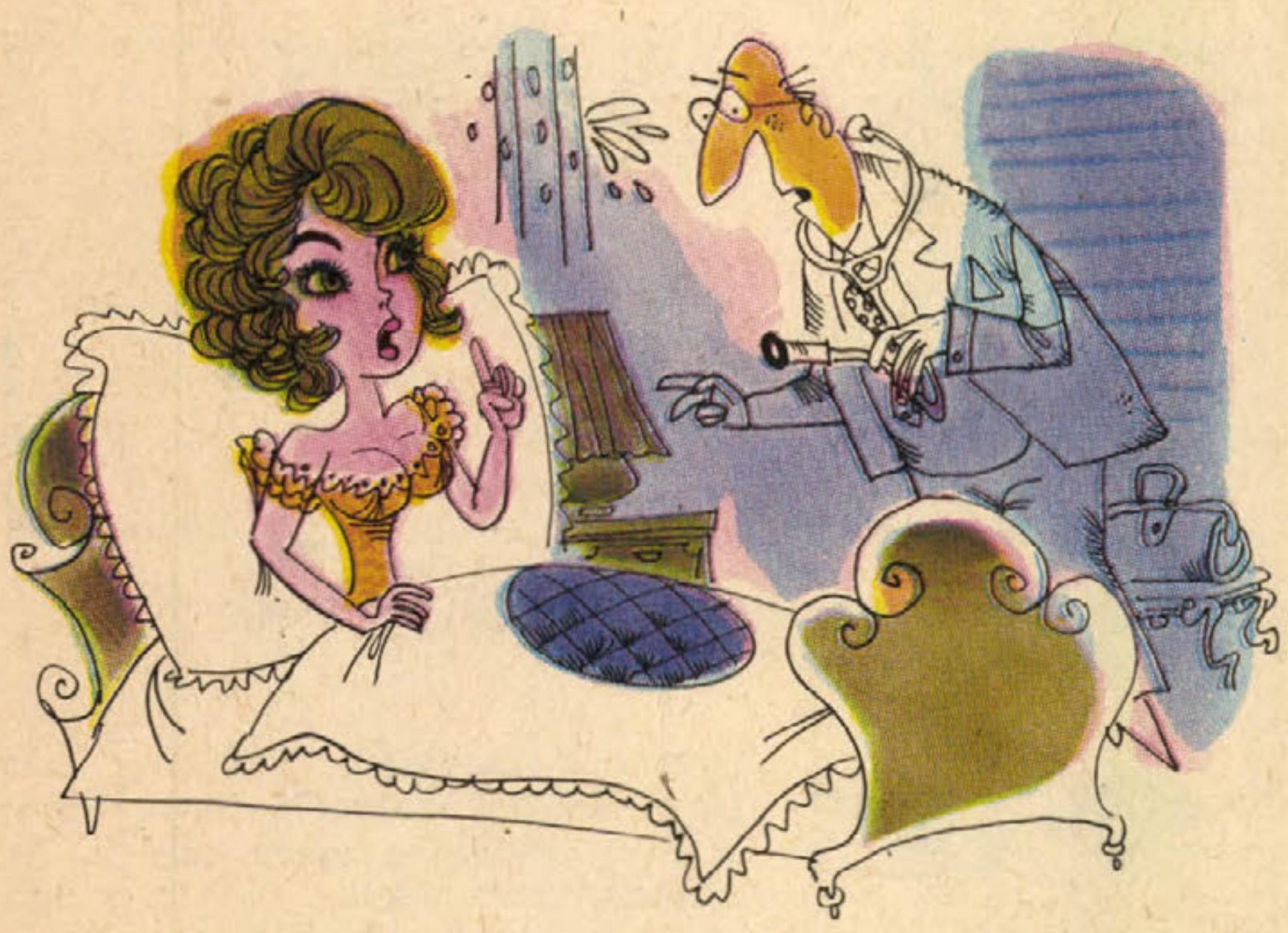
AZ ELSŐ MUNKAHELY

DISZNÓTOR

— Szegény öregek, csak azért tartanak disznót, hogy néha lássák a gyerekeiket!

A MŰVÉSZNŐ INFLUENZÁS

— Nono, doktor úr, kezdetben a Kaméliás hölgy is csak köhécselt...

KRIMI

IFJÚ IDŐSEBBEK

Idősebbek is kezdhetnek,
Tornázni, ha kedvük tartja,
Tévénk is biztatja őket:
Törzshajlítás, rajta, rajta!

Idősebbek, ha úgy tetszik,
Ifjú hévvel kocoghatnak,
Amiközben krumplicukrot
És csigolyát ropogtatnak.

Idősebbek futhatnak is,
No és nem utolsó sorban,
Jöhet az ugrókötél is
A második gyerekkorban.

A nyugdíjas korosztály is
Ugrókötél elé állhat,
Persze, néhány kisnyugdíjas
Nyugdíjából nem ugrálhat.

Hidvéghy Ferenc

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

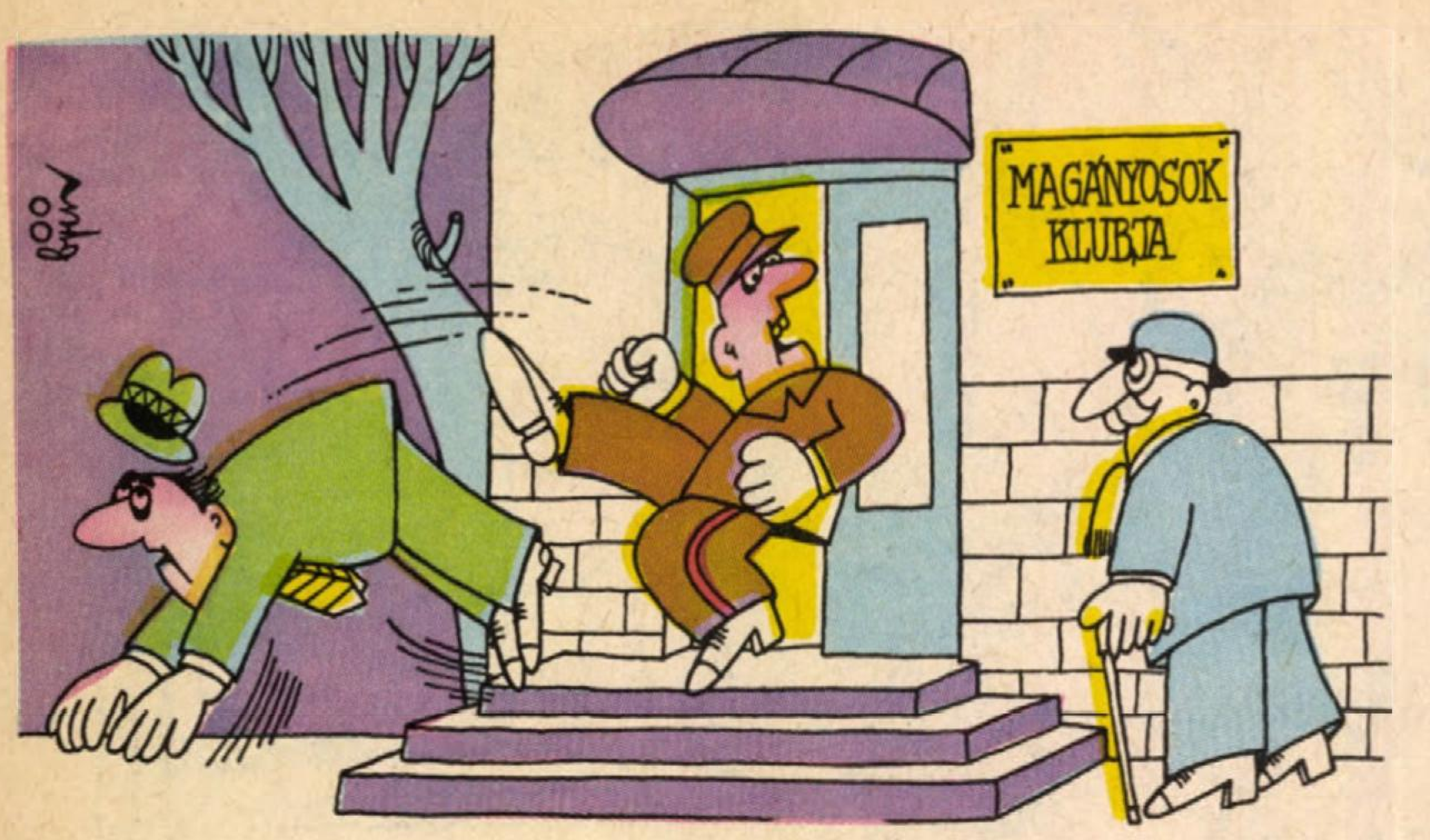
A feleség zokogva:
— ...aztán a férjem elment, hogy egy retikült vegyen nekem, és soha többé nem jött haza. Mit tennél ilyen esetben?
— Vennék egy új retikült.

Ludas Matyi
SZATIRIKUS HETILAP

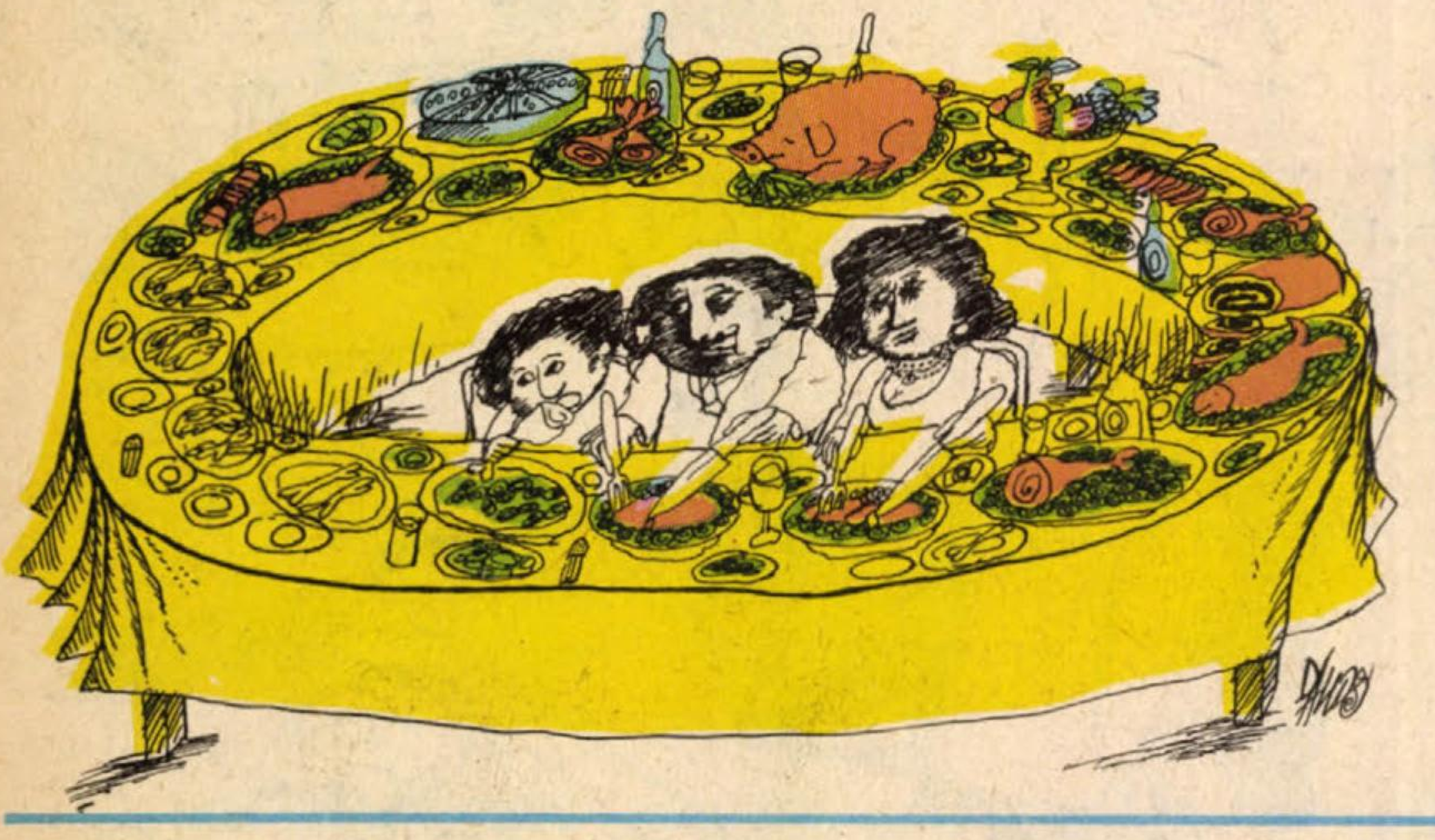
Főszerkesztő: Tabi László
Főszerkesztő-helyettes: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat
Felelős kiadó: Csollány Ferenc
Szerkesztőség:
Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14.
Postacím: 1977 Budapest
Telefon: 335-718
Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3.
Postacím: 1959 Bp. Tel.: 343-100, 142-220
*
Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a helyi (Budapesten a kerületi) kézbesítő postahivatalokban és a kézbesítőknél. Előfizetési díj 1 hónapra 7,50 Ft, 1/4 évre: 22,50 Ft.
Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
75.2306/2-59 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78.
Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató
INDEX : 25 504

LELEPLEZETT SZÉLHÁMOS

– Kiderült róla, hogy nős!

ÜNNEPEK

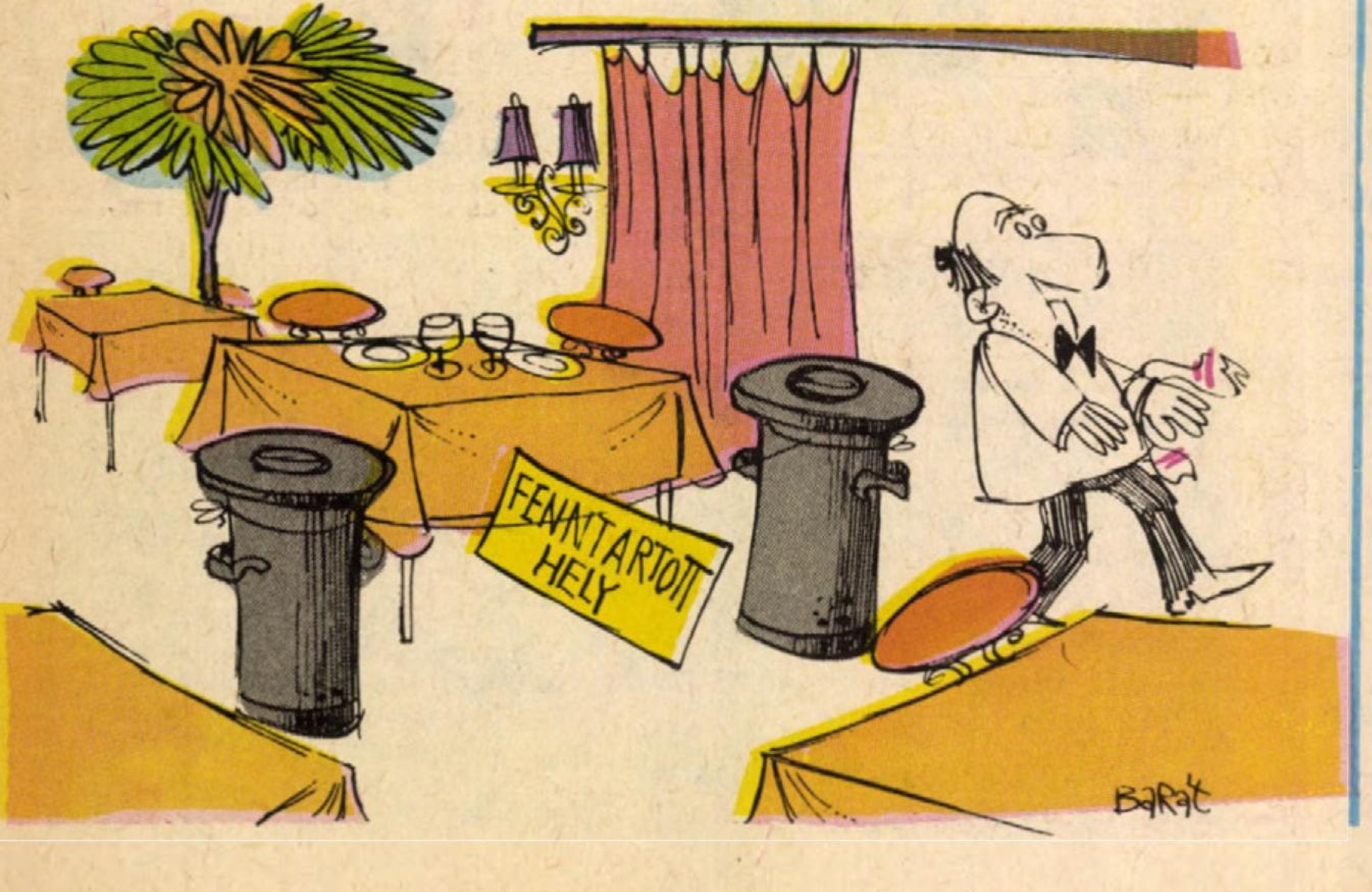

SZERENCSE

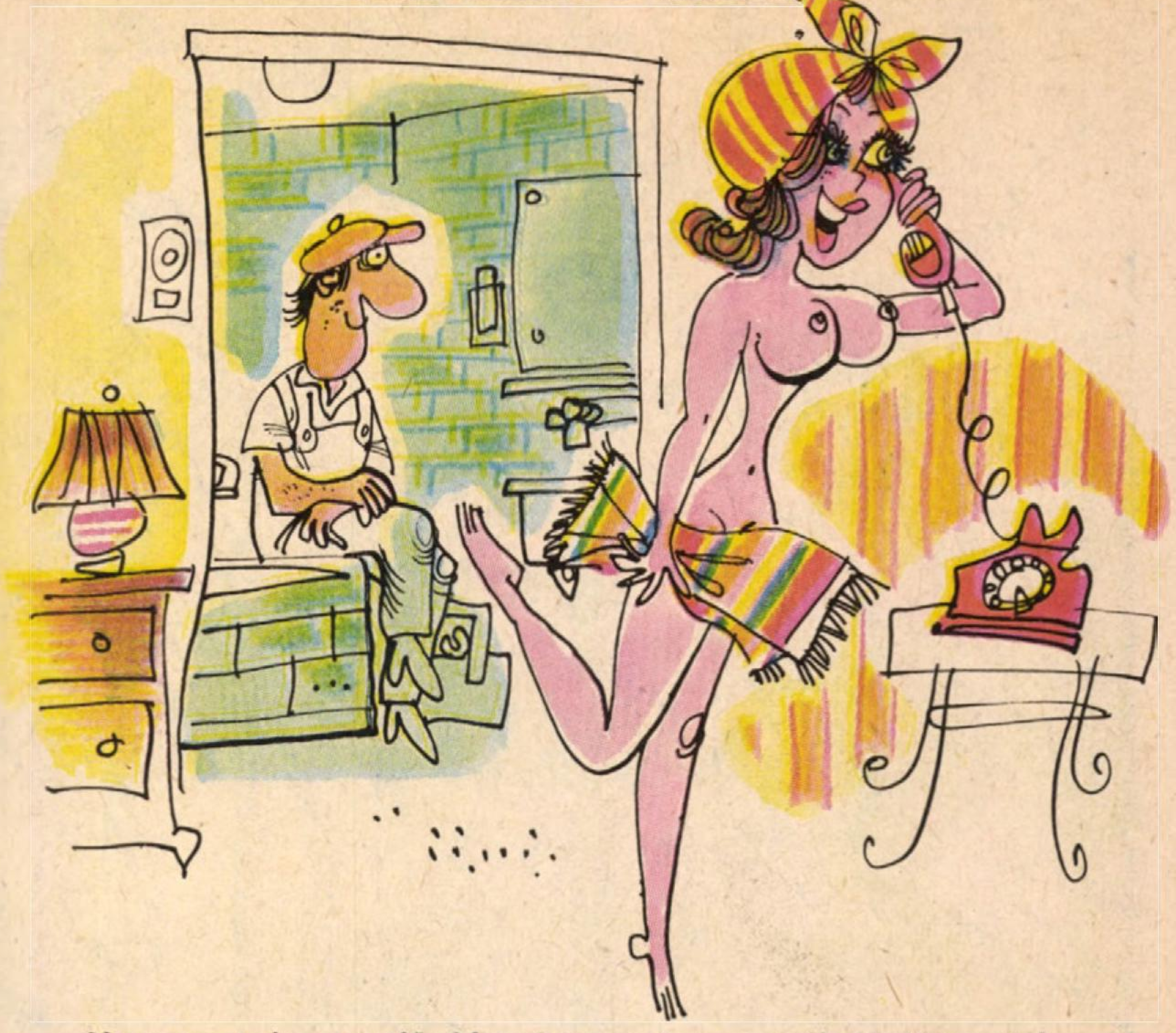

– Micsoda szerencse! Braziliába akartam menni, és épp oda térítették a gépet!

APRÓ FIGYELMESSÉG

LELKIISMERETES SZAKEMBER

– Nagyon rendes szerelő. Megvárja, amíg egy próbafürdést tartok...

ITT OLVASTUK – OTT OLVASTUK

EGYSZERŰ!

Egy wisconsini nőegyletben a demográfiai robbanásról, a fenyegető túlnépesedésről folyik a szó.

— Képzeljék el, hölgyeim — mondja drámai hangsúllyal az előadó — valahol a világon minden percben gyermeket szül egy asszony. Mit lehet itt tenni?

A hátsó sorban jelentkezik egy hallgató.

— Nagyon egyszerű — mondja. — Meg kell keresni azt az asszonyt és fel kell szólítani, hogy azonnal hagyja abba.

RÜKVERC

Amerika évente visszatérő nagy témája az adóbevallás. A sokrovatos ívet még egyszerűen kitölteni sem gyerekjáték. Hát még úgy, hogy a végeredmény a bevallónak kedvezzen. Egy oklahomai fiatalember most kiváló módszert ajánlott a Coronet c. lap munkatársának.

— Én mindig hátulról kezdem. Az adóív utolsó rovatába beírom azt az összeget, amelyet hajlandó vagyok fizetni. És innét aztán visszafelé haladok.

HAMM

Bernard Macfadden, a New York-i Graphic c. magazin tulajdonosa meggyőződéses vegetáriánus volt és fenn hirdette: szebb lenne a világ, ha minden élőlény kizárólag növényi kosztot fogyasztana. Ezt az elvet Macfadden saját kutyáján is kipróbálta. A szerencsétlen jószág hat napig kizárólag sárgarépát és babot kapott a tányérjára.

A hetedik napon megharapta Macfaddent.

REKLÁM

Egy ausztrál reggeli-tápszer címkéjén a következő szöveg olvasható:

„Ebben az italban mindent megtalál, amire egész nap csak szüksége lehet. A készpénz kivételével."

MALMŐ

Egy nagy svéd gyár tanácstermében a következő díszes feliratot akasztották a falra:

„Az intelligencia nem pótolja az információt. A lelkesedés nem pótolja a tudást. A rutin nem pótolja a szorgalmat."

Néhány nap múlva valaki golyóstollal még odaírta:

„Az értekezlet nem pótolja a haladást!"

TAKARÉKOSSÁG

A Reader's Digest című magazin arról tudósít, hogy egy dán cégnél takarékossági rendszabályokat léptettek életbe. Például azzal, hogy kiírták a mosdóba:

„Miért használnál el két papírtörülközőt, amikor egy is elég?"

Másnapra valaki már a választ is odaírta:

„Mert az esztelen fényűzés megszállottja vagyok!"

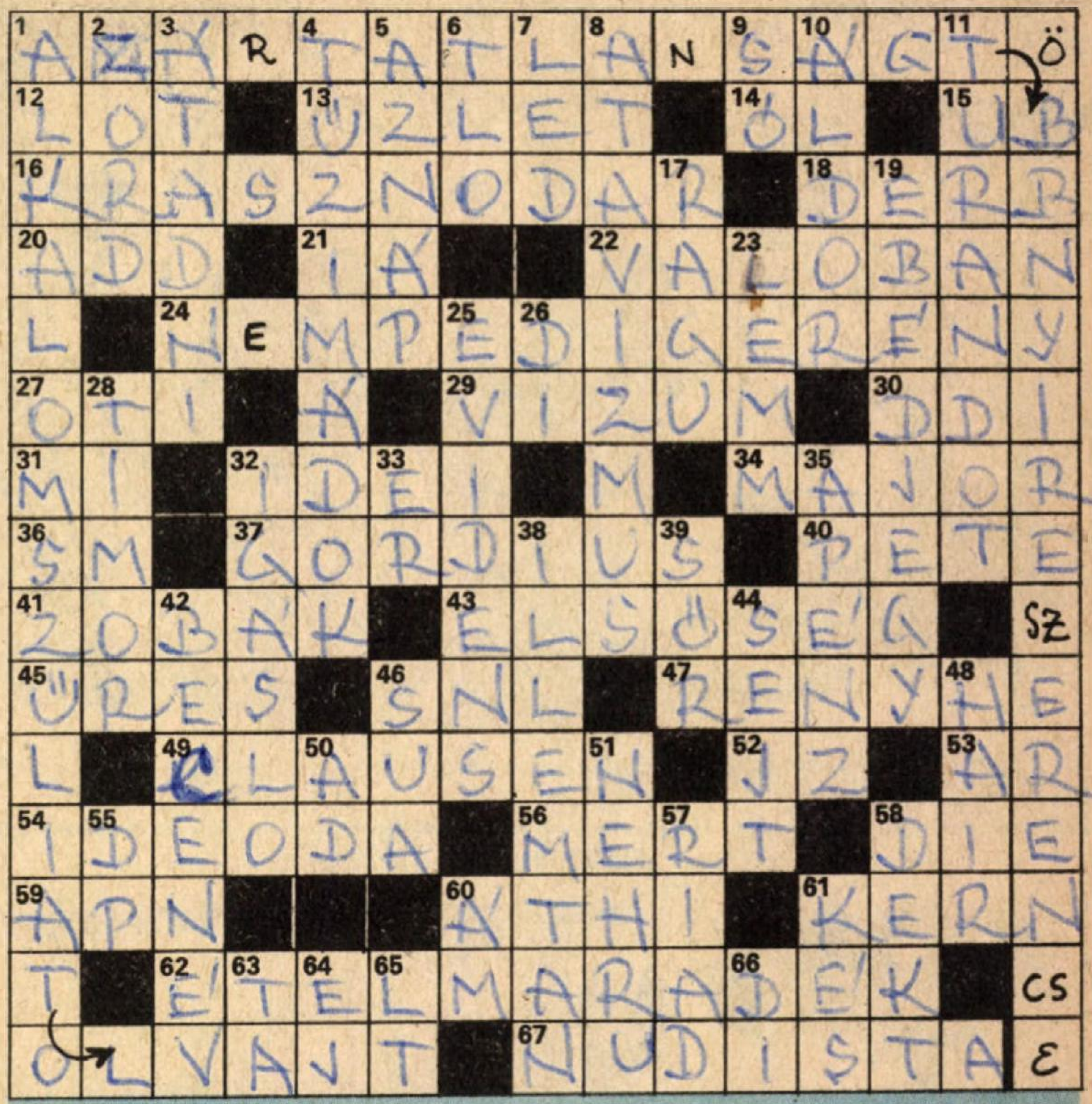
Hegedűs István rajza

– Anyuci, ti most szépen lementek trombitálni!

ANATOLE FRANCE

keserű aforizmáját tartalmazza rejtvényünk vízszintes 1 és vízszintes 24 sora. Megfejtésül csak ezt kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb január 5-ig erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest. A nyertesek között háromszor 100 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

12. Bibliai alak, a felesége pórul járt
13. Helyiség, ahol a hiánycikket keressük
14. Állati férőhely
15. U. B.
16. Nagy iparváros a Szovjetunióban
18. Nyers, goromba — meghonosodott német szóval
20. Nyújtsd át!
21. A szamár hangja
22. Csakugyan — más szóval
27. „Ő" volt hajdan az SZTK
29. Beutazási engedély
30. D. D. I.
31. Személyes névmás
32. Ebből az évből származó
34. Kossuth-díjas színművészünk (Tamás)
36. S. M.
37. Frigiai király volt, akinek a nevét egy kötélcsomó tette halhatatlanná
40. Megtermékenyített sejt
41. Egy komlói akna neve
43. Az olimpián arany éremmel jár
45. Nincsen benne semmi
46. S. N. L.
47. Lusta, tunya
49. Dán költő (és a Naplemente előtt című dráma főszereplője)
52. J. Z.
53. . . izona
54. Helyhatározó ikerszó
56. Volt bátorsága
58. Nőnemű német személyes névmás
59. Külföldi hírügynökség betűjele
60. Odaszólít a túloldalról
61. Fiatal színművész (András)
62. Vidéken többnyire a disznók csemegéje lesz
67. A meztelen test kultuszának hódol

FÜGGŐLEGES

1. Közmondás
2. Szigorú, barátságtalan
3. Üzenetet, tapasztalatokat szokás
4. A primitív népek közé tartoznak
5. Időhatározó
6. A Duna romániai mellékfolyója — fordítva
7. . . . —Zeppelin (beat-együttes)
8. Visszaütés az előző generációkra
9. Ízesítő
10. A 19-ig század második felében a magyar kulturális élet tevékeny alkotója és szervezője volt
11. Puccini operája
17. Apróra vágott hús a levesben
19. Belépő az üzemi étkezőbe
23. A sci-fi irodalom világhíres lengyel művelője
25. Kézenfekvő — ismert idegen szóval
26. 501 — római számmal
28. Portugál gyarmat volt
32. Kemény munkát végző háziállat
33. Ő — németül
35. Zola egyik regényének címe
38. Rossz modorúak figyelmébe ajánltatik!
39. Szeszes ital
42. Kedveskedő megszólításban használatos
44. A legkisebb élettani egység
46. Habent fata . . . libelli
48. Világhírű musical címe (haj — angolul)
50. Nem kap
51. India történelmének egyik nagy alakja
55. D. P.
57. Megijed, visszaretten
58. A pezsgő régies neve
60. Ellentétes kötőszó
61. Evőeszköz
63. A tantal vegyjele
64. Indulatszó, fejcsóváláshoz
65. L. T.
66. Mint a 26. függ.

MÉRTÉKLETES EMBER

című keresztrejtvényünk megfejtése:

„— Tizenkét szeletre vágjam?
— Tizenkettőt nem tudok megenni."

100—100 forintot nyertek:

Koppány Tibor, 8000 Székesfehérvár, Rózsa F. u. 6.

Tóth Gézáné, 6722 Szeged, Petőfi S. sugárút 19.

Dr. Pintér Ferencné, 1137 Bp. Radnóti M. u. 11.

A díjakat postán küldjük el.

```
tizenkétszeletr
ironia oz merre
zordon pes naiv
eto batiszt tsá
nt revüsztár tg
k pi á  g tutaj
egyensuly ilona
tornáz  átkel m
t r s harmatos
öshaza n k tn o
teo éledö l ctl
n sjj margithid
el o kilo beáta
marcello karzat
tudokmegenni n
```